Alan Dean Foster

ALIEN

Het wezen

De ongrijpbare verschrikking uit het heelal
A.W. Bruna & Zoon Utrecht/Antwerpen
Oorspronkelijke titel
Alien
Uitgave
Warner Books, Inc., New York

Vertaling Ruud Bal

Omslag
Twentieth Century-Fox Film Corporation ISBN 90 229 7525 8

1

Zeven dromers.
Begrijp me goed, het waren geen beroepsdromers. Beroepsdromers zijn bijzonder goed betaalde, veel gevraagde talenten die in hoog aanzien staan. Zoals het merendeel van de mensheid droomde dit zevental zonder inspanning of discipline. Beroepsmatig dromen, zodat je dromen vastgelegd en teruggespeeld kunnen worden voor het vermaak van anderen, is heel wat moeilijker. Daarvoor moet je je semibewuste creatieve impulsen kunnen beheersen en reguleren en je verbeelding in verschillende niveaus kunnen ordenen, een combinatie die uitzonderlijk moeilijk te realiseren is. Een beroepsdromer is gelijktijdig de meest gedisciplineerde én meest spontane van alle kunstenaars. Hij is een subtiel wever van gedachten en bespiegelingen, geen onhandige, rechttoe, rechtaan dromer zoals jij en ik. Of als deze zeven dromers.
Van hen allemaal kwam Ripley nog het dichtst in de buurt van dat speciale potentieel. Ze had bij haar geboorte iets van het droomtalent meegekregen en had een levendiger verbeelding dan de anderen, maar ze miste de ware inspiratie en het rijke, volwassen gedachtenleven die karakteristiek zijn voor de beroepsdromer.
Ze was heel goed in het organiseren van voorraden, proviand en vracht, in het nauwkeurig op de juiste plek stouwen van doos A in bergruimte B en het opstellen van scheepsmanifesten, maar in het pakhuis van haar gedachten faalde haar opbergsysteem jammerlijk. Hoop en angsten, bespiegelingen en half gevormde denkbeelden gleden en tuimelden lukraak van afdeling naar afdeling.
Het ontbrak onderluitenant Ripley aan zelfdiscipline. De ongepolijste, rococo gedachten lagen te wachten om aangeboord te worden, net onder de oppervlakte van haai bewustzijn. Met wat meer inspanning en een intensere

zelfbewustheid zou ze een heel aardige beroepsdromer zijn geweest. Tenminste, dat maakte ze zich zelf af en toe wijs. Kapitein Dallas, op zijn beurt, leek lui, maar van de zeven waren zijn gedachten het best geordend. En het ontbrak hem ook niet aan verbeelding; zijn baard was daarvan het bewijs. Niemand ging ooit met een baard de vriezers in. Niemand behalve Dallas. Meer dan eens had hij aan nieuwsgierige bemanningsleden uitgelegd dal de baard een deel van zijn persoonlijkheid was. Hij kon net zo min van die antieke gezichtsbeharing scheiden als van een ander deel van zijn anatomie. Dallas was kapitein van twee schepen: het interstellaire schip Nostromo, en zijn eigen lichaam. Hij zorgde ervoor dat beide zowel tijdens het dromen als tijdens het waken intact bleven.

Hij was dus goed in het regelen van dingen en het ordenen van zijn gedachten en hij had een zekere dosis verbeelding. Maar van dit laatste heeft een beroepsdromer heel wat meer nodig dan een dosis, en een gebrek daaraan kan niet worden gecompenseerd door een verhoudingsgewijs bijzonder grote hoeveelheid van het eerste. Dallas was net zo min geschikt voor het beroep van dromer als Ripley.

Kane had minder beheersing over zijn daden en gedachten dan Dallas en bezat veel minder verbeeldingskracht. Hij was een prima officier, maar hij zou het nooit tot kapitein brengen. Daarvoor is een zekere ambitie nodig, plus het vermogen om leiding te geven, en Kane was met geen van beide eigenschappen gezegend. Zijn dromen waren bleek en doorzichtig, vormloze schaduwen vergeleken met die van Dallas, net zoals Kane zelf een schrielere, mattere echo van de kapitein was. Dat wil niet zeggen dat hij minder aangenaam in de omgang was. Maar professioneel dromen vereist een zekere hoeveelheid extra energie, en Kane had nauwelijks genoeg voor zijn normale dagelijkse leven.

Parkers dromen waren niet direct onaangenaam te noemen, maar ze waren in ieder geval minder vredig dan die van Kane. Ze getuigden niet van een rijke verbeelding, integendeel. Ze waren te gespecialiseerd, en handelden slechts zelden over

menselijke aangelegenheden. Maar van een scheepswerktuigkundige kun je ook niets anders verwachten. Zijn dromen waren rechtlijnig, en zo nu en dan boosaardig. T'ijdens de waakperioden werd dit diep weggestopte vuilnis soms even zichtbaar als de werktuigkundige geïrriteerd of kwaad werd, maar het grootste deel van het slijk en de verachting die gistte op de bodem van zijn ziel bleef zorgvuldig aan het oog onttrokken. Zijn metgezellen zagen slechts de schone schijn van Parker die aan het oppervlak lag, en hadden nooit een vermoeden van wat daar diep binnenin borrelde en kookte.

Lambert was meer een inspiratiebron voor dromers dan dat ze zelf een dromer was. In hyperslaap was haar rusteloze geest gevuld met intersolaire bestekken en laadfactoren die wegvielen tegen de hoeveelheid benodigde brandstof. Af en toe werden deze droomstructuren verlevendigd door een vleugje verbeelding, maar niet zodanig dat het hart van een ander daar sneller door zou gaan slaan.

Parker en Brett verbeeldden zich vaak dat hun eigen lichamelijke stelsels op een gegist bestek het hare binnenvoeren. Ze benaderden laadfactoren en ruimtelijke plaats bepalingen op een wijze die Lambert razend zou hebben gemaakt als ze er weet van had gehad. De beide mannen hielden die obscene gedachten voor zich, veilig weggeborgen in dag- en nachtdromen, zodat ze niet het risico liepen haar woede op te wekken. Want dat zou niet zo best zijn. Ze was de navigator van de Nostromo en als zodanig verantwoordelijk voor hun veilige terugkeer naar de Aarde. En dat laatste was de meest opwindende en begerenswaardige copulatie die een mens zich maar kon wensen.

Brett stond officieel slechts te boek als onderhoudstechnicus. Dat was een fraaie manier om te zeggen dat hij net zo slim was en net zo veel kennis bezat als Parker maar een paar jaar jonger was. De twee mannen vormden een vreemd paar. Zo op het oog leken ze helemaal niet bij elkaar te passen, maar in werkelijkheid leefden en werkten ze samen in volkomen harmonie. Het succes van hun vriendschap en samenwerking

was grotendeels gebaseerd op het feit dat Brett nooit ongevraagd Parkers gedachten wereld binnendrong. De technicus was even zwijgzaam en flegmatisch als Parker woordenrijk en wispelturig was. Parker kon uren tekeer gaan over een kapot microcircuit, waarbij hij zelfs de bodem vervloekte die de zeldzame scheikundige bestanddelen had geleverd die bij de vervaardiging ervan waren gebruikt. Brett merkte dan alleen geduldig op: 'Wat je zegt.'

Voor Brett waren die woorden veel meer dan alleen de verkondiging van een mening. Ze vormden de bevestiging van zijn eigen ik. Voor hem was stilte de volmaaktste vorm van communicatie en droeg breedsprakigheid de kiemen van de waanzin in zich.

En dan had je Ash nog. Ash was de natuurkundige, maar dat was niet de reden dat zijn dromen zo vreemd waren. Zijn dromen waren het best georganiseerd van allemaal en benaderden het meest zijn persoon zoals die was als hij wakker was. Ash's dromen waren absoluut vrij van waanvoorstellingen en zelfbedrog.

Dat was niet zo verbazingwekkend als je Ash goed kende, maar geen van de zes anderen kende hem goed. Ash daarentegen wist precies wie hij was. Als het hem gevraagd was, zou hij hebben kunnen vertellen waarom hij nooit beroepsdromer kon worden. Maar het kwam nooit bij iemand op het hem te vragen, ondanks het feit dat het duidelijk was dat de natuurkundige de beroepsdromerij fascinerender vond dan welke van de anderen ook.

O ja, en dan had je nog de kat, Jones genaamd. Een doodgewone huiskat, of, in dit geval, scheepskat. Jones was een grote rode kater van vage afkomst en met een onafhankelijke manier van optreden, die al sinds lang gewend was aan het grillige leven aan boord van een schip en aan de hebbelijkheden van mensen die door de ruimte reizen. Hij sliep ook de koude slaap, en droomde simpele dromen over warme, donkere plekjes en muizen die gehoorzaamden aan de wetten van de zwaartekracht. Van alle dromers aan boord was hij de enige die tevreden was, hoewel je hem niet

onschuldig kon noemen.
Het was jammer dat geen van hen geschikt was voor het beroep van dromer, want ieder had, tussen de bezigheden van zijn werk door, meer tijd om te dromen dan een dozijn beroeps, ondanks dat het ritme van hun dromen werd vertraagd door de vriesslaap. Slapen en dromen is nu eenmaal het enige dat een ruimtebemanning in de vriezers kan doen. Ze bleven dan misschien hun hele leven amateur, maar ze waren al lang geleden heel goed geworden in het dromen.
Ze waren zeven in getal. Zeven stille dromers op zoek naar een nachtmerrie.
De Nostromo had wel een soort bewustzijn, maar het schip droomde niet. Dat was ook niet nodig, evenmin als het het conserverende effect van de vriezers nodig had. Als het wel droomde, moeten die dromen heel kort en vluchtig geweest zijn, want het sliep nooit. Het werkte continu en zorgde ervoor dat de overwinterende menselijke bemanning altijd een stap voorbleef op de immer aanwezige dood, die de vriesslaap volgt als een reusachtige grijze haai een schip op zee.
Overal in het stille schip waren bewijzen van de nooit verslappende mechanische waakzaamheid van de Nostromo, in de vorm van zacht gegons en knipperende lichten, die tezamen de ziel van het mechanische waarnemingsvermogen vormden. Overal liepen de draden van het zenuwstelsel, overal stak het schip sensors uit om ieder circuit en iedere steunbalk te controleren. Ook aan de buitenkant had het schip sensors, die een vinger hielden op de polsslag van de kosmos. Die sensors nu hadden een elektromagnetische onregelmatigheid ontdekt.
Een deel van Nosfronio's brein was heel goed in het betekenis distilleren uit onregelmatigheden. Het had deze afwijking grondig gekauwd, de smaak ervan raar bevonden, de resultaten van de analyse bestudeerd, en een beslissing genomen. Sluimerende instrumenten werden geactiveerd, circuits begonnen weer het stromen van elektronen te regelen. Als om deze beslissing te vieren, floepten rijen heldere lichtjes

aan, tekenen die erop duidden dat de mechanische ademhaling van het schip dieper werd.
Er klonk een doordringende fluittoon, hoewel er voorlopig alleen nog kunstmatige trommelvliezen waren die het geluid konden opvangen en erop reageren. Het geluid was al sinds lang niet meer op de Nostromo gehoord, en het kondigde iets aan dat slechts zelden voorkwam.
Binnenin het ontwakende schip bevond zich een speciaal vertrek, en in het midden van deze kamer van wit metaal stonden zeven cocons van sneeuwwit metaal en plastic.
Een nieuw geluid vulde dit vertrek, het suizen van een krachtige ademstoot die de ruimte vulde met gezuiverde lucht die geschikt was voor menselijke wezens. Het menselijk ras had zich reeds lang geleden vrijwillig afhankelijk gemaakt van machines, en de mensen in dit vertrek hadden zich zonder angst in de cocons laten verzegelen, erop vertrouwend dat hun kleine blikken god Nostromo hen van lucht zou voorzien als ze die nodig hadden.
Tastzintuigen van dat halfbewuste elektronisch wezen onderzochten nu de lucht in het vertrek en bevonden haar geschikt om de levensprocessen in zulke kwetsbare organismen als de mens in stand te houden. Er flitsten nog meer lichten aan, en nog meer relais werden gesloten. Zonder verdere omhaal gingen de deksels van de cocons omhoog, en de rupsachtige gedaanten binnenin begonnen zich te bewegen en naar het licht te wenden.
Beroofd van hun dromen zagen de zeven bemanningsleden van de Nostromo er nog minder indrukwekkend uit dan in hyperslaap. Ten eerste dropen ze allemaal van de conserverende cryoslaapvloeistof die hun lichamen gevuld en omgeven had. Hoe versterkend en levenbrengend het ook moge zijn, slijm, in welke vorm ook, maakt een mens er niet mooier op. Ten tweede waren ze spiernaakt, en de vloeistof bezat niet de slankmakende en vormgevende eigenschappen van kleding, zodat iedere lichamelijke onvolkomenheid duidelijk zichtbaar was.
'Jezus,' mopperde Lambert, terwijl ze met een gebaar vol

afkeer de slijmerige vloeistof van haar schouders wreef, 'ik sterf van de kou!' Ze stapte uit de cocon en rommelde in een compartiment. Ze vond een handdoek en begon daarmee de transparante, stroperige vloeistof van haar benen te wrijven. 'Waarom kan Moeder dat verdomde schip niet ver warmen vóórdat ze ons uit de vrieskast haalt?' Ze was nu bezig haar voeten droog te wrijven, terwijl ze zich probeerde te herinneren waar ze haar kleren gelaten had.
'Dat weet je best,' zei Parker, die het te druk had met zijn eigen kleverige, vermoeide lijf om naar het naakte lichaam van de navigator te kijken. 'Dat is nu eenmaal de gedragslijn van de Maatschappij. Energiebesparing noemen ze dat, maar zeg maar gerust geldbesparing. Waarom kostbare energie verspillen om van tevoren al de vriessectie te verwarmen als je ook tot het laatste ogenblik kan wachten? Trouwens, je hebt het altijd koud als je uit hyperslaap komt. Je weet zelf hoe laag je lichaamstem peratuur wordt in de vriezer.'
'Ja, ik weet het. Maar ik blijf het koud hebben,' mompelde ze. Ze wist wel dat Parker gelijk had, maar ze wilde het niet toegeven. Ze had nooit veel op gehad met de werktuigkundige.
Verdomme, Moeder, dacht ze, toen ze zag dat ze kippevel op haar armen had, por die kachel eens een beetje op!
Dallas was druk in de weer met zijn handdoek en veegde de laatste resten cryoslaapvloeistof af, terwijl hij probeerde niet te staren naar iets dat de anderen niet konden zien. Hij had het al opgemerkt voor hij uit zijn cocon was geklommen. Daar had het schip voor gezorgd.
'Als we eenmaal aan het werk zijn, zullen we het snel genoeg warm hebben,' zei hij. Lambert mompelde iets onverstaanbaars. 'Iedereen naar zijn post,' ging de kapitein verder. 'Ik neem aan dat jullie je allemaal nog herinneren waar je voor betaald wordt, buiten het verslapen van je persoonlijke problemen.'
Niemand glimlachte of gaf zich de moeite een opmerking te maken. Parker wierp een blik op zijn partner die overeind was gaan zitten in zijn vriezer. 'Goeiemorgen. Nog steeds onder de

mensen, Brett?' 'Ja.'
'Boffen wij even,' zei Ripley. Ze rekte zich uit, wat een plezieriger aanblik opleverde dan de stijve bewegingen van de anderen. 'Het is fijn om te weten dat onze briljantste causeur nog even babbelziek is als altijd.'
Brett glimlachte alleen, en zei niets. Hij was even wijdlopig als de machines die hij onderhield, helemaal niet dus, en de zeven leden van de bemanning maakten er onder elkaar voortdurend grapjes over. Op zulke momenten lachten ze hem niet uit, maar lachten ze mét hem.
Dallas boog zijn lichaam van links naar rechts, ellebogen evenwijdig aan de vloer, zijn handen ineengeslagen voor zijn borstbeen. Het kwam hem voor dat hij zijn lang niet gebruikte spieren kon horen kraken. Het knipperende gele licht, even welsprekend als welke stem ook, nam zijn gedachten totaal in beslag. Die verrekte kleine zonkleurige cycloop was de manier van het schip om hem te vertellen dat ze voor iets anders dan het eind van de reis waren gewekt. Hij vroeg zich nu al wat die andere reden kon zijn.
Ash ging overeind zitten en keek om zich heen. Als je de uitdrukking op zijn gezicht als maatstaf nam, had hij net zo goed nog in hyperslaap kunnen zijn. 'Ik voel me als een lijk,' zei hij. Hij wierp een blik op Kane. De officier geeuwde en was nog steeds niet helemaal wakker. Volgens Ash was Kane dol op hyperslaap en zou hij als hij de kans kreeg zijn hele leven als narcolepticus doorbrengen.
Zich niet bewust van de gedachten van de natuurkundige, wierp Parker een blik op Ash en zei op minzame toon: 'Zo zie je er ook uit.' Hij wist dat zijn eigen gezicht er waarschijnlijk niet veel beter uitzag. In hyperslaap verslapten zowel de spieren als de huid. Zijn aandacht werd getrokken door een beweging in Kane's cocon. De officier ging eindelijk rechtop zitten.
'Fijn om weer terug te zijn,' zei hij, en knipperde met zijn ogen.
'Het verbaast me dat je dat zegt, gezien de tijd die jij nodig hebt om wakker te worden.'
Kane keek gekwetst. 'Dat is vuige laster, Parker. Ik ben alleen

wat langzamer dan de rest, dat is alles.'
'Ja, dat zal wel.' De werktuigkundige stapte van het onderwerp af en draaide zich om naar de kapitein, die aandachtig stond te staren naar iets dat buiten het blikveld van de werktuigkundige lag. 'Voor we afmeren,' zei Parker, 'is het misschien verstandig de zaak van die extra premie nog eens door te nemen.'
Brett toonde lichte tekenen van enthousiasme, de eerste sinds zijn ontwaken. 'Mijn idee.'
Parker ging verder, terwijl hij zijn laarzen aantrok:'Brett en ik vinden dat we recht hebben op een volledig aandeel. De volle premie voor de succesvolle voltooiing van de opdracht plus salaris en rente.'
De verstandelijke vermogens van mijn werktuigkundigen hebben in ieder geval niet onder de hvperslaap geleden, dacht Dallas vermoeid. Nog maar nauwelijks een paar minuten bij bewustzijn en ze begonnen al te klagen.
'Jullie krijgen het bedrag dat in het contract is vast gelegd. Niet meer en niet minder. Precies als alle anderen.'
'De anderen krijgen meer dan wij,' zei Brett zacht. Voor hem was dit een hele toespraak. Het had echter geen effect op de kapitein. Dallas had nu geen tijd voor beuzelarijen of half gemeende grapjes. Dat knipperende licht eiste zijn volledige aandacht op en verdreef al het andere uit zijn gedachten, tegen de twee zei hij:' De anderen hebben ook récht op meer; ze verdienen het. Als je bezwaren hebt, ga je je beklag maai' doen bij de kassier van de Maatschappij. En verdwijn nu naar beneden.'
' Je beklag doen bij de Maatschappij,' mompelde Parker teleurgesteld, terwijl hij toekeek hoe Brett zich uit zijn cocon hees en zijn benen begon af te drogen. 'Je kan net zo goed proberen je beklag direct bij God te doen.'
'Haalt evenveel uit.' zei Brett. Hij was bezig een controlelampje op zijn vriezer dat niet helemaal goed werkte na te kijken. Nauwelijks bij bewustzijn, naakt en druipend van de slaapvloeistof, was hij al weer hard aan het werk. Hij was het soort persoon dat dagen op een gebroken been kon blijven

voortstrompelen maar geen rust kende vooi hij een lekkend toilet had gerepareerd.
Dallas ging op weg naar de centrale computerkamer, hield toen zijn pas in en riep over een schouder: 'Hee, grapjassen, vergeet de kat niet.'
Het was Riplev die de slappe, gelige gedaante uit een van de vriezers tilde, terwijl ze met een gekwetste uitdrukking op haar gezicht tegen Dallas zei: 'Dat hoef je niet op zo'ii onverschillige toon te zeggen.' Ze liefkoosde het doorweek te dier. 'Het is geen dood stuk gereedschap. Jones is evenzeer lid van de bemanning als wie ook.'
'Ik ken er zelfs die minder recht hebben op die titel,' zei Dallas, terwijl hij keek hoe Brett en Parker, heiden nu helemaal aangekleed, in de richting van de machinekamer vertrokken. 'Hij verpest de paar uur dat ik wakker ben tenminste niet met gezeur over salaris of premie.'
Ripley vertrok ook, met de kat in een dikke droge handdoek gewikkeld. Jones spon haperend, zich onderwijl met grote waardigheid wassend. Het was niet de eerste keer dat hij uit hyperslaap kwam. Voor het ogenblik zou hij de smaad van gedragen te worden tolereren.
Nadat Dallas klaar was met zich afdrogen, drukte hij op een knop die in het onderste gedeelte van zijn vriezer was aangebracht. Geluidloos gleed een lade naar buiten op bijna wrijvingsloze lagers. Erin lagen zijn kleren en wat persoonlijke spullen.
Terwijl hij zich aan het aankleden was, kwam Ash naar hem toe geslenterd, ging naast hem staan en begon zachtjes te spreken. 'Moeder wil met je praten,' fluisterde hij, en maakte een hoofdbeweging in de richting van het gele licht dat knipperde op dc console vlak voor hen.
'Ik zag het meteen toen ik mijn ogen opendeed.' Dallas trok zijn overhemd aan. 'Hard geel. Veiligheidsfase een, geen waarschuwing. Zeg niets tegen de anderen. Als er iets ernstigs aan de hand is, zullen ze daar snel genoeg achterkomen.' Hij trok een gekreukeld bruin jasje aan en liet het open hangen.

'Wat het ook is, het kan nooit erg zijn,' zei Ash op hoopvolle toon, terwijl hij opnieuw naar het knipperende licht gebaalde. 'Het is geel, niet rood.'
'Voor zo lang het duurt.' Dallas was van nature geen optimist. 'Ik had liever een mooi, fris groen kleurtje gezien toen ik wakker werd.' Hij haalde zijn schouders op en probeerde even hoopvol te klinken als Ash. 'Misschien heeft de autochef het begeven. Dat zou trouwens helemaal niet zo erg zijn, gezien de troep die dat ding ons gewoonlijk voorschotelt.' Hij probeerde een glimlach te produceren, maar het lukte hem niet. De Nostromo was niet menselijk. Het haalde geen grapjes uit met de bemanning, en het zou ze niet met een geel alarmsignaal uit de hyperslaap gehaald hebben als daar niet een heel goede reden voor was. En een kapotte autochef viel niet in die categorie.
Nou ja. Na een paar maanden waarin hij niets anders gedaan had dan slapen, had hij geen recht op klagen als er nu van hem werd verlangd dat hij er een paar uurtjes tegenaan ging . . .
De centrale computerkamer verschilde niet veel van de andere waakvertrekken aan boord van de Nostromo. Het was een kaleidoscoop van lichtjes, schermen, meters en wijzerplaten en leek nog het meest op een wild feest voor een dozijn dronken kerstbomen.
Dallas liet zich in de gecapitonneerde, voorgevormde stoel zakken en dacht na over hoe hij te werk zou gaan. Ash ging in de stoel voor de computer zitten en begon met de bedieningsorganen te manipuleren, zo snel en met zoveel gemak dat het leek alsof hij niet zojuist een paar maanden hvperslaap achter de rug had. Niemand was beter in het omgaan met machines dan de natuurkundige.
Dallas wenste vaak dat hij ook dat speciale talent bezat. Nog steeds een beetje licht in zijn hoofd van de nawerking van de hyperslaap, typte hij een verzoek. Grillige patronen dansten over het scherm en vormden zich tot herkenbare woorden. Dallas keek wat hij getvped had en zag dat de bewoordingen juist waren.

ACTIVEER OVERMONITOR FUNCTIE VOOR TON EN VAN LIJST VAN CATEGORIEËN.
Het schip accepteerde het verzoek en het antwoord van Moeder volgde onmiddellijk. OVERMONITOR CATE-GORIEËN. Onder deze korte aankondiging verschenen kolommen categorieën in kleine lettertjes. Dallas bestudeerde de lange lijsten, vond de afdeling die hij zocht en typte: ALARMSIGNAAL VOOR GEZAGVOERDER, GEEL.
OVERMONITOR FUNCTIE GEREED VOOR BEANTWOORDING, antwoordde Moeder. Computers zijn niet geprogrammeerd voor breedsprakigheid, en Moeder vormde geen uitzondering op die regel. Dallas vond dat prima zo. Hij was niet in de stemming voor kletspraatjes. Hij typte: WAT IS ER AAN DE HAND, MOEDER? en wachtte.
De brug van de Nostromo was niet bepaald ruimbemeten te noemen, integendeel; ze was iets minder claustrofobisch dan de andere kamers en vertrekken van het schip, maar niet veel. Er stonden vijf voorgevormde, gecapitonneerde stoelen, op dit moment onbezet. Lampjes flitsten geduldig aan en uit op vele consoles, en een groot aantal schermen van de meest uiteenlopende vormen en afmetingen wachtten op de komst van mensen die ze tot leven konden wekken. Een grote brug zou weggegooid geld zijn geweest, aangezien de bemanning het grootste deel van haar tijd aan boord bewegingloos in de vriezers doorbracht. Ze was uitsluitend ontworpen voor werk, niet voor ontspanning of vermaak. De mensen die daar werkten waren daar even goed van op de hoogte als de machines.
Een luchtdichte deur gleed geruisloos in een uitsparing in de wand. Kane kwam binnen, gevolgd door Ripley, Lambert en Ash. Ze liepen naar hun respectieve posten en lieten zich achter consoles glijden met het gemak en de vertrouwdheid van goede vrienden die elkaar na een heel lange tijd weer begroeten.
De vijfde stoel bleef onbezet, en zou dat blijven tot Dallas terugkwam van zijn tête-à-tête met Moeder, de computer van de Nostromo. De bijnaam was niet zomaar gekozen. Mensen

worden meestal heel ernstig als ze het hebben over de machines die hen in het leven moeten houden. De machine op haar beurt accepteerde de benaming met evenveel plechtigheid, hoewel de emotionele ondertonen aan haar voorbijgingen.
De kleding van de vier was even los en informeel als hun houding, gemakkelijk zittende parodieën op het officiële uniform. Ieder kledingstuk weerspiegelde de persoonlijkheid van de drager. De hemden en broeken waren allemaal gekreukt en versleten na jaren opgeborgen te hebben gelegen, evenals de lichamen die ze omhulden.
Jones miauwde toen Ripley hem op de vloer zette. Het was het eerste geluid dat in lange tijd op de brug was gemaakt en het gaf de gevoelens van alle aanwezigen weer, ook al wisten ze niet wat het geluid betekende. Jones begon te spinnen en gaf kopjes tegen Ripley's enkels terwijl ze zich in de diepe stoel liet zinken.
'Breng de verbindingen tot stand,' zei Kane, terwijl hij zijn eigen console controleerde en zijn blik liefkozend over de bedieningsorganen liet gaan, zoekend naar afwijkingen en onregelmatigheden. Riplev en Lambert begonnen schakelaars om te zetten en knoppen in te drukken.
Lichten gloeiden op en kleuren rimpelden over schermen en meters, wat de indruk wekte dat de instrumenten blij waren dat hun organische tegenhangers weer terug waren en graag wilden laten zien waartoe ze in staat waren.
Cijfers en woorden verschenen op de schermen voor Kane. Hij vergeleek ze met de symbolen die in zijn geheugen geprent stonden. 'Voor zover ik het kan bekijken is alles in orde. Laat eens wat beelden zien.'
Lamberts vingers speelden een arpeggio op een aantal bedieningsorganen die dicht opeen stonden. Over heel de brug kwamen schermen tot leven. De meeste ervan waren aan het plafond opgehangen, zodat ze beter zichtbaar waren. De navigator bestudeerde de dichtstbijzijnde schermen en fronste onmiddellijk haar wenkbrauwen. De planeet die de schermen zou hebben moeten domineren, was afwezig.

'Waar is de Aarde?' riep ze verbaasd.
Kane bestudeerde nauwkeurig zijn eigen scherm en zag een zwarte afgrond die bezaaid was met onbekende sterren en verder niets. Het was mogelijk dat ze te vroeg uit de hyperruimte waren teruggekeerd, maar dan zou toch in ieder geval het thuisstelsel duidelijk zichtbaar op het scherm moeten zijn. Maar Sol was net zo min te bekennen als de Aarde.
'Jij bent onze navigator, Lambert. Zeg jij het maar.'
Precies in het midden van de vele schermen was wel een zon zichtbaar, maar het was niet Sol. De zon had niet de juiste kleur, en de door de computer versterkte stipjes die er omheen draaiden waren nog erger; er waren er teveel en ze hadden onmogelijke vormen en afmetingen.
'Dat is ons stelsel niet,' zei Ripley toonloos.
'Misschien zit de fout in onze oriëntatie, niet in de sterren,' zei Kane. Zijn woorden klonken niet erg overtuigend, zelfs niet in zijn eigen oren. 'Het is wel eens meer gebeurd dat schepen achterstevoren uit de hyperruimte kwamen. Dat daar zou Centauri kunnen zijn, op de allerhoogste versterking. In dat geval bevindt Sol zich achter ons. Laten we eerst maar eens om ons heenkijken voordat we in paniek raken.' Hij liet onuitgesproken dat het stelsel dat op de schermen zichtbaar was net zo veel op Centauri leek als Sol.
Camera's op de gehavende flanken van de Nostromo begonnen geluidloos rond te draaien in het luchtledige van de ruimte, zoekend in de oneindigheid naar sporen van de vertrouwde Aarde. Secundaire camera's op de sleep van de Nostromo, een monsterlijke opeenhoping van massieve vormen en metalen constructies, droegen hun steentje bij.
Bewoners van een vroegere eeuw zouden verbijsterd zijn geweest als iemand ze had verteld dat de Nostromo een aanzienlijke hoeveelheid ruwe olie door de leegte tussen de sterren sleepte, opgeslagen in een automatische, dag en nacht in bedrijf zijnde raffinaderij.
Die olie zou omgezet zijn in gebruiksklare petrochemische produkten tegen de tijd dat de Nostromo aankwam in een baan om de Aarde. Dergelijke methoden waren noodzakelijk.

Het mensdom had al sinds lang schitterende, efficiënte substituten ontwikkeld om haar beschaving van energie te voorzien, maar niet dan nadat hebzuchtige individuen de laatste drop olie uit een uitgeputte Aarde hadden gezogen. Kernfusie en zonneënergie waren nu de krachtbronnen die de machines van de mens draaiende hielden, maar die twee konden de petrochemische produkten niet vervangen.
Een kernfusiecentrale kon bij voorbeeld geen plastic produceren. En de moderne wereld kon nog eerder buiten energie dan buiten plastic. Vandaar de aanwezigheid van Nostromo's commercieel levensvatbare, maar historisch gezien uit de toon vallende vracht, bestaande uit een complete raffinaderij plus een grote hoeveelheid van de zwarte vloeistof die de installatie zo onvermoeibaar verwerkte.
Het enige stelsel dat de camera's oppikten, was het stelsel dat zich precies in het midden van de schermen bevond, het stelsel met die vreemde halsketting van planeten die rond een zon met de verkeerde kleur cirkelde. Kane twijfelde er nu niet meer aan dat de Nostromo dat stelsel uitgekozen had als hun eerstvolgende bestemming.
Maar misschien was de fout een kwestie van tijd en niet van ruimte. Het was mogelijk dat Sol direct voorbij dit stelsel lag en erdoor aan het oog werd onttrokken. Er was een manier om daar achter te komen.
'Probeer contact op te nemen met de verkeerscentrale.' Kane beet op zijn onderlip. 'Als we die kunnen oppikken, al zijn het maar een paar woorden, dan weten we dat we in het goede kwadrant zitten. Als Sol ergens in de buurt is, zullen we antwoord ontvangen van een van de relaisstations buiten het stelsel.'
Lamberts vingers raakten licht enkele knoppen aan. 'Dit is het interstellaire schip Nostromo, registratienummer één acht nul, twee vier zes, op weg naar de Aarde met een lading ruwe olie en bijbehorende raffinaderij. Hallo, verkeerscentrale Antarctica, hoort u mij? Over.'
Enkel het zwakke, ononderbroken geruis van ver verwijderde zonnen kwam terug over de luidsprekers. Vlak bij Ripley's

voeten snorde Jones in harmonie met de sterren.
Lambert probeerde het nog een keer. 'Dit is het interstellaire schip Nostromo. Verkeerscentrale Antarctica, hoort u mij? We hebben navigatieproblemen. Dit is een noodoproep. Geef antwoord, alstublieft.' Het enige antwoord was het zenuwslopende stellaire geknetter. Lambert keek zorgelijk.
'Mayday, mayday. De Nostromo roept verkeerscentrale Sol of elk ander vaartuig binnen gehoorsafstand. Mayday. Geef antwoord.'
Er werd niet gereageerd op de ongerechtvaardigde noodoproep (Lambert wist dat ze niet in onmiddellijk gevaar verkeerden). Ontmoedigd schakelde ze de zender uit maar liet de ontvanger aanstaan op alle kanalen, voor het geval er een ander schip in hun nabijheid kwam.
'Ik wist dat we hier in de buurt van ons eigen stelsel konden zijn,' mompelde Ripley. 'Daar ken ik dat gebied te goed voor.' Ze maakte een hoofdbeweging naar het scherm dat boven haar eigen post hing. 'Dat is in de verste verte niet in de buurt van Sol.'
'Ga door met zoeken,' zei Kane tegen haar. Hij draaide zich weer om naar Lambert. 'En? Weet je al waar we zijn?'
'Heb even geduld, wil je? Dit is niet zo eenvoudig. We zitten ergens middenin de rimboe.'
'Blijf proberen.'
'Ik ben al bezig.'
Na verscheidene minuten intens zoeken en gegevens uitwisselen met de computer verscheen er een strakke grijns van voldoening op haar gezicht. 'Ik heb het gevonden. We liggen vlak voor Zeta II Reticuli. We hebben zelfs de buitenste bewoonde ring van Sol nog niet bereikt; we zijn veel te ver van de Aarde verwijderd om contact te kunnen maken met een navigatiebaken, laat staan een verkeers centrale.'
'Wat doen we dan in vredesnaam hier?' vroeg Kane zich hardop af. 'Als er niets mis is met het schip en we nog niet thuis zijn, waarom heeft Moeder ons dan ontdooid?'
Als in rechtstreeks antwoord op de vragen van de officier, begon een luidspreker luid en gebiedend te loeien.

Vlak bij de achtersteven van de Nostromo was een reusachtige ruimte die voor het grootste gedeelte volgestouwd was met machtige, ingewikkelde machines. Dit was het hart van het schip, het enorme voortstuwings svsteem dat het vaartuig in staat stelde de ruimte te vervormen, de tijd te negeren, en een lange neus te maken naar Einstein . . . en, als was het een bijkomstigheid, de energie te leveren voor de apparaten die haar kwetsbare menselijke bemanning in leven hielden.
Voorin dit monsterlijke, gonzende complex bevond zich een glazen hokje, een transparante puist bovenop de top van de hyperaandrijving-ijsberg. Binnenin, onderuitgezakt in voorgevormde stoelen, zaten twee mannen. Zij waren verantwoordelijk voor het goed functioneren van de aandrijving, een situatie waarmee ze beiden heel tevreden waren. Zij zorgden voor de aandrijving en de aandrijving zorgde voor hen.
Meestentijds zorgde de aandrijving ook heel goed voor zichzelf, wat de mannen in staat stelden hun tijd door te brengen met belangrijker zaken zoals het drinken van bier, het tappen van schuine moppen en het uitwisselen van sterke verhalen. Op dat moment was het Parkers beurt. Hij vertelde voor de zoveelste keer het verhaal van de leerlingwerktuigkundige en het vrije val bordeel. Het was een prima verhaal en ontlokte de zwijgzame Brett altijd wel een veelbetekenende grijns of twee en de verteller zelf een bulderend gelach.
. . dus die madam komt ineens bij me binnenstormen, helemaal overstuur en tegelijkertijd nijdig als een spin,' zei de werktuigkundige, 'en staat erop dat we meegaan en die arme donder uit de nesten halen. Hij zal trouwens lelijk op zijn neus hebben gekeken toen hij met die meid het nest in wilde duiken.' Zoals gewoonlijk brulde hij om zijn eigen grap.
'Je weet hoe die kamer eruit ziet. Alle wanden volmaakt weerspiegelend, de vier muren, de vloer en het plafond, en er staat geen bed in. Enkel een fluweelnet dat in het midden van de kamer is opgehangen om te zorgen dat je op één plek blijft

en niet tussen de muren heen en weer gaat stuiteren. En natuurlijk is de zwaartekracht nul.' Hij schudde afkeurend zijn hoofd toen hij eraan terug dacht.
'Zulke tenten zijn niks voor amateurs; die moeten daar met een grote boog omheen lopen. Ik denk dat die jongen zich zelf wilde bewijzen, of door zijn scheepsmaten is overgehaald het te proberen.
Het meisje vertelde me later, toen ze de smurrie van haar lijf aan het wassen was, dat in het begin alles prima ging. Maar toen begonnen ze te draaien, en hij raakte in paniek, ze konden niet meer stoppen. Ze probeerde het nog, maar om in vrije val te stoppen zijn er twee nodig, net als om te beginnen. Nou, om kort te gaan, die spiegels brachten hem helemaal in de war; hij wist niet meer wat boven en onder was, en samen met dat gedraai maakte dat hem zo misselijk dat hij alles onder kotste. En dat in vrije val.' Parker nam een flinke slok van zijn bier. 'Je kan je we! voorstellen wat een smerige bende dat was. Ik denk dat ze nu nóg bezig zijn die spiegels schoon te maken.'
'Waarschijnlijk wel.' Een waarderende glimlach ver scheen op Bretts gezicht. Parker bleef stil zitten tot de laatste resten van de herinnering vervaagd waren. Het verhaal had hem in een aangename, wellustige stemming gebracht. Afwezig draaide hij een schakelaar om boven zijn console. Een vriendelijk groen lichtje floepte erboven aan en bleef branden.
'Welke kleur heeft jouw licht?'
'Groen,' zei Brett, nadat ook hij zijn schakelaar had omgedraaid.
'Het mijne ook.' Parker staarde naar de belletjes in zijn bier. Nog maar een paar uur uit hyperslaap en hij verveelde zich al. De machinekamer deed rustig en efficiënt haar werk en leek haar uiterste best te doen hem het gevoel te geven dat hij overbodig was. Hij had niemand om mee te praten behalve Brett, en je kunt nu eenmaal geen lekkere boom opzetten met iemand die even kwistig omspringt met zijn woorden als een vrek met zijn geld en voor wie een hele zin een uitputtende beproeving betekent.

'Ik geloof toch dat Dallas onze klachten opzettelijk negeert,' probeerde hij. 'Misschien is zijn invloed niet groot genoeg om te zorgen dat we de volle premie krijgen, maar tenslotte is hij de kapitein. Als hij wilde zou hij een verzoek kunnen indienen, of in ieder geval een goed woordje voor ons kunnen doen. Dat zou al heel wat uitmaken.' Hij bestudeerde een meter. De wijzerplaat was verdeeld in plus en minus. De lichtgevende rode indicatielijn rustte precies op de gewenste nulpositie in het midden van de wijzerplaat.
Parker wilde net zijn mond opendoen om verder te gaan met zijn monoloog, toen de signaalhoorn boven hen plotseling zijn monotone geluid liet horen.
'Verdomme, wat is er nou weer? Net als je effe lekker zit, beginnen ze weer te ouwehoeren.'
'Wat je zegt.' Brett leunde voorover om beter te kunnen luisteren. Aan de andere kant van de luidspreker werd een keel geschraapt. Toen zei Ripley's stem: 'Iedereen zich melden in de kantine.'
'De lunch kan het niet zijn, en het is nog geen tijd voor het avondeten,' zei Parker verbaasd. 'Het kunnen twee dingen zijn: óf we moeten ons gereedmaken om vracht te lossen, óf . . .' Hij wierp een vragende blik op zijn metgezel.
'We zullen er snel genoeg achter komen,' zei Brett.
Terwijl ze naar de kantine liepen, keek Parker vol afkeer naar de niet bepaald brandschone wanden van gang C. 'Ik zou wel eens willen weten waarom ze nooit naar beneden komen. Hier wordt het echte werk gedaan.'
'Om dezelfde reden waarom wij een half aandeel hebben en zij een heel. Onze tijd is hun tijd. Zo bekijken zij het.'
'O ja? Nou, dan zal ik je eens wat zeggen: volgens mij zit daar een heel vies luchtje aan.' Parkers toon liet er geen twijfel over bestaan dat hij op iets anders doelde dan op de geur die de wanden van de gang uitwasemden.

2

Hoewel verre van gerieflijk, was de kantine toch net groot genoeg om plaats te kunnen bieden aan de gehele bemanning. Aangezien ze hun maaltijden zelden gelijktijdig gebruikten (de autochef was altijd in bedrijf, vierentwintig uur per etmaal), en moedigde daardoor indirect verschillen in eetgewoonten aan), was er bij het ontwerpen van de kantine geen rekening mee gehouden dat zij ruim plaats zou moeten kunnen bieden aan zeven personen. Ze verplaatsten hun gewicht van de ene voet op de andere, elkaar duwend en aanstotend en trachtend elkanders zenuwen te sparen.
Parker en Brett hadden het niet naar hun zin en deden geen enkele moeite dat te verbergen. Hun enige troost was de wetenschap dat er niets mis was met de aandrijving en dat datgene waarvoor ze waren gewekt niet hun verantwoordelijkheid was. Van Ripley hadden ze al het schok-kende nieuws over de afwezigheid van de Aarde vernomen. Dat betekende dat ze allemaal opnieuw de hvperslaap in zouden moeten gaan, en dat was nooit een pretje. Parker vloekte binnensmonds. Hij had een hekel aan alles wat uitstel zou kunnen betekenen van de uitbetaling van zijn loon aan het eind van de reis.
'We weten dat we niet bij Sol zijn aangekomen,' zei Kane. Hij sprak uit naam van de anderen, die Dallas verwachtingsvol aankeken. 'Ons thuisstelsel is nergens te bekennen en toch heeft het schip ons allemaal uit de vriezers gesleurd. Wordt het langzamerhand geen tijd dat we te horen krijgen waarom?'
' Ja, daar is het inderdaad tijd voor,' beaamde Dallas. 'Zoals jullie weten,' begon hij op gewichtige toon, 'is Moeder geprogrammeerd om onze reis te onderbreken en ons uit hvperslaap te halen als bepaalde gespecificeerde omstandigheden zich voordoen.' Hij zweeg even om zijn woorden te laten bezinken, en zei toen: 'Die omstandig heden hebben zich voorgedaan.'

'Het moet wel iets heel ernstigs zijn,' zei Lambert, terwijl ze keek hoe Jones met een poot uithaalde naar een knipperend lichtje. 'Een volledige bemanning wordt niet zomaar uit hyperslaap gehaald. Er is altijd een risico aan verbonden.'
'O ja. Daar moet je me toch eens mee/ over vertellen,' mompelde Parker, zo zacht dat alleen Brett het kon horen.
'Het zal jullie allemaal wel plezier doen te horen.' gin» Dallas verder, 'dat de onvoorziene gebeurtenis waarvoor we gewekt zijn, niets met de Nostromo te maken heeft. Moeder heeft gezegd dat alles perfect functioneert.' Een zucht van verlichting ging door de overvolle kantine.
'De onvoorziene gebeurtenis,' ging Dallas verder, 'heeft ergens anders plaatsgevonden, en wei in het niet in kaart gebrachte stelsel dat we zojuist zijn binnengegaan. Als het goed is naderen wc op dit moment de planeet waai het om gaat.'
Hij wierp een blik op Ash, die bevestigend knikte. 'We hebben een signaal opgepikt. Het bericht is heel onduidelijk en Moeder heeft er blijkbaar nogal wat tijd voer nodig gehad om het te ontwarren, maar het is duidelijk een noodsignaal.'
'Wacht eens even, daar klopt helemaal niets van,' riep Lambert verbaasd. 'Van alle standaardsignalen zijn noodoproepen het eenvoudigst te begrijpen. Hoe kan het dan dat Moeder daar moeite mee heeft?'
'Volgens Moeder is dit allesbehalve "standaard". Het is een akoestisch signaal dat iedere twaalf seconden wordt herhaald, I ot zo ver is het niet ongewoon. Maar ze denkt dat dit signaal niet van menselijke oorsprong is.'
Dat ontlokte de anderen een verbaasd gemompel. Toen de eerste opwinding was weggeëbd, ging Dallas verder: 'Moeder is echter niet zeker van haar zaak. en dat is nu iets dat ik niet begrijp. Ik heb nog nooit meegemaakt dat een computer in de war is. Wel dat ze iets niet weet, maar niet dat ze in de war is. Het zou best kunnen dat dit de allereerste keer is.'
Lambert zei: 'In ieder geval is ze er voldoende van overtuigd dat het een noodsignaal is om ons uit hyperslaap te halen.'
'En wat dan nog?' zei Brett, die het zo te zien volkomen koud liet.

Kane antwoordde lichtelijk geprikkeld:' Kom nu. kerel. Je kent de voorschriften toch? Volgens sectie B2 van de richtlijnen van de Maatschappij zijn we verplicht in zulke gevallen hulp te bieden, onverschillig of de oproep van menselijke of niet-menselijke oorsprong is.'
Parker gaf uiting aan zijn misnoegen door hard op het dek te stampen. 'Godallemachtig. Ik vind het vervelend om te zeggen, maar dit schip is gebouwd om vracht te vervoeren, niet om mensen of wezens te redden. Daarover staat niks in ons contract.' Zijn gezicht klaarde iets op. 'Natuurlijk wordt het een andere zaak als er extra geld mee te verdienen valt . . .'
'Als ik jou was zou ik je contract nog maar eens nalezen,' zei Ash, en reciteerde even feilloos als de computer waarop hij zo trots was: 'Ieder regelmatig herhaald signaal dat duidt op een mogelijk intelligente oorsprong moet onder zocht worden, op straffe van verbeurdverklaring van het volledige loon en alle premies."
Geen woord over extra geld voor het helpen van iemand die in nood verkeert.'
Parker stampte weer op het dek, maar hield zijn mond dicht. Hij en Brett hadden geen enkel verlangen de held uit te hangen. De omstandigheden die een vreemd schip gedwongen hadden op een vijandige planeet te landen, zouden ook hén kunnen dwingen te landen. Niet dat er enig bewijs was dat het onbekende schip gedwongen was te landen, maar Parker had genoeg van het leven gezien om er een pessimistische kijk op de dingen aan over te houden. Voor Brett betekende de onderbreking alleen dat het langer zou duren voor hij zijn loon kreeg.
'We gaan erop af, en daarmee uit,' zei Dallas, en keek het tweetal om beurten aan. Zijn geduld begon uitgeput te raken. Deze onderbreking beviel hem ook niet, en hij wilde net zo graag naar huis als zij, maar er waren momenten dat hij zijn poot stijf moest houden omdat anders gemopper veranderde in ongehoorzaamheid.
'Wat je zegt,' zei Brett sardonisch.
' Wal zei je daar?'

Dallas' toon sprak boekdelen, en Brett was verstandig genoeg om te weten wanneer het tijd werd zich koest te houden.
'Ik bedoelde . . . wat je zegt, we gaan erop af.' Dallas bleef hem aanstaren, en Brett voegde er met een glimlach aan toe: 'Kapitein.'
Dallas wierp een doordringende blik op Parker, maar dat heerschap was nu ook bedaard.
'Kunnen we erop landen?' vroeg hij aan Ash.
'Wat die ander kan, kunnen wij ook.'
'Dat is nou precies wat ik bedoel,' zei Dallas op veelbetekenende toon.' "Landen" is een veel te zachtzinnig woord. Het impliceert een succesvol uitgevoerde reeks handelingen, resulterend in het zacht en veilig neerkomen van een schip op een hard oppervlak. Maar we hebben hier te maken met een noodsignaal, en dat betekent dat er dingen zijn gebeurd die allesbehalve zachtzinnig zijn. We moeten erachter zien te komen wat er aan de hand is . . .
maar kalmpjes aan.'
Op de brug bevond zich een verlichte cartografische tafel. Dallas, Kane, Ripley en Ash stonden aan weerszijden van het kompas. Lambert zat op haar post.
'Dat is hem.' Dallas wees op een lichtpuntje op het fluorescerende scherm. Hij liet zijn blik rond de tafel gaan. 'Ik wil dat iedereen dit hoort.'
Ze namen plaats in hun stoelen. Dallas knikte naar Lambert, die haar hand gereed hield boven een schakelaar. 'Oké, laat maar horen. En zet het geluid niet te hard.'
De navigator zette de schakelaar om. Geruis en geknetter vulden de brug. Plotseling werden deze vervangen door een geluid dat iedereen de rillingen over de rug deed lopen. Het duurde twaalf seconden, waarna er weer niets anders te horen was dan geruis.
'Godallemachtig,' zei Kane met een strak gezicht.
Lambert zette de luidsprekers af.
'Wat stelde dat in vredesnaam voor?' zei Ripley. Ze zag eruit alsof ze zojuist een dood beest in haar eten had ontdekt. 'Dat is het vreemdste noodsignaal dat ik ooit gehooid heb.'

'Toch houdt Moeder vol dat het er een is,' zei Dallas, 'hoewel ik moet toegeven dat "buitenaards" nog een te zachtaardige uitdrukking is voor dat gekrijs.'
'Misschien is het wel een stem.' Lambert zweeg, dacht na over wat ze net gezegd had en vond de implicaties zo onplezierig dat ze probeerde net te doen alsof ze niets gezegd had.
'We zullen het gauw genoeg weten. Heb je de juiste plaats van herkomst al bepaald?'
'Ik ben erachter van welk deel van de planeet het signaal komt,' zei Lambert. Ze draaide zich opgelucht om naar haar console, blij dat ze zich met wiskundige problemen kon bezighouden in plaats van met verontrustende gedachten.
'We zitten er dus dicht genoeg bij.'
'Als dat niet zo was, zou Moeder ons niet uit hyperslaap gehaald hebben," mompelde Riplev.
'I)e klimming is zes minuten, twintig seconden; declinatie min negenendertig graden, twee seconden.'
'Probeer het eens op het scherm te krijgen.'
Lambert drukte een aantal knoppen in. Een van de schennen op de brug flikkerde en toonde toen een heldere stip.
'Een hoge albedo. Kan je het beeld wat dichterbij halen?"
Onmiddellijk werd de stip groter, tot ze een onopvallende, aan de polen lichtelijk afgeplatte vorm was die in de leegte hing.
'Weet je zeker dat dit de goeie is:' Het wemelt hier in dit stelsel van de planeten.'
'Dit is 'm, neem dat maar van mij aan. Het is eigenlijk meer een planetoïde. Misschien twaalfhonderd kilometer, maar niet.'
'Rotatie?'
'Ja. Ongeveer een maal in de twee uur, ruw geschat. Over tien minuten kan ik je betere cijfers geven.'
'Dit is goed genoeg voor nu. Wat is de zwaartekracht?'
Lambert bestudeerde verschillende meiers. 'Nul acht zes. Dat ding moet een behoorlijk grote dichtheid hebben.'
'Laat Parker en Brett het maar niet horen,' zei Riplev, 'anders denken ze dat het één bonk zware metalen is en knijpen ze er tussenuit om goud te gaan zoeken voordat we de kans hebben gehad erachter te komen wie die on bekende zender

is.'
'We kunnen er in ieder geval op lopen,' merkte Ash prozaïsch op. Ze begonnen de landingsprocedure uit te werken.
De Nostromo kroop behoedzaam dichter naar de kleine wereld toe, met achter zich aan haar reusachtige vracht, bestaande uit olietanks en de raffinaderij en alles wat daar bij hoorde.
'We naderen apogeum. Twintig seconden na nu. Negentien, achttien . . .' Lambert ging door met aftellen terwijl de anderen onverstoorbaar hun werkzaamheden verrichtten.
'Tweeënnegentig graden stuurboord,' riep Kane op zakelijke toon.
Achteraan het schip begonnen de uitlaten te gloeien toen de secundaire aandrijving een ogenblik werkte. Het schip en de raffinaderij roteerden en beschreven een reusachtige pirouette in de uitgestrektheid van de ruimte.
'We zitten in een baan om de evenaar,' zei Ash. Onder hen draaide de kleine wereld onverstoorbaar verder.
'Wat is de EC druk?'
Ash bestudeerde enkele meters en zei zonder zich om te draaien: 'Ongeveer vijf psia.'
'Geef een gil als daar verandering in komt.'
'Ben je bang dat de capaciteitverdeler de CMGS regelaar buiten werking stelt terwijl wij ergens anders bezig zijn?'
'Dat is precies waar ik over inzit.'
'De CMG functie wordt geremd via DAS/DCS. We zetten daar de TAGS op en houden een oogje in het zeil via A'I'MDC en de computer. Wat zeg je daarvan?'
'Prima geregeld.' Die Ash was toch een rare. Niet wat je noemt hartelijk, maar bijzonder vakbekwaam. Niets kon zijn gemoedsrust verstoren. Het gaf Dallas een veilig gevoel te weten dat hij kon rekenen op de steun en het advies van de natuurkundige. 'Maak alles gereed om ons los te maken van het platform.' Hij zette een schakelaar om en sprak in een kleine microfoon: 'Parker en Brett, melden.'
'Alles gereed voor losmaken,' rapporteerde Parker. Van zijn gewoonlijke sarcasme was nu geen spoor te bekennen.
'Alle functies groen,' voegde Brett eraan toe.

'We overschrijden de verlichtingsgrens,' riep Lambert. 'We gaan de nachtzijde binnen.' Onder hen verdeelde een donkere lijn het dichte wolkendek in tweeën. Het ene deel weerkaatste het heldere zonlicht, het andere was duister als de binnenkant van een graf.
Lambert haalde een reeks schakelaars over. 'Nog vijftien seconden . . . tien . . . vijf, vier. Drie. Twee. Een. Nul.'
'Losmaken,' beval Dallas kortaf.
Tussen de Nostromo en de logge massa van het raffinaderijplatform werden kleine gaswolken zichtbaar. De twee door mensenhanden vervaardigde constructies, de een klein en bewoond, de ander monsterachtig groot en verlaten, dreven langzaam uit elkaar. Dallas volgde de operatie nauwlettend op het scherm.
'Separatie voltooid,' kondigde Ripley na een korte pauze aan.
'Precessie gecorrigeerd,' zei Kane, terwijl hij zich achterover in zijn stoel liet zakken en zich ontspande. 'Alles is soepel verlopen. Geen schade.'
'Ik heb ook geen schade te melden,' zei Lambert.
'Hier ook alles in orde,' zei Ripley opgelucht.
Dallas wierp een blik op de navigator. 'Weet je zeker dat we het platform in een vaste baan gebracht hebben? Ik heb weinig zin om twee miljard ton op m'n kop te krijgen terwijl ik daar beneden aan het rondscharrelen ben. De damp kring is niet dicht genoeg om als veilige buffer te dienen.'
Lambert bestudeerde haar meters en zei: 'Deze omloop baan is goed voor een jaar, als het niet meer is.'
'Mooi. Het geld en onze schedels zijn veilig. Laten we naar beneden gaan. Maak alles gereed voor onze duik in de dampkring.'
De vijf werkten hard, ieder in beslag genomen door zijn of haar toegewezen taak. Jones zat voor een raam en bestudeerde het naderende wolkendek.
'We dalen.' Lamberts aandacht was gericht op één bepaalde meter. 'Vijftigduizend meter. Negenenveertigduizend meter. We gaan de dampkring binnen.'
Dallas keek naar zijn eigen instrumenten en probeerde de vele

voortdurend veranderende cijfers te evalueren en in zijn geheugen te prenten. Het reizen door de ruimte is een kwestie van je instrumenten in het oog houden en Moeder het vuile werk laten opknappen, maar vliegen door een dampkring is een heel ander hoofdstuk', dat is voor de verandering nu eens werk voor de piloot.
Bruine en grijze wolken streelden de buik van het schip.
'Kijk goed uit je doppen. Het ziet er onplezierig uit daar beneden.'
Dat is nu echt weer iets voor Dallas, dacht Ripley. Ergens in die sombere hel onder hen zond een ander schip een onmenselijk, angstaanjagend noodsignaal uit; de wereld zelf was niet in kaart gebracht, wat betekende dat de samenstelling van de atmosfeer, de bodemgesteldheid en al dat soort zaken volkomen onbekende grootheden waren. Maar voor Dallas was het enkel 'onplezierig'. Ze had zich vaak afgevraagd waarom een bekwaam man als hun kapitein zijn tijd verdeed aan boord van een onbelangrijk schip als de Nostromo.
Ze zou verbaasd zijn geweest als ze het antwoord in zijn gedachten had kunnen lezen: het werk beviel hem.
'Verticale afdaling berekend en ingevoerd. Breng kleine correctie aan in de koers,' zei Lambert. 'Zijn nu op juiste koers. Automatische piloot ingeschakeld.'
'Denk je dat onze secundaire aandrijving opgewassen is tegen die luchtstromingen?'
'lot nu toe wel, maar ik kan het pas met zekerheid zeggen als we door het wolkendek zijn. Als we daar doorheen kunnen komen.'
'Afwachten dus.' De stand van een meter deed een frons op zijn voorhoofd verschijnen. Hij draaide aan een knop, en de wijzer verschoof. 'Laat het me weten als je denkt dat we het met de secundaire niet redden.'
'Oké.'
Het schip raakte een obstakel dat onzichtbaar was voor het oog maar niet voor de instrumenten. De Nostromo sprong enkele keren op en gleed toen soepel het donkere wolkendek

binnen, waar het onmiddellijk gegrepen werd door krachtige luchtstromingen. Het dalende schip begon heftig te schokken en te slingeren.
'Turbulentie,' zei Ripley, terwijl haar handen over de bedieningsorganen dansten.
Dallas probeerde wijs te worden uit de kolkende chaos die door de ruiten zichtbaar was. 'Doe de navigatie- en landingslichten aan. Dan kunnen we misschien wat zien.'
'Licht kan de instrumenten niet vervangen,' zei Ash. 'Niet in deze brij.'
'Mijn ogen kunnen de computer ook niet vervangen, maar ik zou me toch beter voelen als ik kon kijken.'
De krachtige zoeklichten onderaan de Nostromo werden ingeschakeld, maar de bundels drongen niet ver in de wolken door en gaven Dallas niet het zicht dat hij wenste. Maar ze verlichtten wel de tot nu toe donkere schermen en zodoende ook de brug, wat de stemming aan boord aanmerkelijk deed stijgen. Ze hadden nu in ieder geval niet meer het gevoel dat ze door een reusachtige pot inkt vlogen.
Parker en Brett konden de oceaan van lucht buiten niet zien, maar ze konden hem wel voelen. Ze werden door een plotselinge beweging van het schip opzij geslingerd, opgetild en tegen de rugleuningen van hun stoelen gesmeten.
Parker vloekte binnensmonds. 'Wat was dat? Hoorde je dat geluid?'
Brett las haastig een meter af en zei: 'Druk weggevallen in inlaat nummer drie. Waarschijnlijk een schild naar de haaien.' Hij drukte een serie knoppen in. 'Ja, nummer- drie is er geweest. Er komt stof binnen door de inlaat.'
'Sluit 'm af. Snel!'
'Wat denk je dat ik aan het doen ben?'
'Nou, daar zijn we mooi klaar mee; een secundair' onder het stof.'
'Niks aan de hand . . . hoop ik.' Brett stelde een meter bij. 'Ik sluit nummer drie af van de rest en zet hem open, zodat het stof er van achteren weer uitgezogen wordt.'
'Maar daar hebben we de secundair niet mee terug.' Parker

dacht er liever niet aan wat het door de wind voortgejaagde stof met de ceramische bekleding van de inlaat gedaan zou kunnen hebben. 'Wat is dat eigenlijk voor rotzooi waar we doorheen vliegen, wolken of stenen? Tien tegen een dat de circuits van drie straks in de fik vliegen, als we tenminste niet eerst neerstorten.'
De vijf op de brug waren verdiept in hun werk, onkundig van wat zich daar achterin het schip afspeelde.
'We naderen het punt van oorsprong,' zei Lambert. 'Het signaal wordt duidelijker. Nog vijfentwintig kilometer. Twintig . . . vijftien . . .'
'Geef me de koerscorrecties,' zei Dallas.
'Drie graden, vier minuten stuurboord.'
Dallas volgde de aanwijzingen op.
'Dat is 'm. Nog vijf kilometer naar centrum van zoekgebied. Drie. Twee.' Lambert klonk lichtelijk opgewonden. Dallas kon er niet achter komen of die opwinding veroorzaakt werd door het gevaar waarin ze verkeerden of door de nabijheid van de buitenaardse zender. 'We cirkelen er nu praktisch recht boven.'
'Keurig werk, Lambert. Ripley, hoe ziet het terrein eruit? Zoek een goeie plek om te landen.'
'Ik ben al bezig.' Ze probeerde verscheidene panelen, en haar uitdrukking werd somberder naarmate er meer ongunstige cijfers en symbolen op de schermen opgloeiden. Dallas hield een cirkelvormig vluchtpatroon aan met de zender als middelpunt, terwijl Ripley haar best deed om zich een beeld te vormen van het onzichtbare oppervlak.
'Visueel contact is uitgesloten.'
'Dat kunnen we zelf ook wel zien,' mompelde Kane. 'Of liever gezegd, niet zien.' Het weinige dat de instrumenten hem van het oppervlak hadden getoond, was niet bevorderlijk geweest voor zijn gemoedsrust. Het had laten doorschemeren dat zich daar beneden een woeste verlatenheid uitstrekte, een vijandige, dorre woestijnwereld.
'Op de radar krijg ik alleen maar storing,' zei Ripley, 'en op sonar en infrarood ook. Ik zal ultraviolet proberen. Het

spectrum is zo hoog dat ik waarschijnlijk geen last zal hebben van interferentie.' Na enkele ogenblikken verschenen er eindelijk wat duidelijker beelden op het scherm, gevolgd door helverlichte woorden en een computerschets.
'Voor de bakker.' Ripley ontspande zich.
'Is er een plek bij waar we kunnen landen?'
'Voor zover ik het kan bekijken, kunnen we het schip overal aan de grond zetten. Volgens de computer is de grond onder ons volkomen vlak.'
Dallas zag in gedachten uitgestrekte, volkomen vlakke lavavelden, bestaande uit een harde, maar verraderlijk dunne korst, waaronder een ziedende hel van gesmolten lava schuilging. 'Fijn om te horen dat de grond vlak is, maar waaruit bestaat hij? Het kan zand zijn, maar ook water. Kane, probeer erachter te komen wat de samenstelling van de bodem is. Ik zal laag gaan vliegen zodat we het grootste gedeelte van die interferentie kwijtraken. Als het daar beneden werkelijk vlak is, kan ik zonder gevaar tot net boven het oppervlak dalen.'
Voorzichtig bracht Dallas het schip naar beneden. Kane boog zich over zijn apparatuur en zei na enkele ogenblikken: 'Ik krijg nog steeds storing.'
Dallas liet het schip nog wat verder dalen.
'Nog steeds ruis, maar het wordt minder.'
Er was genoeg speling tussen het schip en de bodem, maar met de snelheid waarmee ze voortraasden hoefde er slechts een kleinigheid mis te gaan om ze te doen verongelukken. Langzamer gaan vliegen was onmogelijk; in deze wind zou dat betekenen dat ze onherroepelijk de beheersing over het schip verloren.
'Minder ruis, de signalen worden duidelijker . . . hebbes!' Hij bestudeerde de symbolen en contourlijnen op het scherm voor hem. 'Het is stollingsgesteente. Vrij oud, zo te zien. Grotendeels basalt, wat rhyoliet, met om de zoveel meter een laag gestolde lava. Geen enkel teken van tectonische activiteit.' Hij gebruikte andere apparatuur om dieper in de geheimen van de korst van de kleine wereld door te dringen. 'Geen belangrijke breuklijnen direct onder ons of in de nabije

omgeving. Zo te zien een beste plek om het schip neer te zetten.'
Dallas dacht een ogenblik na, en zei toen: 'Ben je absoluut zeker van die gegevens?'
'Het gesteente is te oud om iets anders te kunnen zijn.' antwoordde Kane lichtelijk geprikkeld. 'Ik weet heus wel wat ik doe. Dacht je dat ik het risico nam ons midden in een vulkaan neer te zetten?'
'Oké, oké, neem me niet kwalijk. Ik wilde het alleen zeker weten. Ik heb sinds mijn opleiding geen landing zonder kaarten en bakens meer gedaan. Ik ben een beetje zenuwachtig.'
'Je bent niet de enige,' zei Lambert.
'Iedereen klaar dan?' Niemand zei iets. 'Ik ga in een spiraal naar beneden en probeer zo dicht mogelijk bij dat signaal neer te komen. Het zal niet meevallen met die wind. Lambert, hou dat signaal goed in de gaten. Ik wil niet bovenop dat andere schip neerkomen. Waarschuw me als we te dichtbij komen.' Zijn stem klonk gespannen in de kleine ruimte.
Bevelen werden gegeven en uitgevoerd door trouwe elektronische bedienden. De Nostromo spiraalde naar het oppervlak, vechtend tegen luchtstromingen en verraderlijke windstoten.
'Nog vijftien kilometer,' kondigde Ripley op vlakke toon aan. 'Twaalf. . . tien . . . acht.' Dallas veranderde de instelling van een van de bedieningsorganen. 'Daaltempo vertraagd. Vijf. . . drie . . . twee.' Dallas manipuleerde opnieuw de bedieningsorganen. 'Eén kilometer. Zet de landingsmotoren aan.'
'Ze staan aan,' zei Kane vanachter zijn console. 'De rest neemt Moeder voor haar rekening.' Een luid gezoem vulde de brug toen Moeder de besturing van het schip overnam en de laatste meters van de afdaling regelde met een nauwkeurigheid die zelfs de beste menselijke piloot haar niet na zou kunnen doen.
'De landingsmotoren hebben het karwei overgenomen,' zei Kane.

'Zet de hoofdaandrijving af.'
Dallas controleerde een laatste maal zijn instrumenten en zette verschillende schakelaars op UIT. 'Aandrijving staat af. Alles functioneert naar behoren.'
Een zwaar gebrom vulde de brug.
'Negenhonderd meter,' zei Ripley. 'Achthonderd. Zevenhonderd.' Ze bleef de getallen afroepen in honderdtallen. Al snel was ze bij de tientallen beland.
Op vijf meter hoogte aarzelde het schip en bleef hangen boven het door de storm gegeselde en in duisternis gehulde landschap.
'Landingsgestel uit.'
Een gierend geluid klonk uit de buik van het schip toen dikke metalen poten zich ontvouwden en als de poten van een reusachtig insekt naar de nog steeds onzichtbare bodem tastten.
'Vier meter . . . oefff!' Ripley's adem werd afgesneden toen het landingsgestel neerkwam op onwrikbare rotsbodem. Reusachtige schokbrekers absorbeerden de schok. 'We zijn er.'
Er knapte iets. Waarschijnlijk was er een circuit doorgebrand of was een overbelasting niet snel genoeg gecompenseerd. Een hevige schok voer door het schip. Het metaal van de romp vibreerde en produceerde een spookachtig gejammer dat door het hele schip te horen was.
'We zijn er geweest!' schreeuwde Kane. De lichten op de brug gingen uit. Luidsprekers loeiden en alarmsignalen krijsten om aandacht toen de schokgolf langs de metalen zenuwbanen van de Nostromo raasde.
Op het moment dat de schokgolf de machinekamer bereikte, maakten Parker en Brett net aanstalten om een nieuwe krat bier open te maken. Rijen buizen in het gewelfde plafond explodeerden en een regen van witgloeiende vonken spatte uit de controlepanelen. Een tweede explosie volgde, en de lichten gingen uit. Brett zocht om zich heen naar zaklampen terwijl Parker probeerde op de tast de knop te vinden die de noodgenerator in werking stelde.

Intussen was op de brug de orde enigszins weergekeerd.
'Waar blijft die noodgenerator?' zei Lambert. Ze deed een stap in het donker en stootte haar knie gemeen tegen een console.
'Ja, die had het nu toch al lang moeten doen,' zei Kane. Hij liep naar de wand en tastte deze af. Waar was de noodapparatuur ook weer? Ah, hier. Zijn vingers gleden over verschillende vertrouwde knoppen. Dit moest de knop van het achterste luik zijn ... ja. Als het goed was moest daar vlak bij . . . Zijn hand vond de noodlamp en hij schakelde de stroom in. De zwakke gloed onthulde verscheidene spookachtige silhouetten.
Bij het licht van Kane's lamp lokaliseerden Dallas en Lambert hun eigen lampen. Ze hadden nu genoeg licht om bij te werken.
'Wat is er gebeurd? En waarom functioneert de noodgenerator niet?'
Ripley schakelde de intercom in en zei: 'Parker en Brett, wat is er gebeurd? Hoe staan we ervoor?'
'Slecht.' Parker klonk boos, opgewonden en bezorgd tegelijk, en op de achtergrond was een zwak geruis hoorbaar, als het gonzen van de vleugels van een enorm insect. Parkers stem stierf voortdurend weg, alsof hij moeite had binnen het bereik van de microfoon te blijven. 'Dat verdomde stof in de machines is verantwoordelijk voor al deze ellende. Het gebeurde toen we daalden. Ik denk dat we nummer drie niet snel genoeg afgesloten hebben. De boel staat in de fik hier.'
'Het ziet er lelijk uit,' riep Brett. Zijn stem klonk zwak over de afstand.
Er volgde een pauze, waarin ze alleen het suizen van de chemische brandblusapparaten konden horen. Eindelijk kwam Brett terug bij de microfoon. 'De aandrijving raakte oververhit doordat de inlaten verstopt waren. Ik ben bang dat er een hele cel uitgebrand is. Jezus, wat een puinhoop . . .'
Dallas wierp een blik op Ripley en zei: 'Zo te horen hebben die twee hun handen vol, dus moeten we er zelf achter zien te komen wat er gebeurd is. Ik hoop dat de schade beperkt is gebleven tot hun afdeling, maar we moeten er rekening mee

houden dat er ergere dingen zijn gebeurd, een scheur in de romp bij voorbeeld.' Hij haalde diep adem. 'Als dat het geval is, dan wil ik weten waar die scheur zit en hoe groot hij is.'
Ripley las snel de meters af die de luchtdruk in alle delen van het schip weergaven, en controleerde ten overvloede de individuele diagrammen van alle vertrekken. 'Ik kan nergens een lek ontdekken. Alle compartimenten hebben normale luchtdruk. Als er ergens een gat zit, is het zo klein dat de meters het niet oppikken, of het is al automatisch gedicht.'
Ash bestudeerde zijn eigen console, die net als de andere consoles van stroom werd voorzien door een ingebouwde krachtbron. Dit was gedaan om te voorkomen dat het schip stuurloos zou worden als er een storing in het gewone net optrad. 'In geen enkel compartiment is een spoor te ontdekken van gassen die daar niet horen,' zei hij. 'Volgens mij zijn we luchtdicht.'
'Dat is het beste nieuws dat ik in zestig seconden heb gehoord. Kane, probeer eens welke buitenschermen het nog doen.'
Kane drukte knoppen in. De schermen flikkerden, toonden een onderdeel van een seconde vage beelden van geologische formaties, en werden toen grijs.
'Totaal niets. We zijn zowel buiten als binnen blind. We zullen moeten wachten tot de noodgenerator het doet vóór we een blik op onze omgeving kunnen werpen. De batterijen zijn daar bij lange na niet krachtig genoeg voor.'
Maar voor het van buiten naar binnen overbrengen van geluiden was minder energie nodig, en de stem van deze wereld was dan ook hoorbaar op de brug. Heftige windstoten rukten en trokken aan de audiosensors op de huid van het schip, een geluid producerend als van ruziënde vissen.
'Ik wou dat we bij daglicht geland waren,' zei Lambert, terwijl ze naar een ruit staarde die slechts een inktzwarte duisternis toonde. 'Dan hadden we de instrumenten niet nodig gehad om wat te kunnen zien.'
'Wat is er, Lambert?' vroeg Kane plagend. 'Ben je bang in het donker?'

Ze glimlachte niet terug. 'Normaal ben ik niet bang in het donker, maar hier is alles onbekend, en dat bezorgt me de rillingen. Vooral wanneer die onbekende duisternis gevuld is met geluiden zoals dat noodsignaal.' Ze richtte haar aandacht weer op de ruit, waarlangs de wind het stof voortjoeg.
Ze had hun diepste angsten onder woorden gebracht, en dat maakte de stemming op de brug er niet beter op. Zelfs onder normale omstandigheden was de ruimte er al krap, maar nu, in deze duisternis, werd ze verstikkend. En de toestand werd nog verergerd doordat niemand een woord wist te zeggen.
Het kwam dan ook als een opluchting toen Ripley aankondigde: 'We hebben weer verbinding met de machinekamer.' Dallas en de anderen keken haar verwachtingsvol aan terwijl ze de versterker afstelde. 'Ben jij dat, Parker?'
'Ja, ik ben het.' Zo te horen was de werktuigkundige te moe om op zijn gewone snauwerige manier te praten.
'Hoe staan de zaken er bij jullie voor?' vroeg Dallas. 'Hebben jullie die brand al onder controle?'
'Ja, het is ons eindelijk gelukt het vuur te doven.' Hij zuchtte, zodat het leek alsof er een windvlaag over de luidspreker kwam. 'Het vrat zich een weg door de wandpanelen van de gangen op niveau C, zodat dat oude isolatiespul begon te branden. Ik dacht dat mijn longen zouden verschroeien. De laag was gelukkig dunner dan ik dacht en brandde uit voordat er zuurstofgebrek ontstond. De luchtverversingsinstallatie schijnt niet veel moeite te hebben met het koolstof.'
Dallas bevochtigde zijn lippen en vroeg: 'Hoe staat het met de schade? Sla de onbelangrijkste details maar over. Het enige wat me interesseert is of we straks weer kunnen opstijgen.'
'Hmmm, eens kijken . . . paneel vier is finaal naar de knoppen.' Dallas kon zich voorstellen hoe de werktuigkundige de punten op zijn vingers aftikte. 'De secundaire aandrijving is buiten werking, een multiplicatorspoel is verbrand en zeker drie cellits in moduul twaalf hebben de geest gegeven. Je weet wat dat betekent.' Hij zweeg een ogenblik en voegde er toen aan toe: 'Als je wilt dat ik de onbelangrijke dingen opsom, kan ik nog wel een uurtje doorgaan.'

'Laat maar zitten. Blijf even aan de lijn.' Hij wendde zich tot Ripley. 'Probeer eens of de schermen het al doen.'
Ze voldeed aan zijn verzoek, zonder resultaat echter. De schermen bleven even leeg als het brein van een accountant van de Maatschappij.
'We zullen het nog even zonder moeten doen,' zei Dallas.
Ripley vroeg aan Parker: 'Is dat alles?' Voor het eerst sinds ze lid van de bemanning van de Nostromo was geworden, voelde ze sympathie voor Parker en Brett.
'Voor zover we kunnen nagaan wel.' Parker kuchte. 'We proberen op dit moment het net weer op spanning te brengen. Het uitvallen van moduul twaalf heeft alles hier in de war geschopt. Ik kan je meer vertellen wanneer ik weet wat er allemaal is verbrand.'
'Hoe zit het met de reparaties? Denk je dat jullie het alleen redden?' vroeg Dallas, terwijl hij in gedachten naging wat de werktuigkundige had opgesomd. Hij wist niet hoe ernstig de schade aan de aandrijving was, maar het vervangen van de multiplicatorspoel zou in ieder geval tijd kosten. En wat er mis was met moduul twaalf, daar dacht hij maar liever niet aan.
'We kunnen onmogelijk alles repareren,' antwoordde Parker.
'Dat had ik ook niet verwacht. Wat kunnen jullie doen?'
'We zullen een paar luchtkanalen om moeten leggen en de bekleding van de beschadigde inlaten moeten vervangen. Aan de echte grote schade kunnen we niks doen. Die moet op de werf gerepareerd worden. We zullen moeten smokkelen en er het beste van hopen.'
'Ik begrijp het. En verder?'
'Dat heb ik al gezegd. Moduul twaalf. Een van de hoofdcellen is kapot.'
'Wat is daar de oorzaak van? Het stof?'
'Gedeeltelijk.' Parker zweeg even, wisselde enkele onverstaanbare woorden met Brett, en zei toen in de microfoon: 'Het stof koekte vast en verstopte de inlaten. Daardoor raakte de aandrijving oververhit; je weet hoe gevoelig die basaalfilamenten zijn. De schoepen vlogen dwars door de afscherming zodat het vuur vrij spel kreeg.'

'Is de schade te repareren?'
'Ik denk van wel, en Brett ook. We zullen het luchtkanalenstelsel door moeten blazen en vacuüm zuigen, en dan zien hoe het zich houdt. Is het luchtdicht nadat we het schoongemaakt hebben, dan zitten we op rozen. Zo niet, dan kunnen we proberen de lekken provisorisch te dichten. Maar als blijkt dat het kanaal over de hele lengte gespleten is . . .' Zijn stem stierf weg.
'Dat is van later zorg,' zei Dallas. 'Laten we ons tot de problemen van dit moment beperken en hopen dat er niet meer bij komen.'
'Mij best.'
'Wat je zegt,' klonk zwakjes de stem van Brett, die zo te horen ergens rechts van Parker aan het werk was.
'Over en uit.'
'Machinekamer uit. Hou de koffie warm.'
Ripley zette de intercom af en keek verwachtingsvol naar Dallas. Hij keek nadenkend voor zich uit en vroeg toen: 'Hoe lang denk je dat het zal duren voor we weer kunnen draaien, Ripley? Aangenomen dat Parker de schade juist geschat heeft en dat Brett en hij die kunnen repareren?'
Ze bestudeerde haar instrumenten en dacht een ogenblik na. 'Als ze die luchtkanalen omleiden en moduul twaalf zover kunnen oplappen dat hij weer zijn aandeel levert, dan schat ik vijftien tot twintig uur.'
'Niet slecht. Ik kwam uit op achttien.' Hij glimlachte niet, maar hij voelde zicht wat hoopvoller. 'Hoe zit het met de hulpaandrijving? We moeten zorgen dat die direct kan gaan draaien zodra we weer spanning hebben.'
'Ik ben al bezig,' riep Lambert, die een paneel in de wand had geopend en aan knoppen draaide en wijzers bijstelde. 'Als ze klaar zijn in de machinekamer zijn wij hier ook klaar.'
Een tijd later liet een kleine luidspreker op Kane's console een doordringend gepiep horen, hij zette de intercom aan en zei: 'Met Kane.'
Parker klonk uitgeput maar tevreden. 'Als het goed is hebben jullie weer stroom. Ik weet niet hoe lang de zaak het zal

houden . . . het laswerk is niet wat je noemt puntgaaf, maar we hebben ons best gedaan. Kijk even of de boel het doet. Later kunnen we de lekken wel permanent dichten.'
Kane zette een hoofdschakelaar om. Het licht op de brug ging aan en wijzerplaten en schermen flikkerden en gloeiden op. De anderen slaakten een zucht van verlichting.
'Alles oké,' zei Kane. 'Ik neem m'n petje voor jullie af.'
'Dat zou je toch eens vaker moeten doen.'
'Wat je zegt,' zei Brett. Zo te horen sprak hij in een microfoon die vlak bij de machines was opgehangen, want zijn vertrouwde antwoord ging vergezeld van een diep, ononderbroken gegons.
'Maak je nou niet al te blij,' zei Parker. 'Als het goed is houden die nieuwe verbindingen het, maar ik beloof niks. We hebben gewoon maar wat in elkaar geflanst. Nog nieuws van jullie kant?'
Kane schudde zijn hoofd en bedacht toen dat Parker dat gebaar niet kon zien. 'Helemaal niets.' Hij keek uit het dichtstbijzijnde raam. De lichten van de brug wierpen een zwakke gloed op een dor, volkomen onbegroeid stuk grond. Af en toe kwam er een door de storm voortgejaagd stuk rots in beeld dat het licht hel weerkaatste, maar dat was alles. 'Alleen maar naakte rots. Het zicht is zeer beperkt. Voor hetzelfde geld staan we vijf meter van de plaatselijke oase af.'
'Droom maar lekker verder.' Parker schreeuwde iets naar Brett en zei toen: 'We nemen wel contact op als er iets is. Doen jullie het zelfde'
'We zullen jullie een ansichtkaart sturen,' zei Kane, en zette de intercom af.

3

Misschien was het voor ieders gemoedsrust beter geweest als de noodtoestand wat langer had geduurd. De lichten op de brug waren weer aan, maar de vijf konden niets doen, behalve elkaar een beetje aanstaren, en ze werden steeds rustelozer. Er was geen ruimte om zich eens flink uit te rekken of zich te ontspannen, en als iemand aan het ijsberen was geslagen, zou die alle beschikbare ruimte hebben opgeëist, ten nadele van de anderen. Daarom bleven ze zitten kniezen achter hun posten, verzwolgen buitensporige hoeveelheden koffie die met liters tegelijk door de autochef werd geproduceerd, en probeerden iets te bedenken dat hun bezige gedachten van de huidige onplezierige situatie kon afleiden. Niemand sprak met een woord over wat zich buiten het schip zou kunnen bevinden.

De enige die min of meer tevreden scheen te zijn met de situatie was Ash. Zijn enige zorg was het moreel van zijn metgezellen. Er waren aan boord van het schip geen recreatiefaciliteiten. De Nostromo was een sterrenschip, geen pleziervaartuig. Als de bemanning niet aan het werk was, werd ze verondersteld haar tijd in de behaaglijke baarmoeder van de hyperslaap door te brengen. Het was niet meer dan normaal dat ze zenuwachtig werden op momenten dat ze niets te doen hadden, zelfs onder optimale omstandigheden; en de huidige omstandigheden waren verre van optimaal. Ash echter kon de computer urenlang theoretische problemen voorleggen zonder zich een seconde te vervelen. Hij vond de tijd die hij wakend doorbracht stimulerend.

'Al een antwoord op onze oproepen?' vroeg Dallas, uit zijn stoel leunend om de natuurkundige aan te kunnen kijken.

'Ik heb alles geprobeerd wat in de boekjes staat, plus vrije associatie. Ik heb Moeder ook een strikt mechanalogische code laten proberen, maar ik krijg niets anders dan steeds weer hetzelfde noodsignaal.' Ash schudde teleurgesteld zijn

hoofd. 'Op alle andere kanalen krijg ik niets, behalve een zwak, ononderbroken geknetter op nul -punt-drie-drie.' Hij wees omhoog met zijn duim. 'Moeder zegt dat dat de karakteristieke ontlading is van de centrale ster van dit stelsel. Als daarbuiten iemand, of iets, in leven is, dan kan hij alleen nog maar om hulp roepen, verder niets.'

Dallas maakte een snuivend geluid. 'Laten we maar eens kijken waar we zijn. Doe de schijnwerpers aan.'

Ripley haalde een schakelaar over. Langs de flanken van het schip kwamen krachtige zoeklichten tot leven, als heldere parels op de zwarte zetting van de Nostromo. Stofduivels dansten in de lichtbundels, en schoten dan met grote snelheid het duister in. Hier en daar waren rotsblokken zichtbaar. Afgezien van wat lage heuvels was het dorre landschap volkomen vlak. Nergens was een teken van leven te bespeuren, geen planten, geen korstmossen, niets. Enkel wind en stof die wervelden in een buitenaardse nacht.

'Geen oases,' fluisterde Kane voor zich heen.

Een kale, vijandige wereld.

Dallas stond op, liep naar een raam en staarde naar buiten. Hij zag rotssplinters langs het glas striemen en vroeg zich af of de wind hier ooit ging liggen. Misschien was dit wel het equivalent van een mooie zomerdag. Die kans was echter niet groot. Deze wereld was niet groot genoeg om werkelijk hevige stormen te produceren, zoals die bij voorbeeld op Jupiter voorkwamen. Hij putte enige troost uit de gedachte dat het weer buiten waarschijnlijk niet veel slechter kon worden.

De grillen van het plaatselijke klimaat vormden het voornaamste onderwerp van gesprek. 'Beestachtig weer. Daar kunnen we niet door,' zei Kane. 'In ieder geval niet in het donker.'

Ash keek op van zijn console. Al die tijd dat ze werkloos hadden zitten wachten was hij er niet één keer achter vandaan geweest. Blijkbaar was zijn lichaam met even weinig tevreden als zijn geest. Kane kon niet begrijpen hoe de natuurkundige dat voor elkaar kreeg. Als hij niet af en toe zijn post verlaten had om wat rond te wandelen, zou hij nu knettergek zijn

geweest.
Ash merkte dat Kane naar hem staarde. Hij draaide zich om naar de anderen en zei: 'Over twintig minuten komt de zon op. Als we ergens heen willen, hoeven we in ieder geval niet in het donker te lopen.'
'Dat is tenminste iets,' gaf Dallas toe, zich vastklampend aan alles dat de moed er weer een beetje in zou kunnen brengen. 'Als zij niet naar ons toe willen of kunnen komen, moeten we ze zelf gaan opzoeken. Hoe ver zijn we van de bron van dat signaal verwijderd?'
'Ongeveer drieduizend meter over grotendeels vlak terrein, ruwweg ten noordoosten van ons huidige positie.'
'Wat is de bodemgesteldheid?'
'Voor zover ik kan nagaan hetzelfde spul als waarop we nu staan. Basalt, met af en toe een lavastratum. En waarschijnlijk hebben zich hier en daar amandels onder de korst gevormd.'
'We zullen dus goed op onze tellen moeten passen.'
Kane deelde de afstand in gedachten op de snelheid die iemand te voet in een ruimtepak kon ontwikkelen en zei: 'Het is in ieder geval dichtbij genoeg om te lopen.'
'Gelukkig wel,' zei Lambert opgewekt. 'Ik zag er tegenop het schip te verplaatsen. In noodweer als dit is een loodrechte afdaling vanuit een omloopbaan makkelijker te berekenen dan een horizontale vlucht van punt naar punt.'
'Goed. We weten dus waaróp we gaan lopen. Laten we nu eens kijken waardóór. Ash, neem eens een hap van die lucht buiten.'
De natuurkundige drukte een reeks knoppen in. In de wand van de Nostromo ging een luik open. Een metalen container kwam naar buiten, zoog zich vol met lucht en zonk weer terug in het schip. Gevoelige instrumenten ontleedden het gasmengsel en brachten hun bevindingen over aan de computer, die de informatie in de vorm van nummers en symbolen op het scherm van Ash's console projecteerde.
'Het is bijna een oermengsel. Een heleboel stikstof, wat zuurstof, een hoge concentratie aan kooldioxide. Dan is er nog methaan en ammoniak, gedeeltelijk in bevroren staat. . . het is

daarbuiten knap koud. Ik zal kijken of er nog sporen van andere gassen zijn, maar ik verwacht niets bijzonders. Her is wat je noemt een doorsnee mengsel. En uiteraard ongeschikt voor menselijke consumptie.'
'En de luchtdruk?'
'Tien tot de vierde dyne per vierkante centimeter. Niets om je zorgen over te maken, of het moet werkelijk heel hard gaan waaien.'
'Hoe zit het met de vochtigheid?' vroeg Kane, die zijn visioenen van een denkbeeldige buitenaardse oase snel zag vervluchtigen in het licht van de harde werkelijkheid.
'Achtennegentig dubbel P. En dat mag dan niet zo lekker ruiken, maar het is wél vochtig. Flink wat waterdamp. Een vreemd mengsel eigenlijk; normaal gesproken verwacht je niet zoveel waterdamp naast methaan.' Hij haalde zijn schouders op. 'Ik raad jullie aan alle plassen en poelen te mijden, vooropgesteld dat die er zijn. De kans is groot dat het geen water is.'
'Verder nog iets?' vroeg Dallas.
'Kijk goed uit waar je je voeten zet. Gestolde lava zit altijd vol kloven en scheuren. De temperatuur is ver onder het nulpunt. Zelfs als we de lucht konden ademen, zouden we toch ruimtepakken nodig hebben om ons tegen de kou te wapenen. Als er daarbuiten leven is, is het wel uitzonderlijk taai.'
'Het was ook niet redelijk om iets anders te verwachten,' zei Dallas berustend. 'Maar een mens blijft nu eenmaal altijd hopen. Er is net genoeg atmosfeer om ons het zicht te belemmeren. Ik had liever geen atmosfeer gehad, maar wie ben ik?'
'Toch weet je het nooit,' zei Kane, die in een filosofische bui was. 'Het kan best zijn dat dit voor iets of iemand het paradijs is.'
'Het heeft in ieder geval geen zin om te gaan kankeren,' zei Lambert. 'Het had heel wat erger kunnen zijn.' Ze wierp een blik naar buiten. Het werd geleidelijk aan lichter. 'Ik heb liever dit dan een of andere gasvormige reuzenplaneet met rukwinden van zeshonderd kilometer per uur en een

zwaartekracht van twintig G. Hier kunnen we tenminste gewoon rondlopen. Jullie weten gewoon niet wanneer jullie boffen.'
'Ik heb anders helemaal niet het gevoel dat ik bof,' antwoordde Ripley. 'Ik zou liever weer in mijn vriezer liggen.' Er streek iets langs haar enkels en ze bukte zich om Jones te aaien. De kat begon dankbaar te spinnen.
'Oase of niet,' zei Kane opgewekt, 'ik geef me op als vrijwilliger voor de eerste groep die naar buiten gaat. Ik wil de wezens die dat signaal uitzenden wel eens van dichtbij zien. En wie weet wat er daarbuiten allemaal te ontdekken valt.'
'Bergen goud en juwelen zeker?' zei Dallas, die een grijns niet kon onderdrukken. Kane stond erom bekend dat hij altijd de onmogelijkste visioenen najoeg.
Kane haalde zijn schouders op. 'Waarom niet?'
'Goed, jij gaat mee.' Dallas, die vanzelfsprekend ook deel zou uitmaken van de kleine expeditie, keek om zich heen om de derde en laatste kandidaat te kiezen. 'En jij, Lambert.'
Zo te zien was ze er niet gelukkig mee. 'Reuze. Waarom ik?'
'Waarom jij niet? Jij bent onze beroepswegwijzer. Laat maar eens zien hoe goed je bent zónder al die instrumenten van je.' Hij wilde op weg gaan naar de gang, hield zijn pas in en zei op zakelijke toon: 'Nog één ding. Waarschijnlijk vinden we een leeg wrak en een automatische baken, anders zouden we nu wel wat van de overlevenden hebben gehoord. Maar we weten niet wat we onderweg zullen tegenkomen. Zo te zien krioelt deze planeet niet bepaald van leven, maar we nemen geen onnodige risico's. Daarom nemen we wapens mee.' Hij aarzelde even toen Ripley op hem af liep. 'Drie is het maximum dat ik naar buiten kan laten gaan, Ripley. Je zult je beurt moeten afwachten.'
'Ik ben helemaal niet van plan naar buiten te gaan,' zei ze. 'Ik heb het hier uitstekend naar mijn zin. Maar er is hier voor mij voorlopig niets meer te doen, en ik dacht dat Parker en Brett wel wat hulp konden gebruiken bij het repareren van die luchtkanalen.'
Het was smoorheet in de machinekamer, ondanks de

krachtige inspanning van de koelinstallatie. De hitte werd veroorzaakt door het vele laswerk dat Parker en Brett moesten verrichten, en, indirect, door de kleine ruimtes waarin ze gedwongen waren te werken. De warmte die bij het lassen vrijkwam bleef daar hangen en bereikte niet de thermostaten, zodat de koelinstallatie niet, of te laat, op de verhoging van temperatuur reageerde. Het laserlasapparaat zelf produceerde niet veel hitte; de warmte kwam vrij als het metaal smolt en samenvloeide. Parker en Brett werkten met ontbloot bovenlijf, en het zweet stroomde tappelings langs hun rug en borst naar beneden.

Vlak bij leunde Ripley tegen een wand en gebruikte een merkwaardig uitziend werktuig om een paneel te openen. Ingewikkelde bedrading en compacte circuits werden zichtbaar. Twee kleine secties waren verkoold. Ripley pakte een ander stuk gereedschap, peuterde de kapotte componenten eruit en zocht in de tas die over haar schouder hing naar vervangende onderdelen.

Op het moment dat ze de eerste op zijn plaats drukte, zette Parker de laser af. Hij bekeek de las met een kritisch oog. 'Niet slecht, al zeg ik het zelf.' Hij draaide zich om en keek naar Ripley. Het zweet deed haar hemd aan haar borst plakken. 'Hé, Ripley ... ik wou je wat vragen.'

Ze keek niet op van haar werk. Een tweede component klikte op zijn plaats naast de eerste, als een tand die in zijn tandkas wordt teruggeplaatst.

'Is het de bedoeling dat wij ook naar buiten gaan, of moeten we hier blijven tot alles gerepareerd is? De storing in het net hebben we al opgeheven. Voor de rest,' en hij gebaarde om zich heen naar de rommelige machinekamer, 'is het alleen een kwestie van alles nalopen en de boel opruimen. De dingen die nog gedaan moeten worden, kunnen wel een paar dagen wachten.'

'Jullie weten alle twee wat daarop het antwoord is.' Ze stapte achteruit en wreef haar handen over elkaar terwijl ze hem aankeek. 'De kapitein heeft zijn mensen uitgekozen, punt. Tot ze terugkomen en rapport uitbrengen, mag niemand naar

buiten. Vier op, drie af. Zo staat het in de voorschriften.' Ze zweeg toen haar plotseling iets inviel, en een begrijpende uitdrukking verscheen op haar gezicht.
'Maar daar gaat het je helemaal niet om, hè? Je maakt je zorgen over wat ze daarbuiten misschien vinden. Of hebben we je allemaal verkeerd beoordeeld en ben je werkelijk een oprecht zoeker naar kennis en waarheid, iemand die de grenzen van het bekende heelal wil verleggen?'
'Mij niet gezien.' Parker scheen niet in het minst beledigd door Ripley's sarcasme. 'Het enige dat ik wil verleggen zijn de grenzen van mijn bankrekening. Hoe zit het met ons aandeel in het geval ze iets waardevols vinden?'
Het gesprek begon Ripley te vervelen. 'Maak je maar geen zorgen. Jullie krijgen waar je recht op hebt.' Ze begon in haar tas te zoeken naar het onderdeel dat de laatste beschadigde sectie moest vervangen.
Plotseling kondigde Brett aan: 'Ik steek geen hand meer uit voor ik zwart op wit heb dat we ons aandeel krijgen.'
Ripley vond het onderdeel en bracht het op zijn plaats. 'In jullie contract staat dat jullie recht hebben op een aandeel in alles wat we vinden. Dat weten jullie net zo goed als ik. En schei nu uit met dat gezever en ga aan je werk.' Ze draaide zich om en begon te controleren of de nieuwe onderdelen naar behoren functioneerden.
Parker staarde haar aan, deed zijn mond open om iets te zeggen en bedacht zich toen. Ze was hoger in rang dan hij, dus het zou onverstandig zijn haar tegen zich in het harnas te jagen. Hij had zijn zegje gezegd en was afgewezen. Het was beter om het daarbij maar te laten, ongeacht hoe hij zich van binnen voelde. Parker kon strikt logisch zijn als de situatie dat vereiste.
Boos zette hij de laser weer aan en begon een scheur dicht te lassen. Brett, die de energietoevoer van de laser regelde, zei tegen niemand in het bijzonder: 'Wat je zegt.'
Dallas, Kane en Lambert liepen door een smalle gang. Ze droegen nu laarzen, handschoenen en geïsoleerde werk-broeken, en in hun hand hadden ze laserpistolen, miniatuur

uitvoeringen van het lasapparaat dat Parker en Brett gebruikten.
Ze stopten voor een zware deur die overdekt was met waarschuwingssymbolen en woorden.
HOOFDLUCHTSLUIS. VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN.
Dallas moest altijd glimlachen als hij die waarschuwing zag. Een onbevoegd persoon aan boord van dit schip was een onmogelijkheid, en iemand die bevoegd was zich aan boord te bevinden, was ook bevoegd de luchtsluis te gebruiken.
Kane haalde een schakelaar over. Een paneel klapte weg waardoor drie knoppen zichtbaar werden. Hij drukte ze in de juiste volgorde in. Er klonk een gezoem en de deur schoof opzij. Ze gingen de luchtsluis binnen.
Aan de wanden hingen zeven ruimtepakken. Ze waren onhandig, omvangrijk, en absoluut noodzakelijk als Ash's analyse van de atmosfeer zelfs maar gedeeltelijk juist was. Ze hielpen elkaar de pakken aan te trekken en controleerden bij elkaar of alles goed werkte.
Toen was het tijd om de helmen op te zetten, een karwei dat met passende ernst en zorgvuldigheid werd verricht. Dallas controleerde of Kane's helm luchtdicht was, Kane controleerde die van Lambert, en Lambert deed hetzelfde voor de kapitein. Het had iets weg van drie apen die elkaar vlooien, maar het was van levensbelang. Automatische regulators werden in werking gesteld. Spoedig ademden ze alle drie de ietwat muffe maar pure lucht uit de tanks op hun rug.
Dallas zette zijn helmradio aan. 'Hallo, kunnen jullie me verstaan?'
'Ik hoor je,' zei Kane. Hij draaide de volumeknop van zijn eigen radio wat verder open en vroeg: 'Hoor je mij ook?'
Dallas knikte en draaide zich om naar Lambert, die nog steeds uit haar humeur was omdat ze gekozen was voor de expeditie.
'Ik ontvang je,' zei ze, zonder moeite te doen haar boosheid te verbergen.
'Kom nou, Lambert,' zei Dallas, in een poging haar op te vrolijken. 'Ik heb je gekozen omdat je goed bent in je werk, niet omdat je zo'n zonnig humeur hebt.'

'Moet ik me nou gevleid voelen?' zei ze droog. 'Waarom had je Ash of Parker niet kunnen nemen? Die zouden waarschijnlijk maar wat graag zijn gegaan.'
'Ash moet aan boord blijven, dat weet je. En Parker kan niet gemist worden in de machinekamer. Bovendien zou hij zonder instrumenten totaal zijn weg niet kunnen vinden. Het kan me niet schelen of je me uitmaakt voor alles wat mooi en lelijk is, als je er maar voor zorgt dat we de bron van dat verdomde signaal vinden.'
'Ik kan haast niet wachten.'
'Goed, dan kunnen we gaan. Blijf van je wapens af tot ik het zeg.'
'Verwacht je dat ze vriendelijk zullen zijn?' vroeg Kane twijfelachtig.
'Laten we er het beste van hopen.' Hij schakelde over naar een ander kanaal. 'Ash, ben je daar?'
Het was Ripley die antwoord gaf. 'Hij is op weg naar de uitkijkpost. Probeer het over een paar minuten nog eens.'
'Oké.' Hij draaide zich om naar Kane. 'Doe de binnenste sluisdeur dicht.'
Kane drukte op knoppen en de deur gleed achter ze dicht.
'Open de buitendeur.'
Kane herhaalde de procedure die hun toegang had verschaft tot de luchtsluis. Nadat hij de laatste knop had ingedrukt, deed hij een stap achteruit en wachtte. Onbewust drukte Lambert zich tegen de binnendeur aan, een instinctieve reactie op het naderende onbekende.
De buitendeur gleed opzij. Stofwolken en nevelflarden dreven voorbij. De lucht had een diep oranje kleur, heel anders dan het vertrouwde, aangename geel van Sol. Maar Dallas vermoedde dat het wel beter zou worden als de zon wat hoger kwam te staan. Het was in ieder geval licht genoeg om te kunnen zien, hoewel er niet veel te zien was in die met stof beladen atmosfeer.
Ze stapten naar buiten, het liftplatform op. Kane haalde een schakelaar over. Het platform daalde. Sensors berekenden de afstand tot de grond en brachten het platform tot stilstand op

het moment dat de onderkant heel licht het oppervlak van de planeet raakte.
Met Dallas voorop, meer uit gewoonte dan omdat het zo hoorde, stapten ze voorzichtig van het platform. Het lavagesteente was hard en ruw onder hun laarzen. Heftige windstoten rukten aan hen terwijl ze hun blik over het woeste landschap lieten gaan.
Wat een naargeestig oord, dacht Lambert. Ze vond het niet direct angstaanjagend, hoewel het feit dat het zicht rondom belemmerd werd door een muur van oranje mist niet bevorderlijk was voor haar gemoedsrust. Het deed haar denken aan een nachtelijke duik in water dat vergeven was van de haaien. Ieder moment kon er iets uit de diepte opduiken en je aanvallen.
Misschien oordeelde ze te hard en te snel, maar ze dacht van niet. Nergens was een aangename kleur te zien. Geen blauw, geen groen; alleen maar geel, somber oranje, en matte bruinen en grijzen. Er was niets waaraan het oog zich kon laven, of dat de gedachten tot rust kon brengen. De lucht had de kleur van een mislukt scheikundig experiment, en de grond die van samengeperst scheepsafval. Ze had medelijden met de wezens die hier misschien eens geleefd hadden. Hoewel ze het niet kon bewijzen, was ze diep in haar hart van overtuigd dat deze wereld nu onbewoond was.
Maar misschien had Kane wel gelijk. Misschien was dit voor een of ander onbekend wezen wel het paradijs. In dat geval stelde ze totaal geen prijs op het gezelschap van dat wezen.
'Welke kant op?'
'Wat?' De mist en de wolken hadden haar brein beneveld. Ze schudde ze van zich af.
'Ik vroeg, welke kant op, Lambert?' zei Dallas, terwijl hij haar doordringend aankeek.
'Er is niets aan de hand. Ik stond even na te denken.' In gedachten zag ze haar post aan boord van de Nostromo voor zich. Normaal was die krap en benauwd, maar nu kwam hij haar voor als een stukje van de hemel.
Ze bestudeerde het scherm van een apparaatje dat aan de

riem om haar middel hing. 'Daarheen. Die kant op.'
'Ga jij maar voorop.'
Gevolgd door Dallas en Kane, liep ze in de richting waarin ze gewezen had. Zodra ze uit de beschutting van de Nostromo waren, kregen ze de volle kracht van de storm te verduren.
Ze bleef staan en zei kwaad: 'Verdomme, ik zie geen pest.'
Plotseling klonk de stem van Ash in haar helm. 'Zet je localisator aan. Die is afgestemd op het noodsignaal. Volg zijn aanwijzingen op en kom er verder niet aan. Ik heb hem zelf al afgesteld.'
'Hij staat al aan,' snauwde ze. 'Je hoeft me heus niet te vertellen wat ik moet doen.'
'Het was niet mijn bedoeling je te kwetsen,' antwoordde de natuurkundige. Lambert bromde iets en beende de mist in.
Dallas zei: 'De localisator werkt prima. Weet je zeker dat we goed doorkomen op je scherm, Ash?'
Ash, die zich in de observatiepost onderin het schip bevond, wendde zijn blik af van de vage gedaanten buiten en keek naar het helder verlichte scherm voor hem. Daarop stonden drie gestyleerde gestalten duidelijk en scherp afgetekend. Hij draaide een knop en er klonk een zacht gezoem toen zijn stoel iets naar voren gleed op zijn lagers. 'Ik kan jullie van hieruit zien. Het beeld komt uitstekend door. Ik denk niet dat ik jullie kwijt za' raken, daar is de mist niet dicht genoeg voor. We schijnen hier op het oppervlak ook niet zo veel last van interferentie te hebben. Het noodsignaal zit op een andere frequentie, dus er is geen gevaar dat de signalen elkaar overlappen.'
'Mooi.' Dallas' stem klonk onnatuurlijk over de luidspreker in de observatiepost. 'We ontvangen je allemaal luid en duidelijk. Zorg dat dit kanaal open blijft. Het zou niet zo best zijn als we verdwaalden, zeker niet in dit weer.'
'Begrepen. Ik zal jullie de hele weg op het scherm volgen, maar ik neem alleen contact op als er zich iets onverwachts voordoet.'
'Oké. Over en uit.' Hij liet het kanaal open. Hij keek om zich

heen en merkte dat Lambert naar hem stond te kijken. 'We verspillen tijd. Laten we gaan,' zei hij.
Ze draaide zich zonder iets te zeggen om, wierp een blik op de localisator en begon weer te lopen. De iets lagere zwaartekracht maakte dat de pakken en zuurstofflessen minder zwaar waren dan normaal, maar dat nam niet weg dat ze zich allemaal afvroegen hoe het mogelijk was dat zo'n kleine planeet een dergelijke zwaartekrachtveld kon produceren. We moeten beslist tijd vrijmaken voor een geologisch onderzoek, dacht Dallas. Misschien was het de invloed van Parker, maar hij mocht niet voorbijgaan aan de mogelijkheid dat deze planeet grote hoeveelheden kostbare erts bevatte.
Natuurlijk zou de Maatschappij aanspraak maken op een dergelijke ontdekking, aangezien deze was gedaan met uitrusting en in de tijd van de Maatschappij. Maar er zat voor hen waarschijnlijk wel een vette premie in. Misschien zou het onvrijwillige oponthoud dan uiteindelijk toch winstgevend blijken te zijn.
De wind besprong hen en geselde hen met zand en gruis.
'Je kan geen hand voor ogen zien,' mompelde Lambert.
'Hou op met dat gejammer,' zei Kane.
'Mag ik alsjeblieft jammeren als ik dat wil?'
'Hé daar, jullie twee. Schei uit met dat kinderachtige gedoe. Dit is niet de plaats voor zulk soort grapjes.'
'Ik vind het hier anders geweldig,' zei Lambert, totaal niet onder de indruk. 'Volkomen onbedorven door mens of natuur. Echt een verrukkelijk oord ... als je een rotsblok bent.'
'Ik zei, zo is het wel genoeg.' Die woorden brachten haar tot zwijgen, maar ze bleef in zich zelf lopen mopperen. Dallas kon haar bevelen op te houden met praten, maar hij kon haar niet verbieden de pest erin te hebben.
Plotseling zag ze iets dat haar afkeer die ze voor deze plek voelde een ogenblik deed vergeten. Het scherm van haar localisator was leeg.
'Wat is er aan de hand?' vroeg Dallas.
'Wacht even.' Ze veranderde iets aan de afstelling van het

apparaat, een verre van eenvoudig karweitje vanwege de dikke handschoenen. De lijn, die van het scherm was verdwenen, gloeide weer op.
'Ik was het signaal even kwijt, maar nu heb ik het weer.'
'Problemen?' zei een verre stem in hun helmen. Het was Ash die uiting gaf aan zijn bezorgdheid.
'Niets van belang,' zei Dallas. Hij draaide langzaam om zijn as, terwijl hij probeerde een vast herkenningspunt te vinden in de kolkende, voortdurend veranderende zee van stof. 'Er staat nog steeds een stevige wind. We hadden wat moeilijkheden met de localisator. We waren een ogenblik het signaal kwijt.'
'Het komt hier even sterk door als eerst,' zei Ash. 'Ik geloof niet dat het door de storm komt. Misschien bevinden jullie je op dit ogenblik in heuvelachtig terrein. Dat zou het signaal kunnen blokkeren. Kijk goed uit. Als jullie het signaal weer verliezen en het niet terug kunnen vinden, moeten jullie de localisator afstellen op mijn kanaal. Dan zal ik proberen jullie van hieruit aanwijzingen te geven.'
'We zullen het in gedachten houden, maar voorlopig is dat niet nodig. We zullen het je laten weten als we moeilijkheden krijgen.'
'Begrepen. Uit.'
Het was weer stil. Zwijgend liepen ze door de met stof bezwangerde, oranjekleurige leegte. Na een tijdje bleef Lambert stilstaan.
'Ben je het weer kwijt?' vroeg Kane.
'Nee. Het signaal komt nu uit een andere richting.' Ze gebaarde naar links. 'Die kant op.'
Ze volgden de nieuwe koers. Lambert hield al haar aandacht op het scherm van de localisator gericht, en Dallas en Kane richtten al hun aandacht op Lambert. De storm nam een ogenblik in kracht toe en joeg stofdeeltjes tegen het vizier van hun helmen. De deeltjes maakten scherpe, tikkende geluiden die zich in hun gedachten vormden tot woorden.
Tik, tik . . . laat ons binnen . . . pak, plok. . . laat ons binnen, laat ons binnen . . .
Dallas schudde zijn hoofd. De stilte, het oranje waas en de

troosteloosheid van de omgeving begonnen op zijn zenuwen te werken.
'Het is vlakbij,' zei Lambert. Monitors in hun ruimtepakken brachten op hetzelfde moment de ververwijderde Ash op de hoogte van hun versnelde hartslag. 'We moeten het nu ieder moment kunnen zien.'
Ze liepen verder. Voor hen doemde iets op, hoog boven hen. Dallas hijgde nu, zowel van opwinding als van inspanning. Toen zagen ze tot hun teleurstelling dat het alleen maar een grote rotsformatie was, verwrongen en grotesk. Ash had gelijk, ze bevonden zich inderdaad in heuvelachtig terrein. Ze bleven een ogenblik schuilen onder de monoliet. Op dat moment verdween de lijn weer van Lamberts scherm.
'Ik ben het signaal weer kwijt,' zei ze.
'Misschien zijn we er al voorbij.' Kane bestudeerde de rotsen en probeerde er overheen te kijken, maar dat lukte hem niet.
'Onmogelijk. Of de zender moet onder de grond zitten,' zei Dallas, terwijl hij tegen de rotswand leunde. 'Waarschijnlijk zit die zender hierachter.' Hij raakte de steen aan met een gehandschoende vuist. 'Maar het kan ook zijn dat de storm het signaal verzwakt. Het beste is een poosje uit te rusten en te zien hoe de zaken zich ontwikkelen.'
Ze leunden met hun rug tegen de rotswand en wachtten. Rondom hen huilde de storm.
'Nu zijn we pas goed blind,' zei Kane.
'Zo meteen komt de zon op.' Dallas schakelde over op een ander kanaal en zei: 'Ash, kun je me horen? Wanneer wordt het licht?'
De stem van de natuurkundige was zwak, en vervormd door ruis. 'Nog ongeveer tien minuten.'
'Dan kunnen we misschien eindelijk eens wat zien.'
'Of iets of iemand anders kan óns zien,' merkte Lambert op. Ze probeerde haar gebrek aan enthousiasme niet te verbergen. Ze was doodmoe, en ze hadden nog niet eens de bron van het signaal bereikt. De vermoeidheid was niet alleen lichamelijk; de woeste verlatenheid en de spookachtige kleur van de omgeving drukten ook zwaar op haar geest. Ze

verlangde naar haar eigen vertrouwde plekje op de helder verlichte brug.
De dageraad bracht geen verlichting. In plaats van hen op te beuren, verkilde de opkomende zon hen nog meer door de kleur van de mist te veranderen van oranje in bloedrood. Hun enige hoop was dat alles er minder naargeestig zou uitzien als de zwakke ster verder boven de horizon was geklommen.
Ripley wiste met een hand het zweet van haar voorhoofd en zuchtte. Nadat ze had gecontroleerd of de nieuwe componenten die ze had geplaatst goed werkten, sloot ze het laatste paneel en borg de gereedschappen op in haar tas.
'Ik ben klaar met het fijne werk. De rest zal waarschijnlijk geen moeite opleveren.'
'Maak je maar geen zorgen. Dat fiksen we wel,' verzekerde Parker haar op vlakke toon. Hij keek haar niet aan en ging door met waar hij aan bezig was. Het zat hem nog steeds niet lekker dat hij en Brett misschien niet zouden delen in de opbrengsten van vondsten die de expeditie mogelijk zou doen.
Ripley liep naar de dichtstbijzijnde trap. 'Als er zich moeilijkheden voordoen en jullie hebben hulp nodig, ik ben op de brug.'
'Juist,' zei Brett zacht.
Parker keek op en zag haar slanke, soepele gestalte naar boven verdwijnen. 'Rotwijf,' zei hij.
Ash stelde de knop bij die het signaal versterkte en de drie bewegende gedaanten werden weer duidelijk en vastomlijnd. Hij controleerde de andere monitors. De signalen van de sensors in de drie ruimtepakken kwamen nog steeds goed door.
'Hoe staat het ermee?' vroeg een stem over de intercom van het schip.
Ash schakelde vlug het scherm uit en antwoordde: 'Tot dus ver gaat alles goed.'
'Waar zijn ze nu?' vroeg Ripley.
'Vlak bij de bron van het signaal. Het landschap daar is rotsachtig en ze raken voortdurend het signaal kwijt, maar ze zijn er zo dichtbij dat ze het gewoon niet kunnen missen. Ik

verwacht ieder moment iets van ze te zullen horen.'
'Over dat signaal gesproken, is Moeder er al iets wijzer uit geworden?'
'Nog niet.'
'Heb je het al door ECIU gevoerd voor een gedetailleerde analyse?' zei ze ietwat ongeduldig.
'Luister nu eens, ik wil net zo graag weten wat dat signaal te betekenen heeft als jij. Maar Moeder heeft het nog niet geïdentificeerd, dus wat heeft het voor zin als ik eraan ga knoeien?'
'Bezwaar als ik een poging waag?'
'Ga je gang,' zei hij. 'Het kan geen kwaad, en het geeft je in ieder geval iets te doen. Laat het me direct weten als je iets vindt.'
'Ja. Als ik iets vind.' Ze schakelde de intercom uit en liet zich achterover zakken in haar stoel. Nu Ash in de observatiepost was en de anderen zich buiten het schip bevonden, was de brug vreemd ruim. Voor zover ze zich kon herinneren was dit de eerste keer dat ze alleen op de brug was. Het gaf haar een vreemd en ietwat onbehaaglijk gevoel.
Nou, laat ik maar eens beginnen, dacht ze. Ze drukte op een knop, en de brug trilde van het gefolterde, buitenaardse gejammer. Ze draaide haastig het volume terug. Als het zacht stond, was het gekrijs al erg genoeg.
Ze kon zich makkelijk voorstellen dat het een stem was, zoals Lambert had geopperd. Die benadering getuigde echter niet van een wetenschappelijke instelling. Ripley, m'n kind, verman je. Kijk wat de machine te zeggen heeft en laat je emoties erbuiten.
Ze activeerde een weinig gebruikt paneel. Ze wist dat de kans op succes zeer gering was - tenslotte had zelfs Moeder het probleem niet kunnen oplossen - Maar zoals Ash had gezegd, het gaf haar in ieder geval iets te doen. Ze kon er niet tegen op de lege brug te zitten en niets te doen. Dat gaf haar teveel tijd om na te denken. Beter zinloos werk dan helemaal geen werk.

4

Naarmate de versluierde zon hoger klom, werd de bloedrode kleur van de lucht lichter. Ze was nu vuilgeel; nog een groot verschil met de heldere hemel van de Aarde, maar in ieder geval al een hele verbetering.

De storm was enigszins in kracht afgenomen en het alomtegenwoordige stof was begonnen te zakken. Voor het eerst konden de drie vermoeide reizigers verder zien dan een paar meter.

Ze waren nu al een hele tijd aan het klimmen. Het terrein was heuvelachtig, maar afgezien van enkele op zich zelf staande zuilen van basalt, bestond het nog steeds uit gestolde lava. Veel scherpe uitsteeksels waren er niet; de meeste waren afgeslepen tot vloeiende krommen en plooien door ontelbare eeuwen van onafgebroken waaiende winden en voortgejaagd stof.

Kane liep voorop, iets voor Lambert uit. Hij verwachtte ieder moment haar te horen zeggen dat ze het signaal weer opgepikt had. Hij bereikte de top van een kleine heuvel en wierp een blik vooruit in de verwachting weer een heuvel te zien opdoemen. In plaats daarvan zag hij iets dat zo anders was dat hij zijn ogen wijd opensperde en een kreet slaakte.

'GODALLEMACHTIG!'

'Wat is er? Wat is er aan de . . .' Lamberts stem stierf weg toen ze op gelijke hoogte met Kane kwam. Dallas volgde haar. Beiden waren even geschokt door het onverwachte schouwspel als Kane.

Ze hadden als vanzelfsprekend aangenomen dat het noodsignaal voortgebracht werd door een of andere zender, maar ze hadden zich van het apparaat geen voorstelling gevormd. Ze hadden het te druk gehad met de storm en met bij elkaar blijven. Nu ze zagen hoe de bron van het signaal er in werkelijkheid uitzag - veel indrukwekkender dan ze ooit hadden durven dromen - lieten ze een ogenblik hun

wetenschappelijke afstandelijkheid varen.
Het was een schip, redelijk intact, en vreemder dan ze ooit voor mogelijk hadden gehouden. Niet griezelig, maar verontrustend op een manier die niet paste bij zo'n hard brok techniek als een schip. Het reusachtige wrak had mooie, maar onnatuurlijke lijnen, die het hele ontwerp iets abnormaals en angstaanjagends gaven.
Het verhief zich hoog boven het omringende landschap. Zo te zien had het net als de Nostromo een buiklanding gemaakt. Het had de vorm van een enorme metalen U, met de twee poten van de U licht naar elkaar toe gebogen. Eén poot was iets korter van de andere en meer gebogen. Of dat kwam door de noodlanding of dat dit een buitenaardse opvatting van schoonheid vertegenwoordigde, was niet vast te stellen.
Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze dat het schip aan de basis van de U iets massiever was. Daar verhief zich een koepel die was opgebouwd uit een serie concentrische verhogingen die leken op dikke platen.
Op of nabij het schip viel geen enkel teken van leven te bespeuren. Het metaal van de romp glinsterde als glas in het toenemende licht. Geen enkele door mensenhanden vervaardigde legering weerkaatste licht op zo'n vreemde wijze. Misschien was het zelfs helemaal geen metaal. Nergens waren lassen of naden te zien. Het schip maakte de indruk dat het organisch gegroeid was in plaats van geconstrueerd.
En dat was natuurlijk absurd. Dit was onmiskenbaar een ruimteschip, ongeacht de methode die bij de constructie ervan was toegepast.
De drie waren zo verbaasd dat het bij geen van hen opkwam zich af te vragen wat het schip waard zou kunnen zijn en of deze ontdekking hun recht gaf op een premie. Ze slaakten kreten van verwondering en probeerden zich allemaal tegelijk verstaanbaar te maken. Kane zei enkele malen als verdoofd: 'Ongelooflijk, wat een schip.'
Lambert bestudeerde de schitterende, bijna natte glans van de gebogen flanken, waaraan ieder vertrouwd detail ontbrak, en schudde verwonderd haar hoofd. 'Weet je zeker dat het een

schip is? Misschien is het wel een gebouw. Het ziet er zo raar uit. .
'Nee,' zei Kane. 'Het is niet verankerd in de bodem. Je kan duidelijk zien dat het geen onderdeel van het landschap vormt. Ik weet zeker dat het een schip is. In het voorste, dikste gedeelte zijn waarschijnlijk de vertrekken van de bemanning, de brug en mogelijk vrachtruimte ondergebracht, en die hoorns bevatten de aandrijving. Of misschien andersom.'
'Ash, kan jij het zien?' vroeg Dallas, die zich herinnerde dat de natuurkundige alles kon volgen via de camera's in hun helmen en het wrak waarschijnlijk had opgemerkt op hetzelfde moment dat Kane de top van de heuvel had bereikt en zijn kreet van verbijstering had geslaakt.
'Ja, ik kan het zien. Het beeld is niet erg scherp, maar duidelijk genoeg om het met Kane eens te kunnen zijn.' Ash klonk opgewonden, of in ieder geval opgewondener dan ze de natuurkundige ooit hadden meegemaakt. 'Ik heb nog nooit zo iets gezien. Wacht even.' Ze wachtten terwijl Ash een aantal vragen aan de computer stelde.
'Voor Moeder is het ook nieuw,' zei hij. 'Het is een volkomen onbekend type, niet te vergelijken met enig schip dat we ooit zijn tegengekomen. Is het net zo groot als het er vanaf hier uitziet?'
'Groter,' zei Dallas. 'Een enorm massieve constructie; geen kleine details zichtbaar. Als de bouwers van dat schip verhoudingsgewijs even groot waren, moeten het reusachtige wezens zijn geweest.'
Er ontsnapte Lambert een zenuwachtig lachje. 'Daar komen we vanzelf achter, als er tenminste nog een of meer van die wezens aan boord zijn om ons te verwelkomen.'
'We staan vlak bij elkaar en op één lijn,' zei Dallas tegen Ash, de opmerking van de navigator negerend, 'dus als het goed is ontvang je nu een veel duidelijker signaal van ons. Hoe zit het met dat noodsignaal; enige verandering?'
'Nee. Het komt uit dat schip, daar ben ik zeker van. Het kan niet anders. Als de bron ervan verder weg lag, zouden we het signaal nooit opgepikt hebben door die massa metaal heen.'

'Als het metaal is.' Dallas bekeek de romp aandachtig. 'Het lijkt wel plastic.'
'Of been,' zei Kane peinzend.
'Goed, het signaal komt dus uit het schip. Wat moeten we nu doen?' zei Lambert.
Kane begon in de richting van het schip te lopen. 'Ik ga naar binnen, een kijkje nemen.'
'Hé Kane, kom terug. Loop toch niet altijd zo hard van stapel. Daar krijg je een dezer dagen nog eens last mee.'
'Ik ben anders al tevreden als ik ermee binnen kom. Luister, we moeten iets doen. We kunnen hier niet blijven staan wachten tot de antwoorden op magische wijze in de lucht boven het schip verschijnen.' Hij keek Dallas met gefronste blik aan. 'Wil je werkelijk zeggen dat we niet naar binnen moeten gaan?'
'Nee, nee. Maar het is niet nodig de dingen overhaast te doen.' Hij zei tegen de natuurkundige: 'Ash, kun je ons nog steeds verstaan?'
'Het signaal is iets zwakker nu jullie zo dicht in de buurt van die zender zijn. Enige interferentie is onvermijdelijk. Maar het komt nog steeds goed door.'
'Oké. Ik zie geen lichten of tekenen van leven. Nergens beweegt iets, buiten dat verdomde stof. Gebruik ons om de aftand en de richting te bepalen en kijk of je met de sensors iets kan zien of ontdekken dat wij gemist hebben.'
Ash volgde het bevel op, en in de tussentijd volgden zij met hun blik de elegante maar verwrongen lijnen van het reusachtige schip.
'Ik heb alles geprobeerd,' rapporteerde Ash na een tijdje, 'zonder resultaat. We zijn niet uitgerust voor dit soort werk; de Nostromo is uiteindelijk geen ontdekkingsvaartuig. Om juiste metingen te kunnen verrichten, zou ik een heleboel apparaten nodig hebben die we niet aan boord hebben.'
'Wat heb je dan wél ontdekt?'
'Niets. Ik krijg totaal geen resultaten. Die zender is zo krachtig dat hij alles overstemt. Ik heb gewoon de juiste apparatuur niet.'

Dallas probeerde zijn teleurstelling voor de anderen te verbergen. 'Ik begrijp het. Nou ja, het is ook niet zo belangrijk; maar blijf het proberen. Laat het me weten als je iets vindt, wat het ook is. Vooral dingen die duiden op beweging. Je hoeft niet in details te treden. Als er iets is, onderzoeken wij het wel op de plek zelf.'
'Begrepen. Kijk goed uit.'
'Wat nu, Dallas?' vroeg Kane. Dallas liet zijn blik gaan over het reusachtige schip en vandaar naar Kane en Lambert die hem vragend aan stonden te kijken. Kane had gelijk, dacht hij. De wetenschap dat het signaal hier vandaan kwam was niet genoeg. Ze moesten de zender zelf opsporen en proberen erachter te komen waarom het signaal was uitgezonden en wat de reden was van de aanwezigheid van het schip op deze kleine planeet. Nu ze eenmaal hier waren, was het ondenkbaar het schip niet van binnen te onderzoeken. Tenslotte was het de nieuwsgierigheid die de mens van zijn geïsoleerde, onbelangrijke wereld had doen vertrekken en de afgrond tussen de sterren doen oversteken. Maar diezelfde nieuwsgierigheid had ook menig mens zijn hoofd in een strop doen steken . . .
Hij nam de enige logische beslissing. 'Zo te zien is er aan boord van dat schip geen levende ziel. Laten we er maar naar toe gaan. Als er niets gebeurt. . .'
Lambert keek hem aan. 'Ja?'
'Nou, dan zien we wel verder.'
Ze gingen op weg naar het schip. De nutteloos geworden localisator bungelde ongebruikt aan Lamberts riem.
Toen ze de dreigend overhangende romp naderden, zei Dallas: 'Volgens mij is het -'
Ash, aan boord van de Nostromo, volgde aandachtig ieder woord. Plotseling viel Dallas' stem weg. Ze kwam nog een keer terug voor ze voorgoed verdween. Op hetzelfde moment verloor Ash ook visueel contact.
'Dallas!' Als een razende drukte hij op knoppen, haalde schakelaars over en trachtte een beeld, hoe vaak ook, aan de uitgedoofde schermen te ontlokken. 'Dallas, hoor je me? Ik

ben jullie kwijt. Herhaal, ik ben jullie kwijt. . .'
Uit de vele luidsprekers klonk enkel de klaaglijke, ononderbroken thermonucleaire ruis van de lokale zon.
Nu ze vlakbij waren, was het duidelijker dan ooit hoe kolossaal het buitenaardse ruimtevaartuig was. De romp kromde zich boven hen en torende hoog de stoffige atmosfeer in, schijnbaar harder en massiever dan het verbrijzelde rotsgesteente waarop het schip rustte.
'Nog steeds geen teken van leven,' mompelde Dallas half in zichzelf terwijl hij zijn blik over de romp liet gaan. 'Geen lichten, geen beweging.' Hij gebaarde naar wat hij dacht dat de voorkant van het schip was. 'En geen ingang. Laten we die kant eens proberen.'
Terwijl ze zich voorzichtig een weg zochten over gespleten rotsblokken en los, leisteenachtig gesteente, besefte Dallas plotseling hoe klein hij zich naast dit buitenaardse schip voelde. Niet klein in lichamelijke zin, hoewel de uitpuilende, intimiderende kromming van de romp de drie mensen tot de afmeting van mieren ineen deed schrompelen, maar verwaarloosbaar klein op kosmische schaal. De mensheid wist nog maar heel weinig van het heelal af en had nog maar een fractie ervan geëxploreerd. En het mocht dan heel opwindend en intellectueel bevredigend zijn om te speculeren over wat er zich in de zwarte afgronden van de ruimte afspeelde als je aan de goede kant van een telescoop zat, maar het was heel wat anders als je dat op een onplezierig stofje van een wereld als deze moest doen, afgesneden van de rest van de mensheid en geconfronteerd met een niet door mensenhanden vervaardigd schip dat meer leek op iets dat vanzelf gegroeid was dan op een vertrouwd apparaat waarmee de wetten van ruimte en tijd gemanipuleerd en overwonnen konden worden.
Dat was wat hem het meest dwarszat, gaf hij tegenover zichzelf toe. Als het wrak er vertrouwd uit had gezien, zou de niet-menselijke oorsprong ervan niet zo dreigend hebben geleken. Het was niet de angst voor het nieuwe en onbekende die hem parten speelde; hij had gewoon niet verwacht dat het buitenaardse zo volkomen buitenaards zou zijn.

'Ik zie iets,' hoorde hij Kane zeggen. Hij keek op en zag de officier naar de romp voor hen wijzen. Het wordt tijd dat ik ophoud met dat nutteloze gefilosofeer en de realiteit onder ogen zie, zei hij ferm tegen zich zelf. Dit vreemde ding was een ruimteschip en verschilde alleen oppervlakkig met de Nostromo. Er was niets boosaardigs aan het materiaal waarvan het gebouwd was, en ook niets dreigends aan het ontwerp. Het eerste was het resultaat van een andere technologie, en het laatste was waarschijnlijk meer het gevolg van een buitenaards esthetisch ideaal dan van iets anders. Als je het op die manier bekeek, kreeg het schip een soort exotische schoonheid. Ash was ongetwijfeld dol enthousiast over het unieke ontwerp van het schip en had er waarschijnlijk heel wat voor over gehad om persoonlijk ter plaatse te kunnen zijn.
Dallas zag de strakke uitdrukking op het gezicht van Lambert en wist dat er ten minste één lid van de expeditie was die zonder aarzelen met de natuurkundige van plaats zou wisselen.
Kane had op drie donkere plekken op de romp gewezen. Naarmate ze dichterbij kwamen, veranderden de plekken in drie ovale openingen. Uiteindelijk stonden ze onder de drie pokputten in het metaal (of plastic, of wat?) van de romp. Achter de buitenste ovalen, dieper het schip in, waren nog meer gaten zichtbaar. De wind had stof en kleine stenen naar binnen gejaagd, een teken dat de ovalen al geruime tijd open stonden.
'Zo te zien is het een ingang,' zei Kane, die met zijn handen op zijn heupen de gaten stond te bestuderen. 'Misschien is het 't buitenaardse equivalent van een luchtsluis. Zien jullie die binnenste sluisdeuren?'
'Maar als het luchtsluizen zijn, waarom dan drie zo dicht bij elkaar?' vroeg Lambert, terwijl ze achterdochtig naar de openingen keek. 'En waarom staan ze allemaal open?'
'Misschien hielden de bouwers ervan alles in drieën te doen.' Kane haalde zijn schouders op. 'Als we er een kunnen vinden, zal ik het hem vragen.'

'Grapjas.' Ze glimlachte niet. 'Je kan gelijk hebben, maar dat verklaart nog niet waarom ze ze alle drie open hebben laten staan.'
'We weten niet of ze open zijn,' zei Dallas. De gladde, vloeiende lijnen van de ovalen fascineerden hem, omdat ze zo hemelsbreed verschilden van de massieve, vierkante luchtsluizen van de Nostromo. Ze leken samen met de romp uit één stuk gegoten te zijn.
'Wat betreft de vraag waarom ze open zijn, als ze dat inderdaad zijn,' ging Dallas verder, 'misschien heeft de bemanning het schip in grote haast verlaten.
'Maar waarom zouden ze daar drie luchtsluizen voor nodig hebben gehad?'
Dallas snauwde haar geprikkeld toe: 'Hoe kan ik dat nou weten?' Hij voegde er meteen aan toe: 'Het spijt me . . . het was niet nodig zo tegen je uit te vallen.'
'Dat was het wel.' Dit keer glimlachte ze, heel flauwtjes.
'Het was een domme vraag.'
'Het wordt tijd dat we achter een paar antwoorden zien te komen.' Behoedzaam zijn weg zoekend over het wegschuivende losse gesteente, begon hij het laatste, licht hellende stuk te beklimmen dat naar de openingen leidde. 'We hebben lang genoeg gewacht. Laten we proberen of we binnen kunnen komen.'
Toen ze bij de ovalen aankwamen, zei Kane: 'Vreemde opvatting van een luchtsluis hebben die lui.'
Dallas was al binnen. 'De vloer is stevig. De binnenste sluisdeur of poort of wat het dan ook is staat ook open.' Even later: 'De opening komt uit op een groot vertrek.'
'Is er genoeg licht?' vroeg Lambert, terwijl ze haar hand op haar eigen zaklamp legde, die naast haar laserpistool aan haar riem hing.
'Nog wel. Spaar de lampen tot we ze nodig hebben. Kom binnen.'
Kane en Lambert gingen naar binnen, liepen een korte gang door en kwamen uit in een vertrek met een hoog plafond. Als er zich in dit deel van het schip bedieningsorganen, meters of

een ander soort instrumenten bevonden, dan waren ze verborgen achter de grijze wanden, die opmerkelijk veel leken op de binnenkant van een menselijke ribbenkast, met ronde metalen ribben die over de vloer, wanden en plafond liepen. Het zwakke licht dat van buiten doordrong scheen op stofdeeltjes die traag dansten in de bijna roerloze lucht van de spookachtige ruimte.
Dallas keek Kane aan. 'Wat denk je?'
'Ik weet het niet. Een vrachtruimte, misschien? Of onderdeel van een ingewikkeld luchtsluizenstelsel? Ja, dat moet het zijn. We zijn net door een dubbele deur gekomen en dit hier is de eigenlijke sluis.'
'Wel wat groot voor een luchtsluis.' Lamberts stem klonk timide over hun helmradio's.
'Ik sla er maar een slag naar. Als de wezens hier aan boord verhoudingsgewijs even groot waren als hun schip, dan hadden ze wel een luchtsluis van deze afmetingen nodig. Maar ik geef toe dat het idee van een vrachtruimte aannemelijker is. Het zou zelfs kunnen verklaren waarom er drie ingangen zijn.' Hij draaide zich om en zag Dallas gebogen staan over een zwart gat in de vloer.
'Hé, kijk uit, Dallas! Wie weet wat daar beneden leeft, of hoe diep dat gat is.'
Dallas zei: 'Het schip staat open naar de buitenwereld en we konden zomaar naar binnen lopen, zonder dat iemand ons een strobreed in de weg legde. Nee, ik geloof niet dat er nog iets leeft aan boord van dit schip.' Hij haalde zijn zaklamp van zijn riem, knipte hem aan en richtte de heldere bundel naar beneden.
'Zie je iets?' vroeg Lambert.
Kane zei grijnslachend: 'Ja, een konijn met een horloge, of een pratende deurknop, of iets dergelijks?' Hij klonk bijna hoopvol.
'Ik zie helemaal niks.' Dallas bewoog de lichtbundel langzaam heen en weer. De bundel was smal, maar krachtig genoeg om alles wat een flinke afstand beneden hem lag zichtbaar te maken.
'Wat is het? Een tweede vrachtruimte?' Lambert was naast

hem komen staan, maar bleef angstvallig bij de rand van de afgrond vandaan.
'Dat is van hieruit niet te zien. Het gaat gewoon recht naar beneden. De wanden zijn zover als het licht reikt volkomen glad. Nergens iets dat wijst op een lift, handgrepen, een ladder of iets anders waarmee je kunt afdalen. Ik kan de bodem niet zien; het licht reikt niet ver genoeg. Volgens mij is het een soort toegangsschacht.' Hij knipte de lamp uit, ging een meter achteruit en begon uitrustingsstukken van zijn riem en rugzak los te maken. Hij legde alles op de grond, stond op en liet zijn blik door het zwak verlichte, grijze vertrek gaan.
'Wat daar beneden is loopt niet weg. Laten we eerst hier maar eens gaan rondkijken. Ik wil er zeker van zijn dat ons geen verrassingen te wachten staan. Misschien vinden we zelfs een makkelijker manier om beneden te komen.' Hij knipte zijn lamp weer aan en liet de lichtbundel over de dichtstbijzijnde wanden spelen. Hoewel de wanden verontrustend veel op de ingewanden van een walvis leken, waren ze volkomen roerloos.
'Ga iets verder bij elkaar vandaan lopen . . . maar niet té ver. Verlies de ander onder geen beding uit het oog.'
Kane en Lambert deden hun eigen lampen aan en gezamenlijk begonnen ze de reusachtige ruimte te verkennen. Overal lagen brokstukken van een of ander grijs materiaal. Vele lagen half begraven onder hopen stof en poederachtig puimsteen dat de wind naar binnen had geblazen. Kane had geen belangstelling voor het spul; ze waren op zoek naar iets dat intact was.
Dallas' lichtbundel viel onverwachts op een voorwerp dat geen onderdeel uitmaakte van de wanden of de vloer. Hij liep ernaar toe en liet het licht erop spelen. Zo te zien was het een kleine urn of vaas, geelbruin van kleur, en glanzend. De bovenkant was gebroken. Hij stak zijn hoofd over de scherpgetande rand en scheen met de lamp naar binnen.
Leeg.
Teleurgesteld liep hij weg, zich verbazend over het feit dat iets dat blijkbaar zo breekbaar was, verhoudingsgewijs

onbeschadigd was gebleven, terwijl andere, duurzamer materialen gebroken en vergaan waren. Hoewel . . . misschien was het materiaal waarvan de urn was gemaakt wel zo sterk dat hij het zelfs met zijn laserpistool niet zou kunnen smelten. Hij stond op het punt terug te gaan naar de schacht toen zijn lichtbundel op een voorwerp viel dat onmiskenbaar mechanisch was. In deze semi-organische omgeving was het een enorme opluchting eindelijk eens iets functioneels te zien, hoewel het ding zelf hem volkomen onbekend voorkwam.
'Hierheen!' riep hij.
'Is er wat aan de hand?' vroeg Kane.
'Niets ernstigs. Ik heb een soort apparaat gevonden.'
Lambert en Kane liepen snel naar hem toe, kleine stofwolkjes opwerpend met hun laarzen. Ze richtten hun zaklampen op het apparaat. Het maakte totaal geen geluid, maar Dallas had de indruk dat achter die vreemd gevormde panelen een geduldige krachtbron onvermoeibaar haar energie uitzond. Bewijs daarvan was de metalen staaf die in een ononderbroken ritme heen en weer ging in zijn groef. Volgens de sensors in hun pakken verrichtte het ding zijn arbeid in volkomen stilte.
'Zo te zien werkt het nog steeds. Ik vraag me af hoe lang al.' Geboeid bestudeerde Kane het apparaat. 'Ik ben benieuwd wat het doet.'
'Dan kan ik je wel vertellen,' zei Lambert. Ze had haar localisator in haar hand. 'Het is de zender. Een automatisch noodsignaal, precies zoals we dachten. Het ding is zo schoon en stofvrij dat het splinternieuw lijkt, maar waarschijnlijk zendt het dat signaal al jaren uit.' Ze haalde haar schouders op. 'Misschien wel tientallen jaren. Of nog langer.'
Dallas ging met een klein instrument over het oppervlak van het buitenaardse apparaat. 'Elektrostatisch. Dat verklaart de afwezigheid van stof. Jammer. Er staat hier niet veel wind, en de dikte van de stoflaag had ons misschien kunnen vertellen hoe lang dit apparaat hier al staat. Zo te zien is het draagbaar.' Hij zette het instrument af en stopte het terug in zijn houder. 'Iemand anders nog iets gevonden?' Ze schudden beiden hun hoofd.

'Alleen maar geribde muren en stof.' Kane klonk ontmoedigd.
'Niets dat wees op een opening naar een ander deel van het schip? Geen gaten in de vloer?' Weer schudden ze beiden hun hoofd. 'Dan blijft ons dus alleen die eerste schacht, of we moeten proberen een gat in de dichtstbijzijnde muur te boren. We zullen eerst eens gaan zien waar die schacht naar toe leidt, vóór we gaan snijden en hakken.' Hij merkte de uitdrukking op Kane's gezicht op en zei: 'Laat je de moed zakken?'
'Nog niet. Maar dat komt wel als we dit grote grijze rotding van onder tot boven onderzoeken en niets anders vinden dan blinde muren en hermetisch afgesloten machines.'
'Als het aan mij lag vonden we helemaal niks,' zei Lambert heftig.
Ze liepen terug naar de schacht en naderden voorzichtig de rand van de cirkelvormige opening. Dallas liet zich op zijn knieën zakken - wat hem niet licht viel in zijn ruimtepak - en betastte zo goed en zo kwaad als het kon de rand van de schacht.
'Het is moeilijk te zeggen met die verdraaide handschoenen aan, maar het voelt regelmatig en glad aan. Die schacht moet een onderdeel van het schip zijn. Ik dacht eerst dat het misschien een gevolg was van een explosie. Tenslotte is het één noodsignaal dat we opgepikt hebben.'
Lambert bekeek het gat nauwkeurig. 'Een laser maakt precies zulke gaten.'
'Je zal ook niets nalaten om iemand een plezier te doen, hè?' Dallas was teleurgesteld. 'Toch denk ik dat het een deel van dit schip is. De wanden zijn te glad, zelfs voor een laser, hoe sterk die ook is.'
'Ik geef alleen maar mijn mening.'
'Laser of niet, we kunnen in ieder geval hierlangs naar beneden. Een meevaller, anders hadden we een gat in de muur moeten branden, of naar buiten moeten gaan en een andere ingang moeten zoeken.' Hij keek Kane aan die aan de andere kant van het gat stond en zei: 'Dit is je kans.'
Kane zei onverschillig: 'Als je wilt. Ik vind het best. Misschien

vertel ik je zelfs wel over de diamanten, als ik in een goeie bui ben.'
'Welke diamanten?'
'De diamanten die ik daar beneden in oude, halfvergane buitenaardse koffers ga vinden.' Hij gebaarde grijnzend naar de zwarte diepte.
Lambert hielp hem met het vastmaken van het klimharnas en controleerde de verbindingen. Kane drukte een knop in en werd beloond met een zachte fluittoon over zijn helmradio. Een groen lichtje voorop het harnas knipperde aan en uit.
'We hebben stroom hier. Ik ben klaar.' Hij keek Dallas aan. 'Ben je al zover?'
'Nog eventjes.' Dallas had uit korte stukken metaal een driepoot samengesteld. De constructie zag er niet erg stevig uit, te dun om het gewicht van een mens te dragen. In werkelijkheid kon het apparaat ze alle drie dragen zonder zelfs maar door te buigen.
Dallas plaatste de driepoot zo dat de top zich boven het centrum van de schacht bevond. De drie poten werden met klampen vastgezet. Aan de top was een kleine lier bevestigd en een spoel waarop een dunne kabel was gewonden. Dallas rolde met de hand een meter of twee af en gaf die aan Kane. Deze maakte de veiligheidshaak van de kabel vast aan het oog van zijn harnas. Lambert controleerde of de glanzende lijn goed vast zat door er met alle macht aan te trekken. De lijn gaf geen krimp.
'Maak de kabel onder geen enkele omstandigheid los,' zei Dallas ernstig. 'Zelfs al zie je net buiten je bereik bergen diamanten glinsteren.' Hij overtuigde zich er persoonlijk van dat de kabel goed vast zat. Kane was een goed officier en hij zou hem niet graag willen missen. De zwaartekracht was hier lager dan op Aarde, maar nog altijd meer dan genoeg om niets van Kane heel te laten als hij viel. Ze hadden er geen idee van tot hoe diep in de ingewanden van het schip de schacht reikte. Misschien was het wel een mijnschacht die doorliep tot in de grond onder de romp. Dallas lachte stilletjes voor zich heen toen hij bedacht dat Kane er in dat geval niet zo ver naast zat

met zijn diamanten.
'Niet langer wegblijven dan tien minuten. Begrepen?' Hij sprak op een toon die geen tegenspraak duldde.
'Komt in orde.' Kane ging voorzichtig zitten en zwaaide zijn benen over de rand. Hij greep de kabel met beide handen en duwde af, zodat hij in het midden van de opening kwam te hangen. Het onderste deel van zijn lichaam was gehuld in duisternis.
'Als je niet binnen tien minuten weer boven bent, sleur ik je eruit met de lier,' zei Dallas.
'Rustig maar. Ik zal braaf zijn. Trouwens, ik kan heel goed voor me zelf zorgen.' Hij zwaaide nu niet meer van de ene kant naar de andere maar hing bewegingloos in het midden van het gat.
'Zorg dat je dat doet dan. En hou ons op de hoogte tijdens de afdaling.'
'Oké.' Kane draaide aan een knop op het harnas. De lier begon de kabel af te wikkelen en hij zakte de schacht in. Door achterover te leunen en zich schrap te zetten tegen de wand, was hij in staat naar beneden te lopen.
Na een tijdje stopte hij, knipte zijn zaklamp aan en richtte de lichtbundel naar beneden. Het licht onthulde tien meter dofkleurig metaal voor het zich verloor in een zwarte leegte.
'Het is hier warmer dan boven,' rapporteerde hij, na een vluchtige inspectie van de instrumenten die aan zijn pak waren bevestigd. 'Waarschijnlijk warme lucht van beneden die naar boven stijgt. Misschien is deze schacht onderdeel van de aandrijving, als die nog functioneert. De energie van die zender moet toch ergens vandaan komen.'
Hij zette zich af van de muur, liet de kabel vieren en begon nu in ernst af te dalen. Na enige minuten stopte hij om op adem te komen. Het was hier inderdaad warmer, en de temperatuur steeg naarmate hij dieper kwam. Het koelsysteem van zijn pak kon de plotselinge temperatuursverhoging slechts met moeite verwerken, en hij begon te zweten, hoewel de koeleenheid van de helm zelf voorkwam dat zijn vizier besloeg. Zijn ademhaling klonk luid in zijn eigen oren binnenin de helm, en

hij maakte zich zorgen omdat hij wist dat Dallas en Lambert hem konden horen. Hij wilde niet teruggeroepen worden.
Hij leunde achterover, keek naar boven en zag de mond van de schacht, een ronde cirkel van licht in een zwarte omlijsting. Een donkere vlek verscheen en verstoorde de symmetrie van de cirkel. Zwak licht glinsterde op iets glads en weerspiegelends.
'Alles goed daar beneden?'
'Kan niet beter. Alleen een beetje heet. Ik kan jullie nog steeds zien; heb de bodem nog niet bereikt.' Hij haalde diep adem, en nog eens, opdat zijn bloed verzadigd zou worden met zuurstof. De tankregelaar protesteerde kreunend. 'Dit is zwaar werk. Kan niet meer praten, moet mijn adem sparen.'
Hij boog zijn knieën, duwde af en liet de kabel vieren. Hij had nu wat meer zelfvertrouwen gekregen met betrekking tot zijn omgeving. De schacht ging nog steeds loodrecht naar beneden. Tot dus ver had hij nog niets gezien dat erop duidde dat ze nauwer werd, of van richting veranderde. Over het eventuele breder worden van de schacht maakte hij zich niet zoveel zorgen.
Hij duwde harder af en begon langere stappen te nemen, steeds sneller in de duisternis vallend. De naar beneden gerichte lichtbundel van zijn zaklamp onthulde nog steeds niets anders dan dezelfde monotone, onveranderlijke nacht onder hem.
Na een tijd stopte hij weer, buiten adem, om zijn instrumenten te controleren. 'Interessant,' zei hij. 'Ik zit onder de grond.'
'We hebben je gehoord,' antwoordde Dallas. Denkend aan mijnschachten, vroeg hij: 'Enige verandering in je omgeving? Is de wand van de schacht nog steeds van hetzelfde spul?'
'Zo ver ik kan zien wel. Hoeveel lijn heb ik nog?'
Er was een korte pauze terwijl Dallas keek hoeveel kabel er nog op de spoel zag. 'Je hebt nog ruim vijftig meter. Als de schacht dieper is, zullen we op moeten houden en wachten tot we spullen van het schip gehaald hebben. Maar ik denk niet dat hij zo diep is.'
'Wat geeft je dat idee?'

'Dat zou buiten alle verhouding zijn,' antwoordde Dallas peinzend.
'Verhouding ten opzichte van wat? En volgens wiens idee van verhouding?' Daar wist Dallas niets op te antwoorden.
Ripley zou haar pogingen opgegeven hebben als ze iets beters te doen had gehad; maar dat had ze niet. Spelen met het ECIU-paneel was beter dan doelloos rondzwerven door een leeg schip of naar de lege stoelen staren die haar omringden.
Voor de zoveelste keer formuleerde ze haar vragen anders; en plotseling verschoof er iets in de reusachtige schat aan informatie die in de computer lag opgeslagen. Het daaruit voortvloeiende resultaat verscheen zo abrupt op het scherm dat ze het bijna uitwiste en een nieuwe serie begon voordat ze besefte dat ze werkelijk een begrijpelijk antwoord had gekregen. De moeilijkheid met computers, dacht ze, is dat ze geen intuïtie bezitten. Ze kunnen alleen deduceren. Je moet de juiste vragen stellen.
Ze bestudeerde gretig het antwoord, fronste haar voorhoofd en vroeg om nadere uitleg. Soms kon Moeder heel ontwijkend zijn, hoewel ze dat niet opzettelijk deed. Je moest weten hoe je de verwarrende subtiliteiten eruit moest wieden.
Dit keer was er echter geen misverstand mogelijk. De uitslag schokte haar diep en ze wenste vurig dat er wél sprake van een misverstand was geweest. Ze drukte de knop van de intercom in prompt zei een stem: 'Observatiepost. Wat is er, Ripley?'
'Iets heel belangrijks, Ash.' Ze struikelde haast over haar woorden. 'Ik heb eindelijk iets uit de computer los weten te krijgen, via ECIU. Misschien was de informatie net binnengekomen, dat weet ik niet, maar dat is nu niet belangrijk.'
'Gefeliciteerd.'
'Laat dat maar zitten,' snauwde ze. 'Moeder heeft blijkbaar een deel van die uitzending ontcijferd. De uitslag was niet positief, maar afgaande op wat ik gelezen heb vrees ik dat die uitzending geen SOS was.'

Dat bracht Ash tot zwijgen, maar slechts voor een ogenblik. Toen hij antwoordde klonk zijn stem even vast als altijd, ondanks het belang van Ripley's woorden. Ze vroeg zich verbaasd af waar hij de zelfbeheersing vandaan haalde.
'Als het geen noodsignaal is, wat is het dan?' vroeg hij rustig. 'En waarom die zenuwachtige toon? Je bent zenuwachtig, niet?'
'Natuurlijk ben ik zenuwachtig! En ik ben nog veel meer, als Moeder gelijk heeft. Zoals ik al zei, ze was niet voor honderd procent zeker, maar ze denkt dat dat signaal een waarschuwing is.'
'Wat voor een waarschuwing.'
'Wat maakt het nou uit wat voor soort waarschuwing het is!'
'Je hoeft niet zo te schreeuwen.'
Ripley haalde een paar keer diep adem en telde tot vijf. 'We moeten dit meteen aan de anderen vertellen. Het is van het grootste belang dat ze dit weten.'
'Ik ben het volledig met je eens, maar het zal niet gaan. Toen ze eenmaal binnenin dat schip waren, viel alle contact met ze weg en ik heb de verbinding tot nu toe niet kunnen herstellen. En geloof me, ik heb alles geprobeerd! Ik denk dat het komt omdat ze zo dicht in de buurt van die zender zijn, samen met de eigenaardige samenstelling van het materiaal waarvan de romp van dat schip is gemaakt.' Zijn volgende woorden hadden een ietwat uitdagende klank. 'Als je wilt mag je proberen ze zelf op te roepen. Ik zal je alle mogelijke hulp bieden.'
'Luister, Ash, ik zal de laatste zijn die zegt dat je je werk niet goed doet. Als jij zegt dat we geen contact met ze kunnen krijgen, dan geloof ik dat onmiddellijk. Maar verdomme, we moeten een manier vinden om het ze te laten weten!'
'Heb je een idee?'
Ze aarzelde, en zei toen vastbesloten: 'Ik ga ze achterna. Ik zal het ze zelf vertellen.'
'Daar komt niets van in.'
'Is dat een bevel, Ash?' Ze wist dat in noodsituaties als deze de natuurkundige hoger in rang was dan zij.

'Nee, ik gebruik alleen maar mijn gezonde verstand. Denk eens goed na, Ripley. Ik weet dat je me niet graag mag, maar probeer dit rationeel te bekijken. We kunnen eenvoudig geen personeel missen. We hebben op dit moment het absolute minimum dat nodig is om op te kunnen stijgen: jij, ik, Parker en Brett. Vier op, drie af. Dat zijn de regels. Daarom heeft Dallas ons niet meegenomen. Als jij ze achterna gaat, om welke reden ook, zitten we hier vast tot er iemand terugkomt. En als jullie niet terugkomen, zal nooit iemand weten wat hier gebeurd is.' Hij zweeg een ogenblik, en voegde eraan toe: 'Bovendien hebben we geen reden om aan te nemen dat ze in gevaar verkeren. Waarschijnlijk maken ze het op dit moment uitstekend.'
'Goed,' zei ze met tegenzin, 'ik geef toe dat daar iets in zit. Maar dit is geen gewone situatie. Ik vind toch dat iemand ze achterna zou moeten gaan.'
Ze had Ash nog nooit horen zuchten en hij deed dat ook nu niet, maar hij kwam er wel heel dicht bij.
'Wat zou dat voor zin hebben?' zei hij kalm, alsof het de meest voor de hand liggende zaak van de wereld was. 'In de tijd die het een van ons zou kosten om daar naar toe te gaan, zullen ze er ongetwijfeld zelf wel achterkomen of die waarschuwing loos is of niet. Heb ik gelijk?'
Ripley antwoordde niet, staarde alleen maar mat naar het beeld van Ash op de monitor. De natuurkundige staarde onbewogen terug. Wat ze niet kon zien was het diagram op zijn consolemonitor, een diagram dat haar niet weinig belangstelling ingeboezemd zou hebben . . .

5

Verfrist door de korte rustperiode duwde Kane af van de gladde wand van de schacht en ging verder naar beneden. Hij duwde een tweede keer af en wachtte tot zijn laarzen de harde zijkant raakten. Maar dat deden ze niet. Hij ontmoette geen weerstand; de wanden van de schacht waren verdwenen. Hij bungelde in de leegte, hangend aan het eind van de kabel. Een of ander vertrek, misschien net zo'n ruimte als boven, dacht hij. Wat het ook was, de schacht hield hier op. Hij ademde zwaar van de inspanning die de afdaling hem gekost had.
Vreemd, het leek alsof de duisternis veel meer op hem drukte dan toen hij zich nog in de smalle schacht bevond. Hij dacht na over wat er onder hem zou kunnen liggen, hoe ver het naar beneden was, en wat er met hem zou kunnen gebeuren als nu de kabel brak.
Rustig aan, Kane, zei hij tegen zich zelf. Blijf aan die diamanten denken. Zie ze voor je, die grote schitterend geslepen stenen, helder en volkomen zuiver. Denk niet aan die mistachtige zwarte leegte waarin je ronddraait, een nacht vol herinneringen aan buitenaardse schimmen en drogbeelden en . . .
Verdomme, daar ging hij weer.
'Zie je al wat?'
Van schrik gaf hij een ruk aan de kabel, en hij begon weer te slingeren. Hij gebruikte het mechanisme om de beweging op te doen houden en schraapte zijn keel voor hij antwoordde. Hij herinnerde zich zelf eraan dat hij hier niet alleen was. Dallas en Lambert zaten daarboven op hem te wachten, niet ver hier vandaan. En op drie uur lopen ten zuidwesten van het wrak lag de Nostromo, met haar verlichte gangen en dekken, en haar gonzende bedrijvigheid.
Een ogenblik verlangde hij er hevig naar weer aan boord van de Nostromo te zijn. Toen hield hij zich zelf voor dat er aan

boord van het schip geen schatten te vergaren waren, en zeker geen roem, en dat die hier beide misschien wel te vinden waren. Hij antwoordde: 'Nee, niets. Onder me is een soort grot of een vertrek. De schacht houdt hier op.'
'Grot? Hou je hersens erbij, Kane. Je bevindt je nog steeds in het schip.'
'O ja? Weet je niet meer dat je zelf zei dat het misschien een mijnschacht was?'
'Als dat waar is, kan je nu ieder moment die smerige diamanten van je zien glinsteren.'
Beide mannen grinnikten; dat van Dallas klonk hol en vervormd door de luidsprekers in zijn helm. Kane probeerde wat van de zweetdruppels van zijn voorhoofd te schudden. Dat was het vervelende met ruimtepakken: zolang ze je koel hielden ging alles prima, maar als je eenmaal begon te zweten kon je niets afvegen behalve je vizier.
'Goed, jij je zin, dan is het géén grot. Maar het lijkt wel of ik hier in de tropen ben.' Hij boog zich ietwat voorover en controleerde de instrumenten rond zijn middel. Hij was ver genoeg onder het oppervlak om in een grot te zijn, maar tot dus ver had hij nog niets gezien dat erop wees dat hij zich niet langer in de ingewanden van het schip bevond.
Er was maar een manier om daar achter te komen, en dat was de bodem vinden.
'Hoe is de lucht daar beneden? Afgezien van de temperatuur.'
Kane raadpleegde weer zijn instrumenten. 'Bijna hetzelfde als buiten. Heel veel stikstof, weinig of geen zuurstof. De waterdampverzadiging is hier zelfs nog hoger, vanwege de hogere temperatuur. Ik kan wel een monster nemen als je dat wilt. Leuk speelgoed voor Ash.'
'Doe dat maar een andere keer. Ga verder naar beneden.'
Kane haalde een schakelaar over. Een apparaatje aan zijn riem registreerde, hoewel niet helemaal nauwkeurig, de samenstelling van de lucht. Dat zou Ash plezier doen, hoewel een monster beter geweest zou zijn. Nog steeds hijgend, drukte Kane op de knop van het harnas, en het apparaat begon hem zacht zoemend weer te laten zakken.

Het was eenzamer dan vallen door de ruimte. Langzaam ronddraaiend terwijl de kabel vierde, viel hij door totale duisternis, zonder ook maar één ster of nevel.
Het vredige duister had hem zo ontspannen dat hij schrok toen zijn laarzen een hard oppervlak raakten. Hij maakte een verbaasd geluid en verloor bijna zijn evenwicht. Hij trok zich op aan de kabel, zodat hij weer vast op zijn benen kwam te staan, en schakelde toen het klimharnas uit.
Hij stond net op het punt de kabel los te maken toen hij zich Dallas' bevel herinnerde. Het zou lastig en onhandig zijn om tijdens zijn onderzoek die kabel achter zich aan te slepen, maar Dallas zou een beroerte krijgen als hij erachter kwam dat hij zich had losgemaakt. Dus moest hij er maar het beste van maken en hopen dat de achter hem aan bungelende lijn niet ergens achter bleef haken.
Hij deed de lichten van zijn pak aan en scheen met de zaklamp in het rond om een eerste indruk van zijn omgeving te krijgen. Het werd onmiddellijk duidelijk dat zijn uitspraak dat hij in een grot was even onjuist als emotioneel was geweest. Er was geen twijfel over mogelijk dat ook dit een vertrek in het buitenaardse schip was.
De kale wanden en het hoge plafond deden hem vermoeden dat het een vrachtruimte was. De lichtbundel van zijn lamp danste over vreemde vormen en formaties die óf een integraal deel van de wand waren óf daar op de een of andere manier waren bevestigd. Ze zagen er zacht, bijna plooibaar uit, in tegenstelling met de harde, soliede ribben die de wanden en het plafond schraagden. Ze bedekten alle wanden van vloer tot plafond, in nette, ordelijke rijen.
Toch kreeg hij op de een of andere manier niet de indruk dat ze gestouwd waren. Teveel ruimte in het hoge vertrek was niet benut. Maar natuurlijk was het onzin om te gaan filosoferen over buitenaardse methoden van vracht stouwen, zolang hij er geen idee van had wat die uitstulpingen waren.
'Alles goed daar beneden, Kane?' Dat was de stem van Dallas.
'Ja. Je zou dit eens moeten zien.'

'Wat zou ik moeten zien? Wat heb je gevonden?'
'Ik weet niet wat het is, maar vreemd is het wel.'
'Waar heb je het in 's hemelsnaam over?' Een korte pauze, toen: 'Kane, zou je je wat duidelijker uit kunnen drukken? Aan "vreemd" hebben we niet veel. Dit hele schip is vreemd, maar zo kunnen we het niet omschrijven in het officiële rapport.'
'Oké. Ik ben in zo'n zelfde grote ruimte als boven, en alle wanden zijn bedekt met. . . dingen.'
Hij hield zijn zaklamp onbewust als een wapen voor zich uit terwijl hij naar de dichtstbijzijnde wand liep om de uitstulpingen te onderzoeken. Van dichtbij zag hij dat ze geen deel uitmaakten van de wand. Ze zagen er organischer uit.
Boven, in het andere vertrek, keek Dallas Lambert aan.
'Hoe lang nog voor de zon ondergaat?'
Ze bestudeerde haar instrumenten en raakte even een knop aan. 'Twintig minuten.' Ze deed haar woorden vergezeld gaan met een veelbetekenende blik. Dallas zei niets, richtte zijn aandacht weer op de zwarte cirkel van de schacht en staarde naar benenden, hoewel er totaal niets te zien viel.
Kane's lichtbundel onthulde op de grond, in het midden van het vertrek, nog meer van de eigenaardige objecten. Hij liep er naar toe en bekeek ze stuk voor stuk. Ze waren ongeveer dertig centimeter hoog en ovaal van vorm, en het leek of ze van leer waren gemaakt. Hij koos er een uit en hield de lichtbundel er een tijdje op gericht. Het licht onthulde niets nieuws, en het scheen ook geen effect op het eivormige ding te hebben.
'Dit is een soort opslagruimte, ik weet het zeker,' zei hij.
Er kwam geen antwoord over de helmradio. 'Ik zei dat het beslist een opslagruimte was. Verstaan jullie me?'
'Luid en duidelijk,' zei Dallas snel. 'Er is niets aan de hand, we luisterden gewoon naar je. Je zei dat je er zo goed als zeker van bent dat het een opslagruimte is?'
'Klopt.'
'Waarom denk je dat?'
'Nou, die vreemde dingen waar ik het over had zitten niet alleen op de wand maar staan ook op de vloer, en ze maken

geen onderdeel uit van het schip. Deze hele ruimte staat vol met die dingen. Het lijkt wel of ze van leer zijn gemaakt. Ze lijken een beetje op die urn die jij boven gevonden hebt, alleen zien deze er veel zachter uit. En ze schijnen hermetisch afgesloten te zijn, terwijl die van jou leeg was. Er zit een bepaalde orde in de manier waarop ze gerangschikt zijn, maar zo te zien is er een heleboel ruimte onbenut gelaten.'
'Een vreemd soort vracht, als dat het tenminste is. Kan je zien of er iets in zit?' zei Dallas, die zich de holle urn herinnerde die hij gevonden had.
'Een ogenblikje, dan zal ik er eens een van dichtbij bekijken.' Hij liep naar het ding dat hij al eerder had bestudeerd, stak een gehandschoende hand uit en raakte het aan. Er gebeurde niets. Hij boog voorover en duwde tegen de zijkant en toen de bovenkant. Op het gladde oppervlak was niets te zien dat op een gat of een opening wees.
'Het voelt vreemd aan, zelfs door m'n handschoenen heen.'
Dallas klonk plotseling bezorgd. 'Ik vroeg je alleen of je kon zien wat de inhoud was. Probeer niet dat ding open te maken. Je weet nooit wat er in zit.'
Kane tuurde van dichtbij naar het object. Er waren geen veranderingen te bespeuren en zo te zien had zijn trekken en duwen geen effect gehad. 'Wat er ook in zit, het is stevig afgesloten.' Hij wendde zich af en liet de lichtbundel over de rijen eivormige objecten spelen. 'Misschien kan ik er een vinden die gebarsten is of waarin een scheur zit.'
Op het gladde oppervlak van het ding dat hij had aangeraakt, verscheen een kleine bobbel, nauwelijks zichtbaar in het zwakke licht dat door de wanden werd weerkaatst. Een tweede bult verscheen, en toen nog meer, totdat de hele bovenkant ermee bedekt was.
'Ze zijn allemaal hetzelfde,' rapporteerde Kane. 'Ik kan nergens een opening of een spleet in ontdekken.' Gedachteloos richtte hij de lichtbundel op het object waarmee hij geëxperimenteerd had, boog voorover en tuurde onzeker naar wat hij zag.
Het voorwerp was doorschijnend geworden. Terwijl hij er met

grote ogen naar staarde, werd het ding voortdurend transparanter, tot het zo doorzichtig als glas was geworden. Hij liep er naar toe en richtte de lichtbundel op het voorwerp. Zijn adem stokte in zijn keel toen binnenin het ovale voorwerp een gedaante zichtbaar werd.
'Jezus . . .'
'Wat is er, Kane? Wat gebeurt daar beneden?' Dallas moest zich dwingen niet te schreeuwen.
Binnenin het ei was nu duidelijk een kleine nachtmerrieachtige gedaante zichtbaar, keurig opgerold en compact, teer als filigraan. Het kwam Kane voor als een visioen dat uit iemands delirium tremens geplukt en met vorm en substantie was bekleed.
Het ding had de vorm van een hand, met vele lange, benige vingers die tegen de handpalm gekruld lagen. Afgezien van de extra vingers, leek het heel veel op de hand van een skelet. In het midden van de handpalm was een uitsteeksel zichtbaar, een soort korte buis. Onder de hand lag een gespierde staart opgerold. Op de rug van het ding kon hij vaag iets bols onderscheiden dat er uit zag als een oog.
Dat oog - als het dat tenminste was en niet een of andere glanzende uitwas - moest hij eens van dichtbij bekijken. Hoewel zijn maag samenkromp van afschuw, deed hij nog een stap dichterbij en hief de lamp op om beter te kunnen zien.
Het oog bewoog en keek hem aan.
Het ei explodeerde. Naar buiten geslingerd door de energie die in de opgerolde staart had gesluimerd, opende de hand zich en sprong op hem af. Hij hief een arm op om het ding af te weren, maar het was al te laat. Het hechtte zich vast aan zijn vizier. Walgend van afschuw zag hij hoe de heen en weer zwaaiende buis op enkele centimeters van zijn gezicht over het glas gleed. Er siste iets, en het materiaal van zijn vizier begon op te lossen en te smelten. Hij raakte in paniek en probeerde het wezen los te rukken.
Het was al door het vizier. De koude, bijtende lucht van deze vreemde wereld vermengde zich met de lucht in zijn pak. Hij voelde zijn krachten wegvloeien, maar bleef wanhopig

proberen de hand weg te trekken. Er duwde iets tegen zijn lippen.
Buiten zinnen van angst en afkeer wankelde hij door de ruimte, trachtend het gruwelijke ding van zijn gezicht te trekken. De lange, gevoelige vingers waren door het gat in zijn vizier geglipt en hadden zich nu om zijn schedel en de zijkanten van zijn hoofd gevouwen. De krachtige staart gleed naar binnen en kronkelde zich als een slang om zijn nek, en de afgrijselijke buis gleed als een vette worm door zijn keel naar beneden, zodat hij nauwelijks adem kon halen. Hij struikelde over zijn eigen voeten en viel achterover op de grond.
'Kane . . . Kane, kan je me horen?' Dallas zweette in zijn pak. 'Kane, geef antwoord!'
Stilte.
Dallas dacht een ogenblik na. 'Als je je radio niet kan gebruiken, geef me dan twee fluittonen met je volger.' Hij keek naar Lambert, die het signaal kon ontvangen. Ze wachtte even, en wachtte toen nog wat langer voor ze langzaam haar hoofd schudde.
'Wat denk je dat er aan de hand is?' vroeg ze.
'Ik weet het niet. Misschien is hij gevallen en zijn zijn krachtcellen beschadigd.' Hij aarzelde. 'Hij kan of wil geen antwoord geven. Ik denk dat we hem beter naar boven kunnen halen.'
'Is dat niet een beetje voorbarig? Ik ben ook bezorgd, maar . . .'
Dallas had een ietwat wilde blik in zijn ogen. Toen hij merkte dat Lambert hem aanstaarde, vermande hij zich.
'Ik voel me prima. Dit hier,' en hij gebaarde naar de kille wanden, 'werkt een beetje op mijn zenuwen, dat is alles. En ik vind nog steeds dat we hem naar boven moeten halen.'
'Als hij het niet verwacht, wordt hij zo van de sokken gesleurd. Hij zou zich kunnen bezeren, vooral als hij gevallen is en in een ongemakkelijke houding ligt. Als blijkt dat er niets aan de hand was, zul je dat tot aan je dood aan moeten horen.'
'Probeer hem nog eens op te roepen.'

Lambert schakelde over op een ander signaal. 'Kane . . . Kane! Verdomme, geef antwoord!'
'Blijf het proberen.'
Terwijl Lambert doorging met oproepen, afwisselend smekend en dreigend, reikte Dallas boven de opening van de schacht en pakte de kabel. De lijn bewoog slap in zijn hand. Hij trok, en de kabel kwam naar boven zonder de verwachte weerstand.
'De lijn hangt slap,' zei hij, over zijn schouder kijkend.
'Hij kan of wil nog steeds geen antwoord geven. Misschien heeft hij de kabel wel losgemaakt. Je hebt het hem verboden, maar je weet hoe hij is. Hij heeft misschien gedacht dat we niet zouden merken dat de kabel tijdelijk slap hing. Ik acht hem er zeer wel toe in staat zich los te maken als hij bang is dat de kabel niet lang genoeg zal zijn of ergens achter zal blijven hangen.'
'Wat hij al dan niet gevonden heeft interesseert me geen zier; het zit me dwars dat hij geen antwoord geeft.' Dallas veranderde de afstelling van de lier en zette haar aan. 'Als hij schrikt, dan is dat jammer. Maar als blijkt dat er niets mis is met hem of zijn uitrusting, zal ik ervoor zorgen dat hij wenste dat hij zich had losgemaakt.'
Hij haalde een schakelaar over en de lier begon de kabel op te winden. Dallas keek aandachtig toe en ontspande zich ietwat toen de lijn na enkele meters strak kwam te staan. Het opwinden van de kabel ging nu langzamer.
'Er hangt gewicht aan het eind. De lijn staat strak.'
'Zit hij niet ergens achter vast?'
'Nee, want de lijn komt omhoog, met normale snelheid. Als hij achter iets vast was geraakt en buiten Kane nog iets anders meesleepte, zou de lijn wel langzamer omhoog komen. Volgens mij zit hij nog steeds aan het eind, ook al kan hij niet antwoorden.'
'Stel dat het hem niet zint en hij zijn harnas probeert te gebruiken om af te dalen?'
Dallas schudde kort zijn hoofd. 'Dat kan hij niet.' Hij gebaarde naar de lier. 'De hoofdschakelaar zit daar, niet op de draagbare eenheid die hij heeft. Hij komt naar boven, of hij het

nou leuk vindt of niet.'
Lambert tuurde verwachtingsvol in de schacht. 'Ik zie nog steeds niets.'
Dallas scheen met zijn zaklamp in het gat en liet de bundel over de gladde wanden spelen. 'Ik ook niet. Maar de lier draait nog steeds.'
Beiden wachtten ongeduldig tot er iets zou verschijnen in de lichtbundel van Dallas' lamp. Het duurde verscheidene minuten voor er iets zichtbaar werd.
'Daar komt hij.'
'Hij beweegt zich niet.' Lambert zocht zenuwachtig naar een of ander gebaar van de omhoog komende gedaante, een blik, een obsceniteit, het gaf niet wat. . . maar Kane hing volkomen roerloos.
De driepoot boog iets door toen de laatste meters kabel op de spoel gewonden werden.
'Zorg dat je klaar staat om hem te pakken als hij jouw kant op zwaait,' zei Dallas. Lambert maakte zich gereed aan de andere kant van de schacht.
Kane's lichaam verscheen, traag slingerend aan het eind van de kabel. Het laatste stuk lijn werd ingehaald, de lier stopte, en het lichaam bleef slap hangen in het zwakke licht.
Dallas stak zijn hand uit met de bedoeling de bewegingloze Kane bij zijn klimharnas te pakken. Toen ontdekte hij het grijze, roerloze wezen dat zich binnenin de helm rond Kane's hoofd had gewikkeld. Hij trok zijn hand terug alsof hij zich had gebrand.
'Wat is er?' vroeg Lambert.
'Kijk uit. Er zit iets op zijn gezicht, in zijn helm.'
Ze liep om het gat heen naar hem toe. 'Wat is . . .' Ze zag het wezen dat zich in de helm had genesteld als een oester in zijn schaal. 'O, God!'
'Kom er niet aan!' Dallas bestudeerde de slappe gedaante. Bij wijze van proef wuifde hij met een hand naar het ding op Kane's gezicht. Het bewoog niet. Dallas zette zich schrap, klaar om achteruit te springen en weg te rennen, en stak toen zijn arm uit. Zijn hand bewoog dicht bij de staart en toen in de

richting van het bolle oog op de rug. Het beest nam geen notie van hem en vertoonde buiten een langzaam pulseren geen teken van leven.
'Leeft het?' Lamberts maag draaide om in haar lichaam. Ze had het gevoel alsof ze zojuist een liter van het vloeibare kringloopafval van de Nostromo naar binnen had gekregen.
'Het beweegt niet, maar ik denk van wel. Pak zijn armen, dan neem ik zijn benen. Misschien kunnen we het van hem afschudden.'
Lambert haastte zich om aan zijn verzoek te voldoen, bleef toen stilstaan en keek onzeker achterom. 'Waarom moet ik de armen nemen?'
'O, verdomme, wil je ruilen?'
'Graag.'
Dallas wisselde met haar van plaats. Terwijl hij dat deed, dacht hij dat hij een vinger van de hand heel licht zag bewegen, maar hij wist het niet zeker.
Met vereende krachten trokken ze Kane uit het gat en legden hem op de grond. Toen draaiden ze hem voorzichtig op zijn zij. Het wezen viel er niet af.
'Dat gaat niet. Jammer. Maar ik had er ook niet veel hoop op. Laten we hem terug naar het schip brengen.'
Hij pakte Kane onder zijn oksels, trok, voelde het dode gewicht en aarzelde. 'Zo lukt het ons nooit. Het is het beste als we hem tussen ons in nemen.' 'Oké.'
Hij trok Kane in een zittende positie en sloeg toen een van Kane's armen om zijn schouders. Lambert deed hetzelfde aan de andere kant.
'Klaar?' Ze knikte. 'Houd een oogje op dat ding. Als het er naar uit ziet dat het loskomt, laat je alles vallen en zorg je dat je als de gesmeerde bliksem uit de buurt komt.' Ze knikte weer.
'Laten we gaan,' zei Dallas.
Even voor de uitgang van het schip bleven ze staan. Ze haalden allebei zwaar adem. 'Laat hem zakken,' zei Dallas.
Lambert gehoorzaamde opgelucht. 'Zo komen we er nooit. Op deze manier blijven zijn voeten achter iedere steen en in iedere spleet haken. Blijf bij hem. Ik ga proberen een

sleepbaar te maken.'
'Van wat?'
Dallas was al weer op weg naar het vertrek dat ze zojuist verlaten hadden. 'Van de driehoek,' hoorde ze hem over de radio zeggen. 'Die is sterk genoeg.'
Terwijl ze op Dallas' terugkeer wachtte, zat Lambert zo ver mogelijk uit de buurt van Kane. De wind huilde rond de romp van het wrak en kondigde het naderende invallen van de duisternis aan. Ze kon haar blik niet van het kleine monster af houden dat zich aan Kane had vastgezogen, en ze was ook niet in staat haar gedachten over wat er gebeurd was stop te zetten.
Wat ze wél kon, was vermijden zich af te vragen wat het ding met hem deed. Ze moest wel, want langs dat mentale pad lag de hysterie op de loer.
Dallas kwam terug met de stukken van de gedemonteerde driepoot onder zijn arm. Hij spreidde de stukken uit op de grond en begon een primitieve baar in elkaar te zetten waarop ze Kane konden slepen. Angst verleende zijn gehandschoende vingers onverwachte snelheid.
Toen de baar klaar was, liet hij haar voorzichtig naar het oppervlak buiten zakken. De baar viel de laatste meters, maar brak niet. Ze zou de bewusteloze Kane wel houden tot ze terug bij de Nostromo waren.
De korte dag snelde naar haar einde. De lucht kreeg weer de kleur van bloed, en de wind nam in kracht toe en huilde klaaglijk. Hoewel ze ook in het donker de weg naar de Nostromo wel konden terugvinden, had Dallas minder zin dan ooit om de nacht op deze winderige wereld buiten door te brengen. Uit de diepten van het wrak was iets onbeschrijfelijk grotesks omhoog gekomen en had zich op Kane's gezicht en in hun gedachten genesteld. Misschien verzamelden zich op dit moment nog gruwelijkere verschrikkingen in de stoffige schemering. Hij verlangde er wanhopig naar de veilige metalen wanden van de Nostromo om zich heen te voelen.
Toen de zon achter de zich opstapelende wolken zakte, flitste de ring schijnwerpers aan de onderkant van de Nostromo aan.

Het schijnsel deed niets om het omringende landschap mooier of aangenamer te maken; het verlichtte alleen de sombere omtrekken van het stollingsgesteente waarop het schip rustte. Af en toe voerde de wind zoveel stof aan dat zelfs die zwakke poging, het verstikkende duister terug te dringen, verijdeld werd.

Op de brug zat Ripley berustend te wachten op een teken van leven van het drietal dat op onderzoek was uitgegaan. In het begin had ze zich hulpeloos en onwetend gevoeld, maar dat was nu voorbij. Die gevoelens waren verdreven door een soort vage verdoving van lichaam en ziel. Ze kon zich zelf er niet toe brengen naar buiten te kijken. Ze kon alleen maar onbeweeglijk zitten, af en toe een slok van haar lauwe koffie nemen, en zonder iets te zien naar de langzaam veranderende cijfers op het scherm voor haar staren.

Jones zat voor een raam. De kat vond de storm enorm opwindend en sloeg enthousiast naar ieder stofdeeltje dat door de wind tegen de ruit werd gekogeld. Hij wist dat hij de deeltjes nooit echt zou kunnen vangen. De kat had instinctief begrip van de natuurwetten die ten grondslag lagen aan dit ding voor hem dat hard en toch doorzichtig was. Het feit dat hij de deeltjes niet kon pakken deed enigszins afbreuk aan het plezier van het spel, maar bedierf het niet. Bovendien kon hij net doen of de donkere rotssplinters vogels waren, hoewel hij nog nooit een echte vogel had gezien. Maar ook dat begreep hij instinctief.

Er was, buiten Ripley, nog iemand die voortdurend zijn instrumenten in de gaten hield, echter zonder de stimulerende invloed van koffie. Ash was de enige aan boord van de Nostromo die nooit koffie dronk. Het enige wat hem kon oppeppen was nieuwe informatie.

Twee schermen die een hele tijd leeg waren geweest kwamen plotseling tot leven, een gebeurtenis die een even krachtige uitwerking op het zenuwstelsel van de natuurkundige had als om het even welk stimulerend middel. Hij versterkte de signalen en onderzocht ze nauwkeurig voor hij de intercom naar de brug inschakelde.

'Ripley? Ben je daar?'
'Ja.' Ze merkte de dringende klank in zijn stem op en ging rechtop zitten. 'Is er goed nieuws?'
'Ik denk van wel. Ik heb zojuist de signalen van hun pakken weer opgepikt. En hun beelden zijn terug op het scherm.'
Ze haalde diep adem en stelde de angstaanjagende maar noodzakelijke vraag: 'Hoeveel?'
'Allemaal. Drie krachtige signalen.'
'Waar zijn ze?'
'Dichtbij . . . heel dichtbij. Iets in de atmosfeer of het magnetisch veld van deze planeet moet verhinderd hebben dat hun signalen eerder op het scherm verschenen. Ze zijn op weg hier naar toe, langzaam maar gestaag. Zo te zien is alles in orde.'
Reken er niet te vast op, hield ze zich zelf voor terwijl ze haar zender aanzette. 'Dallas. . . Dallas, kun je me verstaan?' Een storm van geknetter antwoordde en ze veranderde iets aan de afstemming. 'Dallas, dit is Ripley. Geef antwoord.'
'Rustig aan, Ripley. We ontvangen je. We zijn bijna bij de Nostromo.'
'Wat is er gebeurd? We verloren alle contact met jullie toen jullie het wrak binnengingen. Is er iets . . .?'
'Kane is gewond.' Dallas klonk uitgeput en boos. 'Hij is bewusteloos. Er zal iemand moeten helpen om hem aan boord van het schip te krijgen.'
Onmiddellijk kwam de stem van Ash over de luidspreker. 'Ik ga wel.'
Achterin het schip, in de machinekamer, luisterden Parker en Brett aandachtig naar het gesprek.
'Bewusteloos,' herhaalde Parker. 'Ik wist wel dat Kane zich nog eens in de nesten zou werken.'
'Wat je zegt.' Brett klonk ongerust.
'Anders geen slechte vent, voor een officier. Ik mag hem liever dan Dallas. Hij staat niet zo gauw klaar met zijn bevelen. Ik vraag me af wat er daarbuiten met hem gebeurd is.'
'Daar zullen we gauw genoeg achter komen.'
'Misschien is hij alleen maar gevallen en met zijn hoofd op een

steen terecht gekomen,' zei Parker.
Zijn eigen woorden klonken Parker even weinig overtuigend in de oren als Brett. Beide mannen zwegen en richtten hun aandacht op de knetterende luidspreker.
'Daar is ze.' Dallas had genoeg kracht over om met zijn hoofd te gebaren. Verscheidene vage, op pilaren gelijkende vormen doemden op uit het duister. Ze droegen iets dat van deze afstand niet meer was dan een grote, vormloze schim: de romp van de Nostromo.
Ze waren bijna bij het schip toen Ash bij de binnenste sluisdeur aankwam. Hij bleef daar stilstaan, overtuigde zich ervan dat de deur gereed was om opengemaakt te worden en drukte de knop van de dichtstbijzijnde intercom in.
'Ripley, ik ben bij de binnendeur.' Hij liet het kanaal open en liep naar een klein raam vlak naast de luchtsluis. 'Ze zijn nog niet te zien. Het is bijna helemaal donker buiten, maar als ze de lift bereiken moet ik de lichten van hun pakken kunnen zien.'
'Oké.' Ze dacht koortsachtig na, en enkele van die gedachten zouden de wachtende natuurkundige zeer verbaasd hebben. Ze verbaasden zelfs haarzelf.
'Welke kant op?' vroeg Dallas, terwijl hij probeerde met zijn blik de stofwolken te doorboren, zoekend naar herkenningspunten op de romp van de Nostromo.
Lambert gebaarde naar links. 'Die kant op, geloof ik, bij die eerste stijl. De lift moet daar direct achter zijn.' Ze liepen in die richting tot ze bijna struikelden over de rand van de lift, die op de harde bodem rustte. Hun vermoeidheid negerend, trokken ze de roerloze Kane moeizaam van de sleepbaar af, namen hem tussen zich in en sleurden hem met hun laatste krachten de lift op.
'Denk je dat je hem overeind kan houden? Ik zou hem niet graag nog eens optillen.'
Ze haalde diep adem. 'Ja, ik denk het wel. Als er maar iemand helpt wanneer we de sluis door zijn.'
Dallas schakelde over op een ander kanaal. 'Ripley, ontvang je me?'

'Wat is er, Dallas?'
'We komen naar boven.' Hij wierp een blik op Lambert. 'Klaar?'
Ze knikte.
Hij drukte een knop in. De lift schokte, en gleed toen soepel omhoog tot ze op gelijke hoogte was met de uitgang van de luchtsluis. Dallas leunde ietwat voorover en haalde een schakelaar over. De buitenste sluisdeur gleed opzij en ze gingen de sluis binnen.
'Onder druk brengen?' vroeg Lambert.
'Laat maar. We zijn zo binnen en dan kunnen we die verwenste pakken uittrekken. Bespaart ons nog een sluis vol lucht ook.' Ze sloten de buitendeur en wachtten tot de binnendeur opengingen.
De stem van Ripley kwam uit de luidspreker. 'Wat is er met Kane gebeurd?'
Dallas was te moe om op te merken dat er buiten de gebruikelijke bezorgdheid nog iets anders doorklonk in haar stem. Hij hees Kane een beetje hoger op zijn schouder. Hij maakte zich niet zoveel zorgen meer over het wezen. Op de tocht terug naar het schip had het zich niet één keer bewogen, en hij vertrouwde erop dat het zich ook nu niet zou bewegen.
'Een of ander organisme heeft zich aan hem vastgezogen,' zei hij. De echo van zijn eigen stem klonk geruststellend binnen de begrenzingen van zijn helm. 'We weten niet hoe het gebeurd is of waar het vandaan gekomen is, maar ik heb in ieder geval nog nooit zoiets gezien. Het beweegt zich nu niet, en ook op de terugweg is het geen enkele keer van zijn plaats gekomen. Kane moet onmiddellijk naar de ziekenboeg.'
'Ik wil een nauwkeurige beschrijving,' zei Ripley kalm.
'Je kan het dak op met je nauwkeurige beschrijving!' Dallas probeerde zijn woede te bedwingen en zo rationeel mogelijk met Ripley te praten. 'Luister, we hebben niet gezien wat er gebeurd is. Hij was afgedaald in een of andere schacht. We merkten pas dat er iets mis was toen we hem er met de lier uittrokken. Is die beschrijving nauwkeurig genoeg?'
Aan het andere eind van het kanaal heerste stilte.
'Luister, Ripley, doe nou gewoon die deur open.'

'Een momentje.' Ze koos haar woorden zorgvuldig. 'Als we dat ding binnenlaten, lopen we kans dat het hele schip besmet wordt.'
'Verdomme, dit is geen bacil! Het is groter dan mijn hand en ziet er maar al te solide uit.'
'Je kent de quarantaineregels.' Ze legde in haar stem een vastberadenheid die ze volstrekt niet voelde. 'Vierentwintig uur voor decontaminering. Jullie hebben allebei meer dan genoeg lucht over in jullie pakken, en zo nodig kunnen we jullie extra flessen geven. Natuurlijk weten we ook na die periode niet zeker of dat ding ongevaarlijk is, maar dat is niet mijn verantwoordelijkheid. Ik moet er alleen voor zorgen dat de voorschriften nageleefd worden. Jullie kennen die voorschriften net zo goed als ik.'
'Ik ken ook uitzonderingen. En jij hebt geen goeie vriend in nood over je schouder hangen, maar ik wel. Over vierentwintig uur is hij misschien dood, als hij dat al niet is. Doe die deur open.'
'Luister,' smeekte ze. 'Als ik jullie zomaar binnenlaat, gaan we misschien allemaal dood.'
'Verdomme, doe die deur open!' schreeuwde Lambert. 'Naar de hel met je voorschriften. We moeten zorgen dat hij in de ziekenboeg komt, zodat de autodoc hem onder handen kan nemen.'
'Ik mag het niet doen. Als jullie in mijn positie waren, met dezelfde verantwoordelijkheid, zouden jullie hetzelfde doen.'
'Ripley,' zei Dallas langzaam, 'hoor je me?'
'Ik hoor je luid en duidelijk.' Haar stem klonk tot het uiterste gespannen. 'Het antwoord blijft nee. Vierentwintig uur decon, dan mogen jullie hem naar binnen brengen.'
In het schip kwam iemand anders tot een beslissing. Ash drukte op de knop waarmee in noodgevallen de sluisdeur zonder tussenkomst van de brug geopend kon worden. Een rode lamp ging aan, vergezeld van een luid, doordringend gezoem.
Dallas en Lambert staarden ongelovig toen de binnendeur soepel opzij begon te glijden.

Ook Ripley kon haar ogen nauwelijks geloven toen de woorden BINNENSTE SLUISDEUR GEOPEND, BUITENSTE SLUISDEUR GESLOTEN op haar scherm verschenen. Ze staarde als verdoofd naar de woorden, en kwam toen tot de conclusie dat de fout in haar apparatuur moest zitten. Maar toen ze haar instrumenten raadpleegde, bleek dat de boodschap juist was.

Zodra de deur ver genoeg open was, strompelden Dallas en Lambert met hun zware last tussen hen in de luchtsluis uit en de gang in. Op hetzelfde moment arriveerden Parker en Brett. Ash schoot toe om te helpen, maar Dallas gebaarde hem achteruit te gaan. 'Blijf uit de buurt.' Ze lieten Kane's lichaam op de grond zakken en deden hun helmen af.

Ash liep op eerbiedige afstand om de roerloze gestalte heen en bleef stokstijf staan toen zijn blik op het ding op Kane's gezicht viel.

'God,' mompelde hij.

'Leeft het?' vroeg Parker terwijl hij het wezen bestudeerde. De symmetrie van het ding wekte zijn bewondering, maar dat maakte zijn afschuw niet minder.

'Ik weet het niet, maar raak het niet aan,' zei Lambert, terwijl ze haar laarzen uittrok.

'Maak je daar maar geen zorgen over.' Parker boog voorover in een poging te zien hoe het wezen zich aan Kane had vastgezogen. 'Wat doet het met hem?'

'Ik weet het niet. Daar kunnen we in de ziekenboeg misschien achterkomen.'

'Wat je zegt,' beaamde Brett snel. 'Alles goed met jullie twee?'

Dallas knikte traag. 'Ja, alleen een beetje moe. Het heeft zich niet bewogen, maar hou het in de gaten.'

'Komt voor elkaar.' Parker, Brett en Ash tilden de bewusteloze Kane voorzichtig op en gingen met hun last op weg naar de ziekenboeg.

6

In de ziekenboeg legden ze Kane voorzichtig op een tafel. De wand achter het hoofd van de bewusteloze officier was bezaaid met knoppen, meters en bedieningsorganen die volkomen verschilden van alle anderen aan boord van het schip. De tafel zelf kwam te voorschijn uit een opening in de wand van ongeveer een meter in het vierkant.
Dallas activeerde de autodoc, liep daarna naar een lade en haalde er een buisje van glanzend metaal uit. Nadat hij gecontroleerd had of het geladen was, liep hij terug naar waar Kane lag. Ash stond vlakbij, klaar om hulp te verlenen. Lambert, Parker en Brett stonden op de gang en keken vanachter dik glas toe.
Een lichte druk op de zijkant van de buis produceerde een intense lichtstraal. Dallas stelde de straal zo kort en dun mogelijk in en raakte toen met de uiterste tip van de straal voorzichtig de onderkant van Kane's helm aan. Er verscheen een haardunne snee in het metaal.
Dallas beschreef met de laser een boog om de helm heen en sneed de dikke ring door waarmee de helm aan het pak was bevestigd. De helm viel in twee keurige helften uiteen. Dallas zette de laser af, en hij en Ash verwijderden de stukken van de helm.
Afgezien van een langzaam, regelmatig pulseren vertoonde het wezen geen teken van leven, en het reageerde ook niet op het verwijderen van de helm.
Dallas stak aarzelend een hand uit, raakte het wezen aan en trok haastig zijn hand terug. Het reageerde niet op de aanraking. Dallas stak weer een hand uit en liet zijn palm op de rug van het wezen rusten. Het voelde droog en koud aan. Het trage pulseren bezorgde hem een misselijk gevoel en hij trok bijna zijn hand weer terug. Toen het wezen nog steeds niet reageerde, greep Dallas het rubberachtige ding zo stevig mogelijk beet en trok uit alle macht.

Dallas' poging was vergeefs. Het ding bewoog geen centimeter.
'Laat mij het eens proberen.' Ash had een zware tang gevonden en liep daarmee naar de tafel waarop Kane lag. Hij greep het wezen met de tang en trok.
'Nog steeds geen beweging. Probeer het nog eens.'
Ash greep het wezen op een andere plek beet om meer houvast te hebben, leunde achterover en trok zo hard als hij kon.
Dallas zag dat er een straaltje bloed over Kane's wang liep. Hij hief zijn hand op. 'Ophouden. Je scheurt zijn huid kapot.'
Ash liet los. 'Dat doe ik niet. Dat doet dat ding.'
Dallas' gezicht zag grauw. 'Op deze manier gaat het niet. Als we dat ding met geweld losscheuren, komt zijn hele gezicht mee.'
'Laten we hem in de machine schuiven. Misschien heeft die meer geluk.'
'Ik hoop het.'
Ash haalde verscheidene schakelaars over. De autodoc begon te zoemen en de opening aan het eind van de tafel werd verlicht. Toen gleed de tafel zonder een geluid te maken in de wand. Een glazen plaat daalde neer en sloot Kane hermetisch af van de anderen. Binnenin de opening gingen lampen aan. Kane's lichaam was duidelijk zichtbaar achter het glas. Op een console naast de opening kwamen twee monitors flikkerend tot leven. Ash bestudeerde de cijfers en symbolen die op de schermen voorbijtrokken. Hij bezat de grootste medische kennis van allemaal, en hij was zich terdege van dat feit bewust, evenals van de verantwoordelijkheid die dat met zich meebracht. Daarom was hij zeer nieuwsgierig naar wat de machine hem over Kane's huidige toestand kon vertellen. Om maar te zwijgen over de toestand van het wezen.
Bij het drietal dat in de gang achter het glas stond toe te kijken, voegde zich een nieuwkomer. Lambert keek Ripley vuil aan.
'Jij wilde ons en Kane daar buiten laten, hè? Vierentwintig uur wilde je ons daar laten wachten terwijl dat ding misschien de

meest afschuwelijke dingen met Kane deed. En dat terwijl de nacht net begonnen was.' Haar uitdrukking vertelde duidelijker dan woorden wat ze van Ripley dacht.
Parker, misschien wel de laatste waarvan je zou verwachten dat hij Ripley te hulp kwam, keek Lambert strijdlustig aan.
'Ze volgde alleen maar de voorschriften. Misschien zou het beter zijn geweest als het haar gelukt was jullie buiten te sluiten.' Hij gebaarde naar de verlichte binnenkant van de autodoc en de roerloze patiënt. 'Wie weet wat dat ding is en wat het kan doen? Kane is een beetje impulsief maar hij is niet dom; en toch heeft dat ding hem te pakken gekregen. Misschien is straks een van ons aan de beurt.'
'Wat je zegt,' zei Brett.
Ripley keek naar Lambert, die onbewogen terug staarde.
'Misschien heb ik een fout gemaakt,' zei Ripley. 'Misschien ook niet. Ik hoop dat het eerste het geval is. In ieder geval probeerde ik alleen maar mijn werk zo goed mogelijk te doen. Ik stel voor dat we het daarbij laten.'
Lambert aarzelde en keek Ripley onderzoekend aan. Toen knikte ze kort.
Ripley zuchtte en ontspande zich ietwat. 'Wat is er daarbuiten eigenlijk gebeurd?' vroeg ze aan Lambert.
'We gingen het wrak binnen, maar nergens was een teken van leven te bespeuren. We vonden wel iets waarvan we denken dat het de zender is die dat signaal uitzendt. Dat apparaat functioneert waarschijnlijk al eeuwen.'
'Nog iets van de bemanning van het wrak gezien?'
'Nog niets.'
'En Kane . . .?'
'Hij bood aan in zijn eentje het onderste niveau van het schip te onderzoeken.' Lamberts gezicht vertrok. 'Hij maakte een grapje over dat hij op zoek was naar diamanten. In plaats daarvan vond hij blijkbaar een soort eieren. We vertelden hem ze niet aan te raken, waarschijnlijk te laat. Er gebeurde iets daar beneden, en toen we hem eruit trokken zat dat ding op zijn gezicht. Het was op de een of andere manier dwars door het vizier van zijn helm gegaan, en je weet hoe sterk dat spul

is.'
'Ik vraag me af waar het oorspronkelijk vandaan komt,' zei Ripley, haar blik strak op de autodoc gericht. 'Deze planeet is zo doods dat ik denk dat het met het buitenaardse schip meegekomen is.'
'God mag het weten,' zei Parker zacht. 'Ik zou ook graag weten waar het vandaan komt.'
'Waarom?' Ripley keek hem nauwelijks aan toen ze de vraag stelde.
'Dan zou ik weten welke plek ik voortaan moest vermijden.'
'Amen,' zei Brett.
In de ziekenboeg zei Dallas: 'Ik vraag me af hoe Kane in vredesnaam ademhaalt. Haalt hij eigenlijk wel adem?'
Ash raadpleegde zijn instrumenten. 'Zo te zien is hij lichamelijk volkomen in orde. Hij leeft niet alleen, ondanks het feit dat hij de hele weg terug naar het schip geen normale lucht heeft binnengekregen, maar al zijn organen functioneren goed. Al die stikstof en methaan die hij heeft ingeademd toen zijn vizier smolt, zou hem op slag hebben moeten doden. Volgens de autodoc is hij in een coma, maar inwendig is hij normaal. Wat wil zeggen dat hij héél wat gezonder is dan je zou mogen verwachten. Hoe hij ademhaalt kan ik nog niet zeggen, maar zijn bloed is in ieder geval heel zuurstofrijk.'
'Maar hoe is dat mogelijk?' Dallas boog voorover en probeerde in het binnenste van de autodoc te kijken.
'Ik heb dat ding van heel dichtbij bekeken en volgens mij dekt het zijn mond en neus helemaal af.'
Ash drukte een aantal knoppen in. 'Laten we maar eens kijken naar wat er binnenin gebeurt.'
Een groot scherm lichtte op en toonde een gekleurd röntgenbeeld van Kane's hoofd en bovenlichaam. Met het apparaat was het mogelijk het bloed door de slagaderen en haarvaten te zien stromen, de longen te zien pulseren en het hart te zien kloppen. Maar op dit ogenblik waren de beide mannen meer geïnteresseerd in het beeld van het inwendige van de kleine, ronde gedaante die het gezicht van Kane bedekte.

'Ik ben geen bioloog,' zei Ash zacht, 'maar dat is het wonderlijkste stel organen dat ik ooit in een dier heb gezien.' Hij staarde verbijsterd naar het ingewikkelde doolhof van buizen en ronde, platte, langgerekte en samengestelde vormen. 'Ik heb geen flauw idee waar dat allemaal voor dient.'
'Het ziet er aan de binnenkant geen haar beter uit dan aan de buitenkant,' was Dallas' enige commentaar.
'Kijk eens naar de spieren in die vingers en die staart,' zei Ash. 'Het mag er dan broos uit zien, maar het is het allesbehalve. Geen wonder dat we het niet van zijn gezicht af konden trekken.'
Het was duidelijk wat het wezen met Kane gedaan had, hoewel het waarom nog steeds duister bleef. Het had met geweld Kane's kaken vaneen geduwd en een lange, flexibele buis in zijn keel gestoken, helemaal tot aan het eind van zijn slokdarm. De buis bewoog niet.
Dallas voelde zich misselijk worden terwijl hij het beeld bekeek.
'Dat rotding heeft iets in zijn keel gestoken,' zei hij terwijl hij krampachtig zijn vuisten balde. 'Zoiets doe je niet met iemand; dat is geen eerlijke manier van vechten. Verdomme, Ash, het is . . . smerig.'
'We weten niet of het met hem vecht, of hem zelfs maar kwaad doet,' zei Ash. 'Volgens de monitors is hij zo gezond als een vis. Hij kan alleen niet op ons reageren. Ik weet dat het gek klinkt wat ik nu ga zeggen, maar misschien is het wezen een goedaardige symbiotische levensvorm. Misschien heeft het dit gedaan in een poging hem te helpen.'
Dallas lachte cynisch. 'Het is inderdaad stapeldol op hem. Het wil hem niet laten gaan.'
'Ik denk dat het Kane met die buis van zuurstof voorziet.' De natuurkundige draaide aan een knop en schakelde over op een sterkere vergroting. Het scherm toonde nu Kane's longen. Ze functioneerde normaal, niet te snel en niet te langzaam, en blijkbaar zonder inspanning, ondanks het obstakel in zijn keel. Ash schakelde terug naar het eerste beeld.
'Zuurstof?' zei Dallas. 'Waar moet dat ding zuurstof vandaan

halen? Kane's vizier was kapot dus alle lucht was al in de eerste paar minuten uit zijn pak verdwenen. En het kan de zuurstof ook niet uit de zuurstofflessen gehaald hebben, want daar kon het niet bij.'
Ash keek peinzend voor zich uit. 'Er zijn een paar mogelijkheden. Er is een klein beetje zuurstof in ongebonden staat in de atmosfeer hier. Niet veel, maar het is er. En dan is er nog zuurstof dat verschillende verbindingen met stikstof heeft aangegaan. Ik vermoed dat het wezen het vermogen bezit die verbindingen te ontleden en de zuurstof eruit vrij te maken. En ik weet zeker dat het die zuurstof aan Kane kan toevoeren. Een goede symbiotische levensvorm is in staat heel snel vast te stellen wat zijn partner nodig heeft om in leven te blijven. Er zijn planten die op dezelfde manier zuurstof uit andere elementen kunnen afscheiden; andere planten geven de voorkeur aan stikstof, of koolstof.' Hij draaide zich om naar de schermen. 'Misschien staan onze aardse vooroordelen een juist begrip in de weg. Misschien is dit in werkelijkheid een plant en geen dier. Of misschien heeft het iets van beide.'
'Toch klopt er iets niet.'
Ash wierp een blik op hem en vroeg: 'Wat klopt er niet?'
'Het verlamt hem, brengt hem in een coma, en doet dan zijn uiterste best om hem in leven te houden.' Dallas keek op naar het scherm. 'Ik dacht eerst dat het zich met hem . . . eh . . . voedde, maar als ik zo eens naar dat beeld kijk, zou ik zeggen dat dat ding Kane uitzuigt. Maar als de instrumenten zeggen dat het precies het omgekeerde doet, weet ik het ook niet meer. In ieder geval kunnen we dat ding daar niet laten zitten. Ik weet niet of het iets goeds of iets slechts met hem doet, maar één ding is zeker: het is niet natuurlijk.'
Ash keek twijfelachtig. 'Ik weet niet of dat nou wel zo'n goed idee is.'
'Waarom niet?' Dallas keek de natuurkundige vragend aan.
'Op het ogenblik,' legde Ash uit, niet beledigd door de licht uitdagende klank in Dallas' stem, 'houdt het wezen hem in leven. Als we het verwijderen lopen we het risico dat we Kane

verliezen.'
'Die kans moeten we nemen.'
'Hoe had je gedacht het te doen? Van zijn gezicht af trekken is uitgesloten.'
'We zullen het eraf moeten snijden. En wel zo snel mogelijk.'
Ash leek op het punt te staan bezwaren te opperen. Toen veranderde hij blijkbaar van gedachten. 'Het bevalt me niet, maar ik zie wat je bedoelt. Neem jij de verantwoordelijkheid voor de gevolgen op je? Dit is eigenlijk mijn terrein, en je neemt me de beslissing uit handen.'
'Ja, ik neem de volle verantwoordelijkheid op me.' Hij was al bezig een paar dunne rubber handschoenen aan te trekken. Een snelle blik op de instrumenten vertelde hem dat Kane's lichaam op geen enkele wijze verbonden was met de autodoc, en dat het apparaat niets met hem deed dat niet tijdelijk onderbroken kon worden zonder schade aan te richten. Dallas drukte op een knop en de tafel met Kane erop gleed uit de machine.
Een vluchtige inspectie was genoeg om vast te stellen dat het wezen zich nog steeds niet bewogen had.
'Wil je de laser?' zei Ash terwijl hij op het apparaat wees waarmee Dallas Kane's helm doormidden had gesneden.
'Nee. Ik wil zo langzaam mogelijk te werk gaan. Kijk eens of je een handlaser kan vinden.'
Ash liep naar een rek met instrumenten. Hij kwam terug met een dunnere versie van de eerste laser en overhandigde het apparaat aan Dallas.
Dallas inspecteerde het, nam het in een makkelijke maar toch stevige greep en zette het aan. Aan het eind van het scalpel verscheen een felglanzende punt, een miniatuur versie van het staal die door de zware laser werd voortgebracht. Dallas ging naast Kane's hoofd staan en bewoog uiterst voorzichtig het ontleedmes in de richting van het wezen; hij moest het mes snel en beheerst terug kunnen trekken als het ding reageerde. Eén verkeerde beweging en hij kon Kane's hoofd net zo moeiteloos van zijn romp scheiden als de Maatschappij na een slecht rapport iemands pensioen kon intrekken.

Het wezen bewoog zich niet. Dallas raakte met de punt van de straal de grijze huid aan en ging nog een millimeter of twee verder naar beneden om er zeker van te zijn dat hij werkelijk in het vlees sneed. De straal gleed moeiteloos door de rug van het wezen, het lijdend voorwerp van deze biopsie bewoog niet, en het toonde ook geen tekenen van pijn. Uit het begin van de snede begon een geelachtige vloeistof te druipen en langs de gladde zijkant naar beneden te stromen.
'Het begint te bloeden,' merkte Ash op.
De vloeistof drupte op de bekleding naast Kane's hoofd. Er steeg een klein rookwolkje omhoog. Dallas dacht eerst dat het stoom was. Toen hoor hij een scherp gesis. Hij hield op met snijden, zette de laser af en staarde naar de sputterende plek. Het gesis werd luider en dieper. Hij keek naar beneden.
De vloeistof had zich al een weg door de bekleding en het metaal van de tafel gevreten en verzamelde zich nu in een knetterende, kokende poel vlak bij zijn voeten. Het metaal van het dek begon te borrelen toen het spul zich er een weg doorheen vrat. Het gas dat daarbij vrij kwam, vulde de ziekenboeg en verschroeide Dallas' keel. Het deed hem denken aan oproergas, dat niet bijzonder pijnlijk was maar iemand onmiddellijk zo misselijk als een kat maakte. Zijn ogen vulden zich met brandende tranen en zijn neus begon te lopen. Hij raakte in paniek toen hij bedacht wat het spul misschien met zijn longen deed. Wanhopig probeerde hij de wond te sluiten door de twee kanten van de snee met zijn handen tegen elkaar te drukken. Daarbij lekte er wat van de vloeistof op zijn handschoenen, die onmiddellijk begonnen te roken.
Hij wankelde naar de gang, vechtend om de handschoenen uit te trekken voor het taaie materiaal was opgelost en de vloeistof zijn huid bereikte. Hij gooide ze op het dek. Druppels van de vloeistof spatten in het rond en begonnen putten in het metaal uit te bijten.
Brett keek woest en doodsbang tegelijk. 'Jezus, straks brandt het zich een weg door de dekken en de romp heen naar buiten.' Hij draaide zich om en rende naar de dichtstbijzijnde

trap naar beneden. Dallas rukte een noodlamp uit haar houder en ging Brett achterna, gevolgd door de anderen.
De gang van dek B was volgestouwd met instrumenten en leidingen. Brett was al bezig het plafond direct onder de ziekenboeg te onderzoeken. De vloeistof moest zich daar een weg vreten door verscheidene lagen metaal.
Dallas richtte de bundel van de lamp op het plafond, zocht even en zei toen: 'Daar.'
Het metaal boven hen begon te sissen en te roken. Druppels gele vloeistof verschenen en vielen op het dek waarop ze stonden. Het metaal begon onmiddellijk te koken en te borrelen. Dallas en Brett keken hulpeloos toe terwijl de kleine poel groter werd en een gat door het dek brandde.
'Wat is hieronder?'
'Gang C,' zei Parker. 'Geen belangrijke apparatuur.' Hij en Ripley renden naar de volgende trap naar beneden terwijl de anderen naar het steeds groter wordende gat in het dek bleven staan staren.
'Wat zouden we er nou eens onder kunnen zetten?' zei Ash peinzend. Hij benaderde het probleem op zijn gewone afstandelijke manier, hoewel hij er zich ten volle van bewust was dat binnen een paar minuten de romp van de Nostromo doorboord kon worden. Dat zou betekenen dat alle compartimenten afgesloten moesten worden tot de schade was gerepareerd. En het kon erger: in de dubbele wand van de romp bevond zich een groot gedeelte van de circuits van de hyperaandrijving. Als de vloeistof die beschadigde, was het heel goed mogelijk dat Parker en Brett die circuits niet konden repareren. Een groot gedeelte ervan vormde een integraal onderdeel van het schip en kon alleen vervangen of gerepareerd worden in een nul-G dok.
Niemand wist te bedenken waarmee ze de vloeistof zouden kunnen opvangen.
Beneden liepen Parker en Ripley voorzichtig door gang C, die smaller en donkerder was dan de gangen boven. Hun blikken waren op het plafond gericht.
'Ga er niet te dichtbij staan,' waarschuwde Parker. 'Als het op

die manier door metaal heen brandt, moet ik er niet aan dénken wat er van dat mooie smoeltje van je zou overblijven als het spul daarop terechtkwam.'
'Maak je maar geen zorgen, ik let wel op dat mooie smoeltje van me. Let jij maar liever op of je ergens een gat ziet verschijnen.'
Boven hen tuurde Dallas naar het gat in het dek en zei met iets van hoop in zijn stem: 'Ik geloof dat het minder wordt.'
Brett en Ash zaten op hun hurken bij de donkere put in het dek. Ash haalde een metalen pen uit zijn zak en peuterde ermee in het gat. De vloeistof borrelde zwakjes, als gecarboniseerd kwik. Het borrelen hield op. Het glanzende metaal van de pen was nauwelijks aangetast. De natuurkundige stak de pen weer in het gat, maar in plaats van er doorheen te gaan, bleef de pen steken.
'Het gat is maar drie centimeter diep. De vloeistof is uitgewerkt,' zei hij.
Beneden in gang C keek Parker in het zwakke licht naar Ripley. 'Zie je al iets?'
Ze lieten hun blik over het plafond gaan. Onder hun voeten bevond zich een kleine kruipgang en, daar voorbij, de romp van de Nostromo. Daar weer voorbij was enkel de atmosfeer van een onbekende planeet.
'Niets,' antwoordde Ripley tenslotte. 'Houd een oogje in het zeil. Ik ga eens kijken wat er boven gebeurt.' Ze draaide zich om en rende de gang door en de trap op.
Toen ze bovenkwam zag ze de anderen gehurkt rond het gat in het dek zitten. 'Wat is er aan de hand? Het is nog niet door het plafond heen gekomen.'
'We denken dat het spul uitgewerkt is,' zei Ash, terwijl hij zich over het pokdalige metaal boog. 'Misschien is het sterk verdund door al dat gesmolten metaal, of gaat na een zekere tijd gewoon de kracht eraf. In ieder geval is het zo te zien niet langer actief.'
Ripley deed een stap naar voren om het gat, waaruit nog steeds rook omhoog steeg, zelf te onderzoeken. 'Is het mogelijk dat dit metaal sterker is dan van het dek boven?

Misschien vloeit het spul nu wel horizontaal weg, op zoek naar een plek waar het zich weer een weg naar beneden kan vreten.'
Ash schudde zijn hoofd. 'Nee, dat geloof ik niet. Ik heb niet zoveel verstand van hoe die schepen in elkaar zitten, maar ik weet wél dat de dekken en de romp van de Nostromo allemaal van hetzelfde materiaal zijn vervaardigd. Nee, ik denk dat we met een gerust hart kunnen aannemen dat de vloeistof niet langer gevaarlijk is.'
Hij wilde de pen, die hij nog steeds bij het onbeschadigde eind beethield, weer in zijn zak steken, maar bedacht zich op het laatste moment. Ripley merkte de aarzeling op en zei meesmuilend: 'Als dat spul niet langer gevaarlijk is, waarom stop je die pen dan niet terug in je zak?'
'Het is niet nodig roekeloos te handelen. Ik moet het spul eerst testen en me ervan overtuigen dat het werkelijk niet langer actief is. Dat het zich geen weg door metaal meer kan vreten, wil nog niet zeggen dat het dan ook je huid niet meer aantast. Het zou best nog krachtig genoeg kunnen zijn om je een paar afschuwelijke brandwonden te bezorgen.'
'Wat voor soort spul is het, denk je?' Dallas' blik ging van de kleine krater in het dek naar het gat in het plafond. 'Ik heb nog nooit iets gezien dat zich zo snel een weg door metaal vrat.'
'Ik ook niet,' moest Ash bekennen. 'Bepaalde moleculaire zuren zijn enorm krachtig, maar in het algemeen tasten ze slechts bepaalde specifieke materialen aan. Hun werkingsveld is beperkt. Maar dit spul tast zo te zien alles aan: het metaal van de tafel, de bekleding, rubber handschoenen het metaal van de dekken; het ging overal even makkelijk doorheen.'
'En dat rottige kleine monster gebruikt het bij wijze van bloed,' zei Brett. In zijn stem streden haat en ontzag om de voorrang.
'Dat weten we niet zeker.' Ash's gedachten werkten onder de druk van de situatie op volle toeren. 'Misschien is het een component van een afgescheiden stofwisselingssysteem, of deel van een beschermende buitenste laag, een soort vloeibaar endotheel. Het kan ook zijn dat het het equivalent is van onze eigen lymfe.'

'Het is anders wel een prachtig verdedigingswapen,' zei Dallas. 'Niemand zal het in zijn hoofd halen dat ding te doden.'
'In ieder geval niet aan boord van een luchtdicht afgesloten schip,' zei Ripley zacht.
'We zouden Kane natuurlijk naar buiten kunnen dragen en proberen of we daar dat ding van zijn gezicht kunnen snijden,' zei Ash. 'Er is echter één maar aan verbonden: het is bijna zeker dat dat ding het enige is dat hem in leven houdt.'
Ripley wilde het idee niet meteen loslaten. 'Als die buis eenmaal uit zijn keel is, kunnen we hem zuurstof toedienen en hem warm houden door hem in een thermische deken te wikkelen. Wat we ook kunnen doen is een tent met een grondafsluiting opzetten en die onder druk brengen; dan druipt de vloeistof gewoon op de grond, zonder schade aan te richten.'
'Geen gek idee,' gaf Ash toe, 'maar er zijn twee dingen die dat onmogelijk maken.' Ripley wachtte vol ongeduld. 'Ten eerste zou het met geweld verwijderen van het wezen wel eens kunnen resulteren in een fatale onderbreking van de processen die Kane op dit moment in leven houden. De schok alleen al zou dodelijk kunnen zijn. En ten tweede is er niets dat ons de garantie geeft dat het wezen, op het moment dat we proberen het te verwijderen, niet reageert door alles en iedereen onder te sproeien met die vloeistof.' Hij zweeg om iedereen tijd te geven zich voor te stellen wat dat zou betekenen.
'Het is mogelijk dat we op de een of andere manier kunnen ontsnappen zonder ernstig gewond te raken door de rondspattende vloeistof, maar ik zou niet graag verantwoordelijk zijn voor wat er van Kane's gezicht zou overblijven. Of van zijn hoofd.'
'Goed,' zei Ripley ietwat geprikkeld, 'misschien is het toch niet zo'n geweldig idee. Maar wat had je dan willen voorstellen?' Ze wees met haar duim op de ziekenboeg boven hen. 'Moeten we dat ding dan maar de hele weg terug naar huis op zijn gezicht laten bitten?'
'Ik zie niet in wat dat voor kwaad kan,' zei Ash, die niet onder

de indruk was van haar sarcasme. 'Zo lang zijn organen maar goed blijven functioneren. Als blijkt dat hij achteruitgaat, zullen we natuurlijk iets anders moeten proberen. Maar persoonlijk denk ik dat we Kane eerder kwaad dan goed doen als we dat wezen met geweld verwijderen.'

Een nieuw gezicht verscheen bovenaan de trap. Het was Parker. 'Nog steeds niets te zien van dat spul,' zei hij. 'Is dat beest opgehouden met bloeden?'

'Ja, nadat het een gat in twee dekken had gebrand,' zei Dallas. Hij was nog steeds een beetje verbaasd over de enorme kracht van de vloeistof.

Ripley schrok op en keek om zich heen. 'Hé, iedereen is hier! Dat betekent dat er niemand op Kane let. . . of op dat monster.'

Ze renden om het hardst naar de trap.

Dallas kwam als eerste bij de ziekenboeg aan. Een snelle blik naar binnen vertelde hem dat er niets veranderd was. Kane lag nog steeds zoals ze hem achtergelaten hadden, bewegingloos op de tafel, het wezen op zijn gezicht.

Hij was kwaad op zich zelf. Hij had zich gedragen als een klein kind. Natuurlijk, de situatie was kritiek geweest. Maar dat was nog geen reden om volkomen in paniek te raken. Hij had eerst een of twee van de anderen moeten opdragen achter te blijven en een oogje op het wezen te houden.

Gelukkig was er gedurende hun afwezigheid niets gebeurd. Het ding had zich niet bewogen en Kane zo te zien ook niet. Hij zou ervoor zorgen dat er van nu af aan altijd iemand in de ziekenboeg was, ongeacht welke andere problemen er ook mochten rijzen. De situatie was al ernstig genoeg zonder dat ze het wezen de gelegenheid gaven dingen te doen zonder dat iemand het zag.

Parker, die op de gang stond en door de dikke ruit tuurde, riep naar Dallas: 'Is er ook zuur op Kane terechtgekomen ?'

Dallas liep naar de tafel waarop Kane lag en onderzocht zorgvuldig het hoofd van de officier. 'Ik geloof het niet. Zo te zien is alles in orde met hem. De vloeistof is langs de zijkant van het wezen op de grond gedropen zonder zijn

huid aan te raken.'
Brett stak zijn hoofd om de deur. 'Komt er nog steeds van die rotzooi uit dat beest? Bij de voorraden in de machinekamer zitten ook een paar ceramische onderdelen die zowat tegen alles bestand zijn. Ik weet natuurlijk niet hoe het zit met dit spul, maar we kunnen het in ieder geval proberen. Ik denk dat ik van losse onderdelen wel iets in elkaar kan knutselen waarmee we de vloeistof kunnen opvangen.'
'Het is niet meer nodig,' zei Dallas. 'Het ding bloedt niet meer.'
Ash bestudeerde de rug van het beest. 'De wond is geheeld. Geen spoor meer van te zien. Opmerkelijke regenerende vermogens heeft dat wezen. Als je niet beter wist zou je zeggen dat we het nooit aangeraakt hadden.'
'Er moet toch een manier zijn om dat ding van zijn gezicht te krijgen,' zei Lambert huiverend. 'Ik word ziek als ik het daar zo zie zitten, met die buis of wat het ook is in Kane's keel.'
'Je zou nog heel wat zieker zijn als het op jouw gezicht zat,' zei Ripley plagend.
Lambert bleef ontoeschietelijk. 'Je denkt zeker dat je grappig bent,' zei ze kil.
Ash keek Dallas aan en zei: 'Nogmaals, ik geloof niet dat het een goed idee is om te proberen het wezen te verwijderen.'
Ash wendde zijn blik af en voegde eraan toe: 'De laatste keer liet het resultaat ook te wensen over.'
Dallas keek de natuurkundige strak aan, en ontspande zich toen. Zoals gewoonlijk stelde Ash alleen maar een feit vast. Hij had het niet in zich om sarcastisch te zijn.
'Wat gaan we dan doen?' wilde Lambert weten.
'We gaan helemaal niets doen,' zei Dallas. 'We kunnen niets doen. We hebben het geprobeerd, en dat kostte ons bijna een gat in de romp. We zullen hem terug in de autodoc stoppen en hopen dat die met een beter idee op de proppen komt.'
Hij drukte een knop in en de tafel waarop Kane lag gleed met een zacht gezoem terug in de machine. Dallas haalde enkele schakelaars over en de monitors lichtten weer op met beelden van het inwendige van de bewusteloze officier, plus schema's en diagrammen die informatie verschaften die niet in beelden

getoond kon worden. Er zat niets bij dat een oplossing zou kunnen bieden.
Ash correleerde verschillende gegevens. 'Zijn lichaamsfuncties zijn nog steeds normaal, maar ik krijg net een paar gegevens die erop duiden dat de weefsels degenereren.'
'Dan doet dat ding hem dus tóch kwaad,' zei Lambert.
'Niet noodzakelijk. Zijn lichaam heeft het al een tijdje zonder water en voedsel moeten stellen. Het kan zijn dat de uitslagen die ik heb gekregen een gevolg zijn van een natuurlijk gewichtsverlies. Niets wijst erop dat hij ernstig aan het verzwakken is. Maar we moeten hem natuurlijk wel in optimale conditie houden. Ik zal hem intraveneus voeden tot ik met zekerheid heb kunnen vaststellen of het wezen eiwitten uit zijn bloed opneemt of niet.' Hij activeerde een aantal bedieningsorganen. Nieuwe geluiden echoden door de ziekenboeg toen de autodoc zich efficiënt zette aan de taak de hulpeloze Kane te voeden en zijn stofwisselingsprodukten af te breken.
'Wat is dat voor iets?' Ripley wees op het langzaam verschuivende beeld van Kane's inwendige. 'Die vlek op zijn longen?'
'Ik zie helemaal geen "vlek".'
Dallas bestudeerde het beeld. 'Ik geloof dat ik zie wat ze bedoelt. Stel eens in op een hogere versterking, Ash.'
De natuurkundige deed het. De kleine vlek die Ripley's aandacht had getrokken was nu duidelijk zichtbaar, een donkere, onregelmatig gevormde smet in Kane's borstholte. De plek was volkomen ondoorzichtig.
'Het is niet gezegd dat die vlek op zijn longen zit,' zei Ash terwijl hij aan knoppen draaide. 'Het kan net zo goed een storing in de aftaster zijn, of een deel van de aftasterlens dat door straling is beschadigd. Dat komt nogal eens voor.'
'Kijk eens of je het scheidend vermogen kan opvoeren,' vroeg Dallas.
Ash probeerde van alles, maar de vlek bleef precies wat ze was: een ondoorzichtig stuk duisternis.
Als ik de intensiteit nog verder opvoer, begint de straling

gevaarlijk te worden voor Kane.'
'Ik weet het.' Dallas staarde naar de geheimzinnige vlek. 'Als dat apparaat het nu laat afweten, kunnen we er niet achter komen wat er binnenin hem gebeurt.'
'Laat dat maar aan mij over,' zei de natuurkundige. 'Ik denk dat ik die lens wel schoon kan krijgen. Het is waarschijnlijk gewoon een kwestie van even oppoetsen.'
'Maar in die tijd kunnen we niet zien wat er met Kane gebeurt.'
Ash haalde verontschuldigend zijn schouders op. 'Ik kan die vlek niet verwijderen zonder de aftaster te ontmantelen.'
'Laat dan maar zitten. Zo lang die vlek maar niet zo groot wordt dat we niets meer kunnen zien.'
'Zoals je wilt.' Ash draaide zich weer om naar zijn monitors.
Brett zei: 'Wat doen we nou verder? Op onze krent zitten en wachten?'
'Nee!' antwoordde Dallas, die zich plotseling herinnerde dat hij behalve de zorg voor Kane ook nog de zorg voor de goede gang van zaken aan boord van het schip had. ' Wij gaan op onze krent zitten wachten, jullie twee gaan weer aan het werk.'

7

'Wat denk je, zou het zo gaan?'
Parker, zijn lichaam nat van het zweet, leunde zo ver mogelijk voorover om Brett te kunnen volgen die probeerde in de nauwe ruimte van moduul twaalf de laatste broze verbindingen te leggen. Ze probeerden met de hand werk te doen waarvan normaal een op afstand bediende spoorvormer en een gecomputeriseerde werktuigslede voor nodig waren.
Aangezien ze over geen van beide konden beschikken, waren ze gedwongen de moeilijkheden te lijf te gaan met instrumenten die niet voor dat doel waren ontworpen.
Het verkeerde gereedschap voor het verkeerde werk, dacht Parker boos. Toch zouden ze het karwei op een of andere manier moeten klaren. Als ze moduul twaalf niet meer aan de gang kregen, zou het een heksentoer worden om het schip te laten opstijgen. En om van deze wereld af te komen zou Parker de noodzakelijke onderdelen zelf nog wel met zijn tanden hebben willen vervangen.
Maar op dit moment was het Bretts beurt om te worstelen met de weerbarstige componenten. Zoals bij alle andere instrumenten aan boord van de Nostromo, werden ook de kapotte onderdelen in de moduul vervangen door componenten die in de fabriek luchtdicht waren verzegeld en zó op hun plaats gedrukt konden worden. De moeilijkheid was, de verbrande elementen te verwijderen zonder andere vitale functies te verstoren of onderdelen van de aandrijvingen te beschadigen. Als de verkoolde rommel eenmaal verwijderd was, klikten de nieuwe onderdelen zonder moeite op hun plaats.
'Ik denk dat het zo wel zal lukken,' zei Brett ten slotte. 'Probeer het eens.'
Parker deed een stap achteruit, drukte twee knoppen op de console boven zijn hoofd in en wierp een hoopvolle blik op de draagbare monitor die ernaast stond. Hij drukte een tweede

maal op de knoppen, zonder succes; de monitor zweeg in alle talen.
'Hij doet niks.'
'Verdomme. Ik was er zeker van dat die het was.'
'Nou, hij is het niet. Probeer de volgende eens. Ja, ik weet dat ze er allemaal goed uitzien, behalve nummer drieënveertig, maar die hebben we al vervangen. Dat is de pest met die cellen. Iedere keer dat de stroomverdeler overbelast is en er een paar cellen doorbranden, moet je er op handen en voeten inkruipen om te kijken welke van die rotdingen er nu weer lek zijn.' Hij zweeg even en voegde eraan toe: 'Ik wou dat we een spoorvormer hadden.'
'Je bent niet de enige.' Vanuit de moduul kwamen zachte geluiden van metaal dat over plastic schraapte.
'Het móet de volgende zijn.' Parker probeerde optimistisch te klinken. 'We hoeven in ieder geval niet iedere cel met de hand te controleren. Moeder heeft de moeilijkheid weten te lokaliseren, daar mogen we blij om zijn.'
'Ik zal pas blij zijn,' antwoordde Brett, 'als we van deze steenklomp af zijn en weer in hyperslaap liggen.'
'Je denkt weer aan wat er met Kane is gebeurd. Hou daarmee op.' Hij drukte op de twee knoppen en vloekte binnensmonds. 'Weer niks. Probeer de volgende, Brett.'
'Oké.' Brett drukte de cel die hij net gecontroleerd had terug op haar plaats. Parker draaide aan enkele knoppen boven zijn hoofd. Misschien konden ze de plaats van de beschadigde lijn nog wat nauwkeuriger bepalen. Moduul twaalf bevatte honderd van de kleine deeltjesversnellers. De gedachte dat ze ze allemaal met de hand zouden moeten controleren om één kapotte te vinden, maakte hem razend.
Op precies het verkeerde moment klonk er uit een luidspreker vlakbij een stem. 'Hoe staat het ermee?'
Krijg de pest, dacht Parker. Ripley, dat vervelende wijf. Ik zal haar eens vertellen wat er staat. 'Mijn geval staat,' zei hij, maar zo zacht dat het niet door de microfoon kon worden opgepikt. Tegen Brett zei hij: 'Gewoon doorgaan met je werk.' 'Oké.'
'Wat zei je?' vroeg Ripley. 'Ik verstond je niet.'

Parker liep naar de intercom en drukte op de knop. 'Dus je wilt weten hoe het er mee staat? Nou, ik kan je wel zeggen dat we ons uit de naad werken. Je zou toch eens naar achteren moeten komen en het zelf proberen.'
Kalm antwoordde ze: 'Ik heb het zwaarste baantje van allemaal.'
Parker lachte spottend.
'Ja,' ging ze verder, 'ik moet dat geouwehoer van jou aanhoren.'
'Ik zou het op prijs stellen als je me niet voortdurend lastigviel met onbenullige vragen,' zei Parker.
'Ik zal je met rust laten als moduul twaalf gerepareerd is, en niet eerder. Daar kun je op rekenen.' Ze verbrak de verbinding voor Parker iets terug kon zeggen.
'Wat is er?' Brett leunde uit de moduul. 'Weer ruzie?'
'Welnee. Die griet heeft een veel te grote bek, dat is alles.'
Brett aarzelde en zweeg terwijl hij de cel die hij net verwijderd had controleerde. Toen zei hij: 'Oké, laten we het nog eens proberen.'
Parker drukte de knoppen in en keek naar de monitor. Hij had veel zin, net te doen of het scherm het gezicht van een zekere onderluitenant was en zijn vuist er doorheen te rammen. Natuurlijk zou hij nooit zoiets melodramatisch doen. Hoewel hij opvliegend van aard was, was hij verstandig genoeg om te beseffen hoe zeer ze de monitor nodig hadden.
En Ripley.
Ash onderwierp de bewusteloze Kane aan een nieuwe serie tests, die meer informatie over zijn toestand verschaften. De informatie was niet bijzonder bruikbaar, maar de natuurkundige vond ze fascinerend.
Kane's inwendige was zichtbaar voor iedereen die de ziekenboeg binnenliep en een blik op het grote scherm wierp. Kane zelf was niet in een positie om bezwaar te maken tegen deze wel bijzonder verregaande inbreuk op zijn privacy.
Ripley liep naar binnen en bestudeerde de symbolen op de monitors. Kane's toestand was niet veranderd sinds ze hem de laatste keer gezien had. Dat had ze ook niet verwacht; het

wezen zat nog steeds op zijn gezicht.
Ze wierp een blik op de kleinere schermen en ging toen in een lege stoel naast Ash zitten. Hij begroette haar met een flauw glimlachje, zonder zijn blik van de console voor hem af te nemen.
'Ik onderwerp hem aan een paar nieuwe tests,' zei hij. 'Voor het geval er iets gebeurt.'
'Zoals wat?'
'Ik heb geen flauw idee. Maar als er zich iets voordoet, wil ik er meteen bij zijn.'
'Nog nieuwe ontwikkelingen?'
'Wat Kane betreft?' Ash dacht na en zette zijn gedachten op een rijtje. 'Nog steeds hetzelfde. Alles functioneert normaal. Nee, sterker nog, alles functioneert uitgesproken goed. Zijn gezondheid gaat beslist niet achteruit.'
'En hoe zit het met dat wezen? We weten nu dat het met zuur kan sproeien en zich zelf heel snel kan genezen, maar heb je nog iets nieuws kunnen ontdekken?'
'Ja,' antwoordde Ash ietwat zelfingenomen. 'Aangezien ik voor Kane niets kon doen, dacht ik dat het misschien verstandig was, te proberen zo veel mogelijk aan de weet te komen over dat wezen. Je weet nooit welk schijnbaar onbelangrijk stukje informatie uiteindelijk tot de oplossing van het probleem kan leiden.'
'Dat weet ik.' Ze draaide ongeduldig in haar stoel. 'Wat heb je ontdekt?'
'Het heeft een buitenste laag van iets dat zo te zien proteïnepolysacharaat is. Tenminste, dat denk ik. Het is moeilijk iets definitiefs te zeggen zonder de beschikking te hebben over een stuk weefsel voor gedetailleerde analyse. Maar dat is natuurlijk uitgesloten: als we proberen zelfs maar een klein monster te nemen, hebben we kans dat die vloeistof weer uit de wond druipt. We kunnen niet riskeren dat een gedeelte van de autodoc smelt.'
'Hoe kun je het zeggen,' antwoordde Ripley droog. 'Op het ogenblik is die machine de enige kans die Kane heeft.'
'Precies. Wel, het interessante is dat het een secundaire,

inwendige huid heeft waarin voortdurend cellen worden afgestoten en vervangen door gepolariseerde organische siliciumverbindingen. Het zuur stroomt tussen de twee huidlagen in en schijnt onder hoge druk te staan. Het is maar goed dat Dallas niet zo diep sneed met dat mes, anders zou het wezen waarschijnlijk de hele ziekenboeg ondergesproeid hebben.'

Ripley verbleekte bij de gedachte.

'De laag die het silicium produceert vertoont onder de microscoop een unieke, bijzonder compacte moleculaire structuur. De laag is buitengewoon sterk; het is zelfs mogelijk dat ze bestand is tegen de laser. Ik weet het, ik weet het,' zei hij in reactie op haar ongelovige uitdrukking, 'dat klinkt waanzinnig. Maar dit is het sterkste, taaiste stuk organisch materiaal dat ik ooit heb gezien. De manier waarop die cellen zijn gerangschikt en de verbindingen waaruit ze zijn opgebouwd, vormen samen iets dat niet te beschrijven is in termen van de normale biologie.

Neem bij voorbeeld die siliciumcellen. De moleculen zijn opgebouwd uit een verbinding van kiezelzuur met een metaal, ik weet niet welk. Het resultaat is een soort pantsering die het wezen bestand maakt tegen de meest uiteenlopende ecologische omstandigheden.'

'Nog iets anders, buiten die siliciumlaag en die tweede huid?'

'Ik weet nog steeds niet wat het ademt, en of het eigenlijk wel ademt in de normale zin van het woord. Volgens de monitor vindt er wel gaswisseling plaats; misschien absorbeert het de gassen die het nodig heeft door poriën in de huid. Ik heb in ieder geval niets kunnen vinden dat op een neusgat of iets dergelijks lijkt. Het is een levend scheikundig laboratorium dat wat efficiëntie betreft alles waar ik ooit van gehoord heb in de schaduw stelt. Sommige van zijn inwendige organen lijken helemaal niets te doen, terwijl andere dingen doen die mijn verstand te boven gaan.

Het is mogelijk dat de organen die ogenschijnlijk niet functioneren een verdedigede taak hebben. Daar komen we wel achter als we ooit nog eens gedwongen zijn in het beest te

snijden of op een andere manier zijn woede opwekken.' Hij keek haar vragend aan vanuit zijn ooghoeken. 'Is dat genoeg nieuws voor je?'
'Meer dan genoeg.' Ze hadden Kane nooit terug aan boord moeten nemen, peinsde ze. Ze hadden hem en het wezen buiten moeten laten. Ash was degene die ervoor verantwoordelijk was dat ze nu hier waren.
Steels bestudeerde ze de natuurkundige. Ze zag hoe hij zijn instrumenten bediende, hoe hij bevredigende resultaten in de computer vastlegde en andere die hij niet kon gebruiken uitwiste. Ash was wel de laatste die ze in staat had geacht een dramatisch gebaar te maken, maar toch was hij het geweest die plotseling, tegen alle voorschriften in, besloten had de kleine expeditie binnen te laten.
Ze verbeterde zich zelf. Niet alleen Ash was tegen de voorschriften in gegaan, maar ook Dallas en Lambert, want zij hadden geëist dat ze aan boord gelaten zouden worden. Kane's leven had op het spel gestaan. Stel dat Ash haar bevel had opgevolgd en het drietal buiten had laten staan, zou Kane dan nu nog in leven zijn? Of zou hij nu alleen maar een statistiek in het logboek zijn? Dat zou tenminste één aangenaam gevolg gehad hebben: ze zou niet aan Kane hebben hoeven uitleggen waarom ze had geprobeerd hem en de anderen de toegang te weigeren. Aan de andere kant hoefde ze dat nu ook niet als hij niet herstelde, wat zeer waarschijnlijk was.
Ash merkte de uitdrukking op haar gezicht op en vroeg bezorgd: 'Is er iets?'
'Nee.' Ze ging wat meer rechtop zitten. 'Vat alles eens voor me samen. Doe maar of ik net zo dom ben als ik me soms voel. Waar komt het allemaal op neer?'
'De combinatie van scheikundige elementen en moleculaire structuur maakt dat het wezen, gegeven onze huidige situatie en hulpmiddelen, praktisch onkwetsbaar is.'
Ze knikte. 'Tot die conclusie kom ik ook, vooropgesteld dat de resultaten die je hebt verkregen juist zijn.'
Ash's gezicht betrok.

'Sorry. Goed, het is dus onkwetsbaar.' Ze keek hem strak aan. 'Heb je het daarom aan boord gelaten?'
Zoals altijd weigerde de natuurkundige in het aas te happen. In zijn stem klonk geen spoor van wrevel toen hij antwoordde: 'Ik volgde een direct bevel van de kapitein op, weet je nog?'
Ze dwong zich zelf kalm te blijven praten, omdat ze wist dat Ash alleen luisterde naar rede. 'Als Dallas en Kane niet aan boord zijn, ben ik de oudste officier. Ik ben vervangend bevelhebber tot een van de twee weer voet aan boord zet.'
'Ja, natuurlijk. In de opwinding van het moment heb ik er niet aan gedacht, dat is alles.'
'Maak dat de kat wijs,' zei ze. Ash staarde onbewogen naar de schermen voor hem. Geprikkeld ging ze verder. 'Je weet niet eens wat opwinding is, laat staan dat je er iets door zou vergeten.'
Hij draaide zich om, keek haar aan en zei kalm: 'Jij en de anderen denken dat ze mij door en door kennen, niet?
Je bent ervan overtuigd dat je precies weet wat voor persoon ik ben. Ik zal je eens wat vertellen, Ripley. Toen ik die binnenste sluisdeur opende wist ik wat ik deed, ja. Maar ik kan ook wel eens iets vergeten, net als iedereen. Ik heb een uitstekend geheugen, maar soms laat het me wel eens in de steek, vooral als het zoiets onbenulligs betreft als wie waar en op welk tijdstip precies de leiding heeft. Zelfs in een mechanisch geheugen als dat van Moeder kan informatie zoekraken.'
Zijn geheugen liet hem in de steek, natuurlijk, dacht ze. Op het moment dat hem dat het beste uitkwam. Maar misschien vertelde de natuurkundige de waarheid. Ze moest oppassen dat ze niet teveel leden van de bemanning tegen zich in het harnas joeg. Parker en Brett koesterden al niet bepaald warme gevoelens jegens haar, en nu stond ze ook nog op het punt een vijand van Ash te maken.
Maar ze kon haar achterdochtige gevoelens niet van zich afzetten. Ze wenste bijna dat Ash kwaad op haar werd.
'Je hebt het ook voor elkaar gekregen de quarantainewet te vergeten, iets dat er tijdens de opleiding bij iedere officier

wordt ingehamerd.'
'Nee, die ben ik niet vergeten.'
Eindelijk een geloofwaardig antwoord, dacht ze. 'Zo, die ben je dus niet vergeten. Je hebt hem eenvoudig aan je laars gelapt.'
'Je denkt dat ik het lichtvaardig heb gedaan en niet over de mogelijke consequenties heb nagedacht, nietwaar?'
'Nee, Ash, dat zou ik niet durven denken.'
Ook dit keer liet hij zich niet uit zijn tent lokken. 'Ik vond het niet leuk om het te moeten doen, maar ik had geen keus,' legde hij op zachte toon uit. 'Wat zou jij met Kane gedaan hebben? De enige manier die ik kon bedenken om hem in leven te houden, was hem zo snel mogelijk naar de ziekenboeg te brengen, zodat de autodoc hem kon behandelen. Zijn toestand is niet verbeterd, maar ook niet verslechterd. Volgens mij komt dat doordat we er zo snel bij waren en doordat de machine hem onmiddellijk heeft ingespoten met ontsmettende middelen en antibiotica en hem intraveneus heeft gevoed.'
'Je spreekt jezelf tegen, Ash. Een minuut geleden zei je dat het 't wezen was dat hem in leven hield, niet de machine.'
'Het wezen schijnt daar inderdaad aan bij te dragen, maar het doet dat in Kane's eigen omgeving en atmosfeer. We weten niet wat er gebeurd zou zijn als we ze met z'n tweeën buiten hadden gelaten. Hier kunnen we hem in het oog houden en onmiddellijk ingrijpen als blijkt dat het wezen hem kwaad doet. Dat zouden we niet kunnen doen als hij nog buiten was.' Hij zweeg lang genoeg om een schakelaar over te halen en een meter af te lezen. 'Het was trouwens een rechtstreeks bevel.'
'Wil je daarmee zeggen dat je eerder naar Dallas luistert dan naar mij, wat de situatie ook moge zijn?'
'Daarmee wil ik alleen zeggen dat de kapitein de kapitein is, en het feit dat hij één meter achter de sluisdeur stond in plaats van ervoor, is nog geen reden om plotseling zijn bevelen te gaan negeren.'
Ze wendde haar blik af, woedend op hem en op zich zelf.
'Door de quarantainevoorschriften niet op te volgen, heb je het leven van iedereen in gevaar gebracht, niet alleen dat van

Kane.'
Ash voerde met afgemeten bewegingen een verzoek in in de computer en staarde met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht naar de informatie die op het scherm verscheen. Hij sprak zonder Ripley aan te kijken.
'Denk je soms dat het makkelijk was om die beslissing te nemen? Ik ken de voorschriften heel goed, waarschijnlijk zelfs beter dan jij. Maar ik moest ze afwegen tegen het leven van Kane. Misschien had ik hem daar moeten laten sterven. Misschien heb ik inderdaad het leven van de rest in gevaar gebracht. Maar ik weet één ding: de lui die de regels opstellen, doen dat altijd vanachter een veilig bureau, in een makkelijke stoel, niet in het veld waar wij geacht worden diezelfde onwrikbare regels in praktijk te brengen. Op momenten als deze moeten we vertrouwen op onze eigen gedachten en gevoelens, en dat heb ik gedaan.
Tot dusver heeft het wezen de rest van ons nog niet bedreigd. Maar als het ons aanvalt, zal het te maken krijgen met zes gewaarschuwde mensen in plaats van één onvoorbereide man die door het onverlichte ruim van een onbekend schip stommelt. Ik heb dit allemaal terdege overwogen voordat ik mijn beslissing nam.' Zijn vingers dansten over de knoppen.
Ripley stond op. 'Ik trek je oprechtheid niet in twijfel. Ik zeg alleen maar dat je niet het recht hebt jouw beslissingen aan de rest van ons op te dringen. Is het niet bij je opgekomen dat we misschien helemaal geen zin hadden dezelfde risico's als jij te lopen?'
'Dat is allemaal gepraat achteraf,' zei Ash. 'Kane is aan boord, en hij leeft. Dat is de realiteit waaruit de verdere gebeurtenissen zullen voortvloeien, niet uit alternatieven die tot het verleden behoren. Daarover praten is verspilling van tijd.'
'Dat is dus je officiële standpunt? Niet bepaald volgens het boekje.'
'Je begint in herhalingen te vervallen, Ripley. Waarom? Om me zover te krijgen dat ik iets zeg dat ik liever niet had willen zeggen? Ik heb wat ik gedaan heb al vrijwillig in het logboek

opgetekend, en ik zal me neerleggen bij iedere beslissing die de Maatschappij in deze zaak zal nemen. Ja, dit is mijn officiële standpunt. Voor mij is het belangrijkste doel van de wetenschap, het leven van de mensheid te verbeteren en te veraangenamen. Dat doel zou ik nooit in gevaar brengen.'
'Nee, maar jouw idee van een beter leven zou wel eens radicaal kunnen verschillen van dat van anderen.'
Om de een of andere reden ontlokte deze opmerking hem wel een reactie, waar al haar andere woorden gefaald hadden. Hij draaide zich om en keek haar doordringend aan. 'Ik vat mijn verantwoordelijkheid van natuurkundige even ernstig op als jij die van onderluitenant. Dat moest je genoeg zijn. Dit hele gesprek begint me te vervelen. Ga maar naar Dallas als je me van iets te beschuldigen hebt. Zo niet, dan stel ik voor dat jij jouw werk doet en ik het mijne.' Hij draaide zich weer om naar zijn geliefde instrumenten.
Ze knikte. 'Mij best.' Ze draaide zich om en liep naar de gang. Het gesprek was niet bevredigend voor haar verlopen, maar ze kon niet bedenken waarom. Ash's antwoorden klonken overtuigend genoeg, en tegen zijn argumenten was weinig in te brengen. Maar dat was het ook niet wat haar dwarszat.
Het was het feit dat het openen van de sluisdeur inging tegen veel meer dan alleen de voorschriften. Het druiste in tegen ieder facet van de persoonlijkheid van de natuurkundige, en viel totaal niet te rijmen met de professionele manier waarop hij andere zaken aanpakte. Ze kende hem nog niet zo lang, maar tot nu toe had hij bij haar en bij iedereen aan boord de indruk gewekt dat hij nooit buiten zijn boekje zou gaan.
Ash beweerde dat hij het alleen had gedaan om het leven van Kane te redden. Zij had zich aan de officiële voorschriften gehouden. Had ze daar verkeerd aan gedaan? Zou Kane het met haar eens geweest zijn?
Ze ging op weg naar de brug, haar gedachten gevuld met op zich onbelangrijke toevalligheden, die nu en bloc naar boven kwamen en haar gemoedsrust ondermijnden. Ze kon echter niet de vinger leggen op iets definitiefs.
Ze konden nu niets anders doen dan wachten tot Parker en

Brett klaar waren met hun werk en er verandering optrad in Kane's toestand.
Op de brug was Lambert bezig Jones te vermaken met een stukje touw. Het touw was zogenaamd uitsluitend aan boord voor Jones' plezier, maar de kat wist wel beter. Hij wist dat het zijn plicht was de mensen af en toe op te vrolijken. Ze schenen veel plezier te putten uit zijn slaan en springen naar het witte koord dat ze in hun onhandige grote poten hielden. Jones was een heel gewetensvolle kat en hij deed dan ook zijn best de mensen te plezieren. Ze waren soms zo ernstig. Het was geen gemakkelijke opgave voor een kat. Maar zoals gezegd was Jones heel gewetensvol, en hij bleef dan ook dapper proberen Lambert in een goed humeur te brengen, onderwijl dromend van lekker eten en vette, warmbloedige muizen.
'Wat denk je?' Brett stak zijn hoofd onder het instrumen-tenpaneel uit en keek zijn collega vragend aan.
Parker stelde een knop bij en veegde zich het zweet van zijn voorhoofd. 'Bijna. Nog een halve graad en het is gefikst. Misschien is Ripley dan tevreden.'
Brett maakte een verachtelijk geluid. 'Weet je nu nog niet dat Ripley niet tevredengesteld kan worden?' Vanachter het scherm waaraan hij bezig was, kwam een doordringende fluittoon.
Parker wierp een blik op de zwijgende luidspreker van de intercom en zei: 'Als we nu niet een volledig aandeel krijgen, dien ik een klacht in. We hebben in ieder geval dubbel loon verdiend, en we komen waarschijnlijk ook nog in aanmerking voor gevarengeld. Als de Maatschappij ons dit keer weer probeert te bedonderen, stappen we meteen naar de bond. Dat gezijk moet nou maar eens afgelopen zijn.'
'Wat je zegt,' zei Brett vol overtuiging. Zijn hand kwam te voorschijn uit de buis waarin het scherm was aangebracht. 'Geef me even dat afdichtspul nummer drie; volgens mij moeten we het daarmee kunnen klaren.'
Parker rommelde in een netjes met etiketten beplakte maar smerige plastic doos en overhandigde Brett een kleine grijze kubus die bestempeld was in rood en groen. Daarna wierp hij

een zoveelste woedende blik op de intercom, als was het apparaat Ripley in eigen persoon.
Het ritme was woest en primitief en de plaat was al zo oud en zo vaak gedraaid dat de hoge tonen hun helderheid verloren hadden, maar Dallas lag languit op een rustbank en genoot van de muziek alsof hij persoonlijk aanwezig was bij de opname, die in werkelijkheid vele jaren geleden had plaatsgevonden. Hij tikte met een voet geluidloos de maat, in onbewust contrapunt met de melodie.
De intercom moest drie keer snerpen voordat Dallas het hoorde. Hij zuchtte gelaten, stak een arm uit, zette de muziek af en haalde toen de schakelaar van de intercom over.
'Met Dallas.'
'Ash hier. Er is iets met Kane gebeurd. Ik zou maar even komen kijken als ik jou was.'
Dallas zwaaide zijn benen van de rustbank en ging snel rechtop zitten. Ash klonk niet ongerust, en dat was een goed teken. Maar hij klonk ook onzeker, en dat was bepaald géén goed teken.
'Is het ernstig?'
'Ik zou eerder zeggen, interessant.'
'Ik kom eraan.'
Hij stond op, schakelde het bandopnameapparaat uit en keek met tegenzin toe hoe het groene lichtje doofde. 'Interessant' had Ash gezegd. Dat kon een heleboel dingen betekenen, en niet noodzakelijkerwijs allemaal goed. Hij voelde zich ietwat opgelucht bij de gedachte dat Ash heel wat anders gezegd zou hebben als Kane dood was geweest. Dat betekende dus dat hij nog steeds leefde . . . maar in een 'interessante' toestand verkeerde.
Dallas vond de natuurkundige in de gang buiten de ziekenboeg, door de dikke ruit naar binnen starend, zijn neus platgedrukt tegen het glas. Hij keek om toen Dallas naderde.
'Wat is er aan de hand?' riep Ripley, die plotseling aan het andere einde van de gang was opgedoken. Haar ogen gingen snel van Ash naar Dallas en weer terug. 'Ik heb over een open monitor gehoord dat er wat met Kane is gebeurd.'

'Luister je ons af?' vroeg Dallas, terwijl hij haar nieuwsgierig aankeek.
Ze trok een gezicht. 'Er is op deze schuit niets anders te doen. Waarom vraag je dat? Heb je er bezwaar tegen?'
'Nee, ik wilde het alleen maar weten.' Hij tuurde door het dikke glas van de ziekenboeg. Er was niets bijzonders te zien. Hij draaide zich om naar Ash en vroeg: 'Wel?'
'Kane.' De natuurkundige wees. 'Bekijk hem eens goed.'
Dallas spande zijn ogen in en zag toen plotseling waar Ash het over had, of liever gezegd, hij zag het niet.
'Het wezen is verdwenen!' Hij liet zijn blik snel door de ziekenboeg gaan, maar nergens zag hij een spoor van het wezen. Kane lag nog steeds roerloos op het platform. Zijn borstkas ging regelmatig op en neer. Hij scheen, ondanks de afwezigheid van het wezen, normaal en moeiteloos adem te halen. Toen Dallas wat beter keek, zag hij langs de rand van Kane's gezicht kleine zwarte vlekjes.
'Heeft het eieren of iets dergelijks op hem afgezet?' Hij probeerde het weerzinwekkende beeld uit zijn gedachten te bannen.
'Nee.' Ash klonk alsof hij zeker was van zijn zaak, en Dallas was maar al te bereid hem te beloven. Hij móest wel. Bovendien had de natuurkundige volgens de persoonlijke dossiers de beste ogen van iedereen aan boord.
'Het zijn putjes, geen verhevenheden,' ging Ash verder. 'Ik denk dat het littekens van zuignappen zijn. Afgezien daarvan schijnt het hele voorval Kane geen kwaad te hebben gedaan.'
'Maar misschien is het nog niet afgelopen,' merkte Ripley op. 'De deur van de ziekenboeg is luchtdicht. Het wezen moet nog steeds daarbinnen zijn.' Ze klonk alsof ze zeker was van zich zelf, maar dat was slechts een masker waarachter ze haar ware gevoelens verborg. De gedachte dat het spinachtige beest met zijn glazige, starende oog ergens op de vloer rondscharrelde, joeg haar meer angst aan dan ze durfde tonen.
'We kunnen de deur dus niet zomaar opendoen,' zei Ash nadenkend. 'Het mag onder geen beding ontsnappen.'

'Ik ben het volledig met je eens,' zei Ripley. Ze liet haar blik door de ziekenboeg gaan, maar het wezen viel nergens te bespeuren. 'Wat doen we nu? Vanaf deze plek kunnen we het niet vangen of doden.'
Dallas zei: 'Toen we dat ding van Kane's gezicht probeerden af te halen, hebben we erin gesneden en het verwond. Maar als we het niet al te openlijk bedreigen, is het best mogelijk dat het geen weerstand biedt, en dat we het zó op kunnen pakken.' Dallas bedacht wat een lof de Maatschappij hun zou toezwaaien als ze het wezen levend vingen en naar de Aarde brachten. Ze zouden ongetwijfeld een premie krijgen, en misschien zat er ook wel een promotie in . . . Toen viel zijn blik op de bewusteloze Kane, en een gevoel van schaamte bekroop hem.
Ripley huiverde nog steeds bij de gedachte. 'Jij mag proberen het op te pakken, dan houd ik de deur wel in de gaten.'
Ash liep bij het raam vandaan en zei: ‘Geen gek idee. Het is een onschatbaar waardevol exemplaar. We moeten in ieder geval een poging wagen het levend en onbeschadigd te vangen.'
Hij raakte de knop aan waarmee de deur werd geopend. De ziekenboeg was een ideale plek om te proberen de indringer te vangen. Ze had dubbele wanden, en afgezien van de luchtsluizen, was het het best afgesloten compartiment van de Nostromo.
De deur gleed iets opzij. Ash keek naar Dallas, die knikte. Ash raakte de knop weer aan en de deur gleed een paar centimeter verder open. De opening was nu groot genoeg om erdoor te kunnen glippen. Dallas ging als eerste naar binnen, behoedzaam gevolgd door Ripley. Ash ging als laatste naar binnen en drukte snel op de knop, zodat de deur zich achter hem sloot.
Ze bleven vlak bij elkaar voor de deur staan en keken het vertrek rond. Nog steeds geen teken van het wezen. Dallas tuitte zijn lippen en produceerde een schel gefluit. Dat bracht het wezen niet uit zijn schuilhoek, maar het maakte wel dat Ripley ietwat nerveus begon te giechelen.

Behoedzaam om zich heen kijkend, liep Dallas naar een open kast, die zo te zien een uitstekende schuilplaats bood. Maar een grondige inspectie leverde niets op; de kast bevatte alleen medische voorraden, gerangschikt in keurige rijen, die door niets waren verstoord.
Als ze het wezen niet met hun blote handen wilden vangen, hadden ze iets stevigs nodig. Dallas koos het eerste het beste voorwerp met de juiste afmetingen dat hij zag, een bak van roestvrij staal. Hij was zich er ten volle van bewust, dat als het wezen zich genoeg bedreigd voelde, het zich even gemakkelijk een weg door de bak kon branden als door Dallas' handen. Maar het gewicht van het voorwerp gaf hem een geruststellend gevoel.
Ash inspecteerde de verste hoek van de ziekenboeg. Ripley hield het niet uit bij de deur. Ze liep naar het platform waarop Kane lag en keek eronder om te zien of het wezen zich misschien aan de onderkant had vastgehecht. Ze was tot in iedere vezel gespannen, klaar om achteruit te springen bij het minste teken van de kleine indringer, en ze voelde zich niet weinig opgelucht toen bleek dat de onderkant van het platform leeg was.
Ze ging rechtop staan en dacht na over waar ze nu zou gaan zoeken. Zo doende streek ze langs een luchtdicht schot. Iets hards en massiefs landde op haar schouder. Ze draaide met een ruk haar hoofd om en staarde naar lange, skeletachtige vingers en een dof, grijs oog.
Op de een of andere manier slaagde ze erin een enkele kreet te slaken. Haar spieren trokken krampachtig samen en een heftige rilling voer door haar lichaam. Het wezen viel met een klap op het dek en bleef bewegingloos liggen.
Dallas en Ash waren op haar kreet aan komen rennen. Nu stonden ze met z'n drieën naar de roerloze gedaante te staren. De vingers waren opgekruld, zodat het wezen nu onaangenaam veel weghad van de tot een vuist gebalde hand van een skelet. Alleen de extra vingers, de staart en het doffe, lidloze oog verstoorden de illusie.
Ripley betastte met haar rechterhand voortdurend de plek

waar het wezen was neergekomen. Haar adem ging zwaar en ze beefde over haar hele lichaam. Het leek alsof ze het gewicht van het wezen nog steeds kon voelen. Ze stak voorzichtig een gelaarsde voet uit en duwde tegen het handvormige wezen. Het bewoog of verzette zich niet. Niet alleen was het oog dof, maar de leerachtige huid zag er droog en verschrompeld uit. Ze raakte het weer voorzichtig aan met haar voet en draaide het om. De buis lag slap tegen de palm, bijna helemaal ingetrokken.
'Volgens mij is het dood,' zei Dallas. Hij bestudeerde het lijk nog een moment en wierp toen een blik op Ripley. 'Alles in orde met je?'
Ze dwong haar tong en strottenhoofd tot spreken. 'Ja. Het heeft me niets gedaan. Ik denk dat het al lang dood was voor het op me viel.'
Ze liep naar de open kast en koos een lange metalen tang uit. Ze porde ermee tussen de opgekrulde vingers en in het oog, maar er kwam geen reactie. Dallas hield de metalen bak op, en Ripley manoeuvreerde met de tang het versteende wezen erin en sloot vlug het glanzende deksel.
Ze liepen naar een tafel, haalden het wezen voorzichtig uit de metalen bak en legden het op het tafelblad. Ash richtte er een felle lamp op, die de spookachtige bleekheid van het ding nog sterker deed uitkomen. Hij pakte een kleine sonde en porde en prikte ermee in de roerloze gedaante.
'Moet je die zuignappen zien,' zei hij terwijl hij met de sonde op een serie kleine, diepe gaten wees die de 'palm' van het wezen omzoomde, in een ononderbroken cirkel. 'Geen wonder dat we dat ding niet van zijn gezicht konden krijgen.'
'Waar zit de mond van dat ding?' zei Dallas. Hij moest zijn blik van het oog afwenden. Zelfs nu het wezen dood was, bezat het doffe orgaan nog een soort hypnotische aantrekkingskracht.
'Dat moet dat buisachtige orgaan zijn dat het in Kane's keel gestoken had, hoewel er geen enkel teken was dat erop duidde dat het zich met hem voedde.' Ash gebruikte de sonde om het lijk om te draaien. Hij pakte de buis beet met de tang

en trok het orgaan gedeeltelijk uit de palm. Het gedeelte dat zichtbaar werd, kreeg onmiddellijk dezelfde kleur als de rest van het lichaam.
'Kijk, het verhardt zodra het in aanraking komt met de lucht,' zei Ash. Hij liep met het lijk naar een aftaster, legde het onder de lens en stelde het apparaat in. Vervolgens drukte hij op een knop, en woorden en cijfers verschenen op een klein scherm.
'Zo dood als een pier,' zei hij na enkele ogenblikken. 'Totaal geen teken van leven. We mogen dan niet veel van dat ding afweten, maar het is niet zo buitenaards dat we niet kunnen vaststellen of het leeft of niet.'
Ripley's schouder tintelden nog steeds. Ze zei: 'Mooi. Dan kunnen we het met een gerust hart de luchtsluis uitsmijten.'
Ash staarde haar ongelovig aan. 'Je probeert zeker grappig te zijn? Ik moet zeggen dat ik je gevoel voor humor niet erg op prijs kan stellen.'
Ze schudde haar hoofd. 'Ik ben nog nooit zo serieus geweest.'
'Maar . . . we móeten dit mee terugnemen naar de Aarde.' Ash klonk bijna opgewonden. 'Dit is de eerste keer dat we met een dergelijk wezen in contact zijn gekomen. Op de banden staat niets dat er ook maar in de verte op lijkt, zelfs niet op de hypothetische. Dit ding moet grondig onderzocht en aan allerlei tests onderworpen worden.'
'Best,' zei ze. 'Onderzoek het, en gooi het dan de luchtsluis uit.'
'Nee, nee, je begrijpt het niet. Dat kan alleen gedaan worden in een volledig uitgerust laboratorium. Met de middelen die me ter beschikking staan kan ik wel iets over de bouw van het wezen te weten komen, maar naar zulke uiterst belangrijke zaken als leefmilieu en wordingsgeschiedenis kan ik alleen maar gissen. We kunnen een van de grootste xenologische ontdekkingen van deze eeuw niet zomaar als een stuk vuil de luchtsluis uitsmijten! Dat stuit mij én als mens én als natuurkundige tegen de borst. Ik protesteer hier dan ook heftig tegen, en ik weet zeker dat Kane hetzelfde gedaan zou hebben.'
'Dat ding brandde bijna een gat dwars door het schip,' zei

Ripley met een hoofdbeweging in de richting van het dode wezen. 'God mag weten wat het zal doen nu het dood is.'
'Het heeft anders nog niets gedaan,' riposteerde Ash. 'En het zuur is waarschijnlijk door de afgestorven cellen geabsorbeerd, zodat het zijn werking verloren heeft.'
'Het heeft nu nog niets gedaan, maar dat komt nog wel.'
Ash keek Dallas bijna smekend aan. 'Het heeft zich niet bewogen of zich verzet, zelfs niet toen ik het in zijn oog prikte. Volgens de aftaster is het dood, en ik denk dat we veilig kunnen aannemen dat het geen zombie is. Dallas, we móeten dit exemplaar behouden.'
Toen Dallas niet reageerde, ging Ash verder: 'En er is nog iets. Als we Kane niet uit het coma kunnen halen waarin hij verkeert, zal het medische team dat hem behandelt moeten kunnen beschikken over het wezen dat de toestand heeft veroorzaakt. Als je het weggooit, gooien we misschien ook de enige kans weg om Kane te genezen.'
Na even nagedacht te hebben, zei Dallas: 'Jij bent de natuurkundige. Het is jouw afdeling, en dus ook jouw beslissing.'
'Dan is het geregeld.' Ash keek bijna teder naar zijn nieuwe aanwinst. 'Ik zal het verzegelen in een stasisbuis. Dan is de mogelijkheid dat het opnieuw tot leven komt uitgesloten. Dit wezen zal ons verder geen last bezorgen.'
'Dat dacht Kane waarschijnlijk ook,' mompelde Ripley. Dallas wierp haar een boze blik toe en ze keek een andere kant op. 'Nou,' zei ze, 'de toekomst van dat monster is in ieder geval verzekerd.' Ze gebaarde naar het platform waarop Kane lag. 'Wat moet er nu met hem gebeuren?'
Ash draaide zich om naar de tafel en onderwierp de bewusteloze officier aan een vluchtig onderzoek. Daarna activeerde hij verschillende instrumenten op de medische console. De autodoc begon te zoemen en te klikken, en op de schermen verschenen cijfers en symbolen.
'Hij heeft koorts.'
'Hoog?'
'Nee. De machine zal zijn temperatuur wel omlaag brengen.

Hij is nog steeds buiten bewustzijn.'
'Dat kunnen we zo ook wel zien.'
Ash keek over zijn schouder naar de verbitterde Ripley. 'Dat zegt niets. Hij zou ook kunnen slapen, en dat is iets heel anders.'
Ripley wilde hem van repliek dienen, maar Dallas snoerde haar boos de mond: 'Hou op met bekvechten.' Nu moest hij zich ook nog gaan bezighouden met gespannen verhoudingen tussen de verschillende leden van de bemanning, alsof hij nog niet genoeg zorgen had. Gezien de mentale druk waaronder ze de laatste tijd allemaal geleefd hadden, waren zulke conflicten te verwachten, maar hij wilde slechts het absolute minimum aan wrijving tolereren dat nodig was om de spanningen te verlichten. Openlijke vijandigheid was iets dat ten koste van alles vermeden moest worden. Hij had geen tijd om vrederechter te spelen en te zorgen dat de bemanningsleden elkaar niet in de haren vlogen.
Om hun aandacht af te leiden, bracht hij het onderwerp van gesprek weer op Kane. 'Hij heeft dus koorts en is buiten bewustzijn. Verder nog iets?'
Ash bestudeerde de schermen. 'Zo te zien niet. Alles functioneert prima.'
'Wat zijn zijn vooruitzichten?'
De natuurkundige keek twijfelachtig. 'Ik ben geen dokter. De Nostromo is nu eenmaal niet groot genoeg om daar recht op te hebben.'
'En ook niet belangrijk genoeg, dat weet ik. Maar jij komt er het dichtst in de buurt. Ik wil alleen je mening horen. Het wordt niet opgetekend in het logboek en ik zal je er niet aan houden. Wat zeg ik, ik kan je er niet eens aan houden.'
'Ik wil niet zeggen dat ik optimistisch ben,' zei Ash langzaam, 'maar gezien zijn huidige toestand, en gelet op wat de monitors me vertellen, denk ik dat hij een kans heeft.'
Dallas' gezicht plooide zich in een grijns en hij knikte bedachtzaam. 'Dat is genoeg. Meer mag ik niet verwachten.'
'Ik hoop dat je gelijk hebt,' zei Ripley. 'Wij zijn het niet vaak eens, maar dit keer hoop ik vurig dat je gelijk hebt.'

Ash haalde zijn schouders op. 'Ik wou dat ik meer voor hem kon doen, maar zoals ik al zei, ik ben gen dokter. De zaak is nu in handen van de autodoc. Ik ben alleen bang dat het apparaat niet goed wijs kan worden uit al die vreemde gegevens die het op dit moment binnenkrijgt. Het enige wat we kunnen doen, is wachten tot het erachter is wat het wezen met hem heeft gedaan. Dan kan het de juiste medicamenten voorschrijven en met de behandeling beginnen.' Hij zag er plotseling heel ontmoedigd uit. 'Ik wou dat ik een echte medische opleiding had gehad. Ik hou er niet van, afhankelijk te zijn van machines.'
Ripley keek verbaasd. 'Dat is de eerste keer dat ik je iets denigrerends over machines hoor zeggen, Ash.'
'Geen enkele machine is onfeilbaar, en ze zijn eigenlijk niet flexibel genoeg. Voor dit geval hebben we een compleet hospitaal nodig, niet deze kleine autodoc. Die is er niet op berekend het hoofd te moeten bieden aan zoiets . . . zoiets buitenaards. Waarschijnlijk kan het 't probleem totaal niet aan. Zoals iedere machine is de autodoc slechts zo effectief als de informatie waarmee hij geprogrammeerd is.' Hij zuchtte. 'Ik wou dat ik meer van geneeskunst wist.'
'Dit is ook de eerste keer dat ik je hoor zeggen dat je je tekort voelt schieten,' zei Ripley.
'Zo lang een mens niet alles weet, zal hij altijd het gevoel blijven houden dat hij te kort schiet. Ik zie niet hoe je je anders zou kunnen voelen.' Hij wierp een blik op Kane. 'En dat gevoel wordt aanzienlijk versterkt als het leven je confronteert met iets dat volkomen buiten je ervaringswereld ligt. Ik bezit niet de kennis om dit probleem op te lossen, en dat geeft me een machteloos gevoel.'
Hij pakte het wezen met de tang voorzichtig bij twee vingers op, liet het in een grote, transparante buis zakken en drukte op een knop op de zijkant van het deksel. Het deksel sloot zich hermetisch en een gele gloed vulde de buis.
Ripley had de procedure aandachtig gevolgd. Ze had half verwacht dat het wezen zich plotseling een weg uit de stasisbuis zou smelten en zich op hen zou storten. Nu was ze

er echter van overtuigd dat het haar niet langer kon bedreigen, behalve in haar dromen. Ze draaide zich om en liep naar de gang. 'Ik weet niet wat jullie doen,' riep ze over een schouder, 'maar ik heb trek in koffie.'
'Geen gek idee.' Dallas wierp een blik op Ash. 'Denk je dat je het hier in je eentje afkan?'
'Je bedoelt, alleen met dat daar?' Hij wees met zijn duim op de autodoc en zijn menselijke inhoud, en grijnsde. 'Ik ben een geleerde. Dergelijke dingen jagen me geen angst aan; ze wekken mijn nieuwsgierigheid op. Over mij hoef je je geen zorgen te maken, maar in ieder geval bedankt. Als er zich nieuwe ontwikkelingen voordoen of er zijn aanwijzingen dat er veranderingen in Kane's toestand optreden, dan zal ik jullie onmiddellijk waarschuwen.'
'Afgesproken.' Hij keek achterom naar de wachtende Ripley en zei: 'Kom op, dan gaan we op zoek naar die koffie.' Ze liepen de gang op, en de deur gleed achter hen dicht. In de ziekenboeg werkte de autodoc aan Kane, en Ash aan de autodoc.

8

De koffie bracht wel hun magen, maar niet hun gedachten tot rust. Rondom hen functioneerde de Nostromo zonder haperingen, niet geïnteresseerd in het dode wezen in de stasisbuis. Vertrouwde geuren en zoemende en gonzende geluiden vulden de brug. Enkele van die geuren waren afkomstig van de verschillende leden van de bemanning. Dallas nam daar geen aanstoot aan. Hij snoof alleen maar een of twee keer om te kijken bij wie welke geur hoorde. Een schip van de grootte van de Nostromo kon het zich niet veroorloven zulke luxe zaken als deodorant aan boord te hebben. Maar geen enkel lid van de bemanning zag dit als een bezwaar. Opgesloten in een metalen buis, lichtjaren verwijderd van gastvrije werelden en schone atmosferen, hadden zij wel iets anders om aan te denken dan aan de uitwasemingen van hun reisgenoten.
Dallas zag dat Ripley nog steeds bezorgd keek.
'Wat zit je dwars?' vroeg hij. 'Ben je nog steeds kwaad op Ash omdat hij besloot de luchtsluis te openen en ons binnen te laten?'
Ze antwoordde scherp: 'Hoe kon je in vredesnaam zo stom zijn die beslissing aan hem over te laten?'
'Dat heb ik je al verteld,' legde hij geduldig uit. 'Ik had besloten Kane terug aan boord te brengen, niet... o, je bedoelt die beslissing over of we het lijk zouden vernietigen of niet?'
Ze knikte. 'Ja. Dat met de luchtsluis is gebeurd; daarover praten heeft geen zin meer. Bovendien had ik het misschien bij het verkeerde eind. Maar dat ding aan boord houden, dood of niet, na wat het met Kane gedaan heeft, dat is een heel ander hoofdstuk.'
Hij probeerde haar milder te stemmen. 'We weten niet zeker dat het wat met Kane heeft gedaan, buiten hem bewusteloos maken. Volgens de monitors is er verder niets met hem aan

de hand. En wat het bewaren van dat dode wezen betreft, ik ben niet de baas op dit schip. Ik ben alleen maar de piloot.'
'Jij bent de kapitein.'
'Een titel die niets inhoudt. Iedereen heeft op zijn eigen specifieke gebied meer te vertellen dan ik. Op het punt van de aandrijving bij voorbeeld weegt Parkers stem zwaarder dan de mijne, en over alles wat met de afdeling natuurkunde te maken heeft, heeft Ash het laatste woord.'
'Wie zegt dat?' Ze klonk nu eerder nieuwsgierig dan verbitterd.
'Voorschrift van de Maatschappij. Sla je richtlijnen er maar eens op na.'
'Sinds wanneer is dat standaardprocedure?'
Dallas' geduld begon uitgeput te raken. 'Kom nou, Ripley. De Nostromo is geen oorlogsschip. Je weet net zo goed als ik dat standaardprocedure is wat ze je voorschrijven dat je moet doen. En ze hebben nu eenmaal voorgeschreven dat de verschillende departementen onafhankelijk en zelfstandig moeten zijn, de afdeling natuurkunde inbegrepen. Als dat niet zo was, weet ik niet zeker of ik hier wel geland zou zijn.'
'Wat is er? Verbleken je visioenen van vette ontdek-kingspremies voor de geestverschijning van een dode?'
'Je weet wel beter,' zei hij scherp. 'Geen enkele premie is zo groot dat hij opweegt tegen Kane's leven. Nakaarten heeft trouwens geen zin. We zitten hier nu eenmaal, en wat gebeurd is, is gebeurd. Luister, val me niet te hard, wil je? Ik verdien gewoon mijn brood met het vervoeren van vracht. Als ik ontdekkingsreiziger had willen worden en premies had willen vergaren, zou ik dienst genomen hebben bij het Rand Korps. Dan zou tegen deze tijd mijn kop zeker al tien keer van mijn romp geschoten zijn. Roem en glorie . . . nee, merci. Niets voor mij. Ik zou al dik tevreden zijn als ik Kane terughad.'
Ze gaf dit keer geen antwoord, maar bleef verscheidene minuten zwijgend zitten. Toen ze weer begon te spreken, was de bitterheid uit haar stem verdwenen. 'Hebben jij en Kane veel vluchten samen gemaakt?'
'Genoeg om te weten wat we aan elkaar hebben.' Dallas' stem was vlak, en zijn blik was op de console voor hem gericht.

'En Ash?'
'Begin daar nou weer over?' Hij zuchtte; er zat niets anders op dan Ripley's vragen te beantwoorden. 'Wat is er met Ash?'
'Je zegt dat je Kane kent, maar ken je Ash ook? Heb je ooit eerder met hem gevlogen?'
'Nee.' De gedachte baarde Dallas totaal geen zorgen. 'Dit is de eerste keer. Ik heb vijf tochten, lange en korte, met uiteenlopende vrachten, met een andere natuurkundige gemaakt; maar twee dagen voor we uit Thedus vertrokken, werd hij vervangen door Ash.'
Ze keek hem veelbetekenend aan.
'En wat zou dat?' snauwde hij. 'Ze hebben ook mijn oude onderluitenant vervangen door jou.'
'Ik vertrouw hem niet.'
'Een prima instelling. Neem mij nou, ik vertrouw geen mens.' Het wordt tijd het gesprek op een ander onderwerp te brengen, dacht hij. Tot nu toe was Ash een goed officier gebleken, zij het dat hij niet bepaald vlot in de omgang was. Maar vriendschappelijke relaties konden makkelijk gemist worden op reizen waar je het grootste gedeelte van je tijd in de narcose van hyperslaap doorbracht en alleen tijdens vertrek en aankomst bij bewustzijn was. Zo lang de man zijn werk goed deed, kon het Dallas geen lor schelen wat de persoonlijkheid van de natuurkundige was. Tot nu toe had hij niets gezien dat hem reden zou kunnen geven aan Ash's bekwaamheid te twijfelen.
'Waarom duren die reparaties zo lang?' vroeg hij.
Ze keek op haar horloge. 'Als het goed is zijn ze nu bijna klaar. Waarschijnlijk hoeven ze de boel alleen nog maar voor de laatste maal te controleren.'
'Waarom heb je dat niet eerder gezegd?'
'Ik wist dat ze nog niet klaar waren, anders hadden ze wel iets van zich laten horen. Denk je soms dat ik Parker de hand boven het hoofd hou? Het idéé.'
'Nee, dat denk ik niet. Wat moer er nog gedaan worden?'
Ze voerde een vraag in in de computer. 'We ontvangen nog steeds geen beelden van dek B en C. De aftasters daar

hebben het af laten weten en moeten allemaal vervangen worden.'
'Dek B en C kunnen me geen donder schelen. Ik weet hoe ze eruit zien. Verder nog iets?'
'Vlak nadat we geland waren viel het reservesysteem uit. Herinner je je nog de moeilijkheden met de secundaire aandrijving?'
'Hoe zou ik die kunnen vergeten? Maar de hoofdaandrijving is gerepareerd?'
Ze knikte.
'Dan is dat gepraat over de secundaire alleen maar gezeur. We kunnen zonder ze opstijgen, ons laten invriezen en naar huis gaan, in plaats van hier een beetje onze tijd te verdoen.'
'Is dat niet riskant? Opstijgen zonder de secundaire, bedoel ik.'
'Misschien. Maar ik wil hier weg, en wel zo snel mogelijk. We hebben dat signaal naar beste kunnen onderzocht, en er valt hier niemand te redden behalve Kane. Laat een goed uitgeruste expeditie van de Maatschappij de boel hier maar komen omspitten. Daar worden wij niet voor betaald. We hebben ons aan de voorschriften gehouden, en nu heb ik mijn buik ervan vol. Laten we zien dat we deze ouwe rammelkast de lucht in krijgen.'
Ieder begon zijn eigen taak te vervullen. Kane en het dode wezen waren vergeten. Vergeleken met de taak, het schip van de grond te krijgen, was al het andere onbelangrijk. Ze vormden nu een eenheid. Vijandelijke gevoelens en persoonlijke opinies weken voor het verlangen, op te stijgen en naar de wijde open ruimte terug te keren.
'Primaire aandrijving geactiveerd,' rapporteerde Ash, die de ziekenboeg verlaten had en weer terug was op zijn oude post op de brug.
'Begrepen,' zei Lambert.
'De secundaire doet het nog steeds niet,' zei Ripley, terwijl ze met gefronst voorhoofd naar de rode letters op het scherm boven haar keek.
'Ik weet het. Lambert, ben je zover?'
Ze bestudeerde haar console. 'De nieuwe omloopbaan is

berekend en ingevoerd. Ik ben nu bezig onze positie en van de raffinaderij met elkaar in overeenstemming te brengen. Het is zo gebeurd. Ah, daar heb je ze al.' Ze drukte in een bepaalde volgorde op een rij knoppen. Getallen flitsten op boven Dallas.
'Goed genoeg voor nu. Als we boven zijn brengen we wel correcties aan, als dat nodig is. Houd je gereed voor de start.'
De Nostromo, van voor tot achter gehuld in wervelend stof, begon te trillen. Een brullend geluid rees boven het gehuil van de storm uit, een door mensen opgeroepen donder die weerkaatste tussen de lavaheuvels en kapotsloeg tegen de zeskantige basaltkolommen.
Dallas keek Ash aan. 'Hoe houdt ze zich?'
De natuurkundige bestudeerde zijn instrumenten. 'Alles werkt naar behoren, maar hoe lang dat zo zal blijven, kan ik niet zeggen.'
'Als het maar lang genoeg is om ons van de grond te krijgen.' Dallas schakelde de intercom in. 'Parker, hoe zien de zaken er vanaf jullie kant uit? Denk je dat we zonder hyperaandrijving ontsnappingssnelheid kunnen bereiken?'
Dallas wist dat ze de hyperaandrijving zouden moeten inschakelen als bleek dat ze zich met de primaire niet uit het zwaartekrachtveld van de planeet konden losmaken. Maar de hyperaandrijving was zo krachtig dat een seconde of twee genoeg was om hen volkomen uit dit stelsel weg te slingeren, en dat zou betekenen dat ze het opnieuw zouden moeten lokaliseren en kostbare waaktijd moesten gebruiken om hun onschatbare lading weer aan te koppelen. Een waaktijd werd uitgedrukt in lucht. Minuten stonden gelijk aan liters. De Nostromo kon slechts een bepaalde tijd hun beperkte voorraad lucht blijven zuiveren. Als het punt bereikt werd waarop hun longen de lucht niet langer konden verdragen, zouden ze weer in hyperslaap moeten gaan, of ze de raffinaderij nu gevonden hadden of niet.
Dallas haalde zich de gigantische zwevende fabriek voor de geest en probeerde zich voor te stellen hoe lang het zou duren voor ze die met hun bescheiden salarissen hadden afbetaald.

Parkers antwoord was hoopvol, zij het niet direct bemoedigend. 'Ik denk van wel. Maar vergeet niet dat we de zaak alleen maar provisorisch opgelapt hebben. Om het echt goed te doen, moet het schip naar een werf.'
'Maar denk je dat we het zullen redden?'
'Waarschijnlijk wel, of we moeten last krijgen van turbulentie op de weg naar boven. Dat zou ons een paar nieuw cellen kunnen kosten - en zeg dan maar dag met je handje. Onmogelijk om ze nog eens te repareren.'
'Doe het dus rustig aan,' voegde Brett eraan toe.
'We hebben jullie gehoord en we zullen uitkijken. Als we maar eenmaal nul-G bereikt hebben, dan kunnen we de rest van de weg naar Sol in hyperruimte afleggen. En dan mogen die rotcellen voor mijn part voor popcorn gaan spelen. Maar tot we uit dit zwaartekrachtveld zijn, moet je zorgen dat ze intact blijven, al zou je ze met je blote handen bij elkaar moeten houden.'
'We zullen ons best doen,' zei Parker.
'Doe dat. Brug uit.' Dallas draaide zich om naar Ripley, die op dit moment naast haar eigen werk, de taken van de bewusteloze Kane waarnam. 'Stijg tot honderd meter en trek het landingsgestel in.' Hij richtte zijn aandacht op zijn eigen console. 'Ik zal 'r in evenwicht houden.'
'Stijgen tot honderd meter.' Ripley drukte knoppen in.
Het donderende geluid buiten zwol aan, en de Nostromo steeg op van het geblakerde, door de wind geteisterde oppervlak en bleef op een hoogte van honderd meter zweven, op pilaren van kolkend stof. Het massieve landingsgestel gleed keurig op haar plaats in de metalen buik van het schip, wat een zachte schok veroorzaakte die voelbaar was op de brug.
'Landingsgestel ingetrokken,' zei Ripley. 'Ik sluit de kleppen.'
Metalen platen gleden te voorschijn en sloten de ruimten waarin het landingsgestel was opgevouwen hermetisch af van de buitenaardse atmosfeer.
'Alles gereed,' zei Ash.
'Oké. Ripley, Kane is er niet, dus jij mag het doen.'
Ze raakte een dubbele schakelaar op Kane's console aan. Het

gebulder buiten was nu oorverdovend, hoewel er op de planeet niets en niemand was die het kon horen of onder de indruk kon raken van het vernuft van de mens. De Nostromo begon naar voren te glijden op een opwaartse koers.
'Een paar G's erbovenop,' zei ze terwijl ze op verschillende knoppen drukte, 'en daar gaan we.'
Het schip sprong plotseling vooruit, met haar neus naar de hemel gericht. Een krachtige wind klauwde naar de taaie metalen huid, maar die kon de vaart van het sterrenschip niet vertragen of haar van koers doen afwijken.
Lambert hield al haar aandacht gericht op een speciale meter. 'Hoogte, een kilometer. We liggen op koers. Aankomst in omloopbaan: vijf minuten en tweeëndertig seconden na nu.'
Als we tenminste voor die tijd niet uit elkaar vallen, voegde ze er in stilte aan toe.
'Klinkt goed,' mompelde Dallas, terwijl hij toekeek hoe twee lijnen op zijn scherm op bevredigende wijze samenvielen.
'Schakel de kunstmatige zwaartekracht in.'
Lambert haalde de schakelaar over.
Het was alsof het schip struikelde. Dallas' maag protesteerde heftig toen de steeds zwakker wordende zwaartekracht van de kleine wereld achter hen vervangen werd door een die hen met volle kracht in hun stoelen drukte.
'Ingeschakeld,' zei Lambert, nadat haar eigen ingewanden tot rust gekomen waren. Ripley's blik danste van de ene meter naar de andere. Een van de meters toonde een afwijking, en ze haastte zich om die te corrigeren. 'Stuwkracht is onregelmatig. Ik verander de vector.' Ze draaide voorzichtig aan een knop en keek tevreden toe hoe de naald terugkroop naar de plaats waar ze thuishoorde. 'Afwijking gecompenseerd.'
Dallas begon al te geloven dat ze het zonder moeilijkheden zouden halen, toen een hevige schok door het schip voer. Persoonlijke bezittingen vlogen in het rond. De schok duurde maar een ogenblik en herhaalde zich niet.
'Wat was dat in vredesnaam?' vroeg Dallas zich hardop af. Bij wijze van antwoord begon de intercom te zoemen om

aandacht.
'Ben jij dat, Parker?'
'Ja. We hebben moeilijkheden hier.'
'Ernstig?'
'De stuurboordquad is oververhit. Nou, dan weet je het wel.'
'Kan je hem repareren?'
'Voel je je wel lekker? Niks repareren; ik sluit hem af.'
'Stuwkracht weer onregelmatig,' zei Ripley ernstig.
'Compenseer afwijkingen.'
'Zorg dat we heel blijven tot we voorbij de dubbele nul zijn,' zei Dallas.
'Waar denk je dat we hier mee bezig zijn?' De intercom zweeg met een klik.
Op de brug werd een lichte verandering in het gebulder van de motoren hoorbaar. Iedereen vermeed zijn buur aan te kijken, uit angst dat hij zijn eigen zorgen daar weerspiegeld zou zien. De Nostromo vorderde nu iets minder snel, maar nog steeds moeiteloos door de kolkende wolken, op weg naar de ontmoeting met de zwevende raffinaderij.
In tegenstelling tot de betrekkelijke rust op de brug, was de machinekamer het toneel van een koortsachtige activiteit.
Brett zat weer opgevouwen in een buis, zijn knieën naast zijn oren, zwetend en wensend dat hij ergens anders was.
'Ben je er al achter?' vroeg Parker.
'Ik geloof van wel. Die rottige inlaten zijn weer verstopt door aangekoekt stof. Nummer twee is oververhit.'
'Ik dacht dat we dat spul buitengesloten hadden.'
'Ik ook. Er is zeker weer een scherm van zijn plaats geschoven. Die verdomde motoren zijn ook veel te gevoelig; één pluisje en ze leggen het loodje.'
'Ze zijn er niet op gebouwd om door stofstormen te vliegen,' bracht Parker de ander in herinnering. 'Als je het zaakje nog twee minuten draaiende kan houden, zijn we gered.'
Een tweede schok deed de brug trillen. Iedereen hield zijn blik strak op zijn console gericht. Dallas dacht er een moment aan de machinekamer op te roepen, maar besloot toen het niet te doen. Als Parker wat te melden had, zou hij dat wel uit zichzelf

doen.
Kom op, kom op, spoorde hij het schip in stilte aan, naar boven, rotzak. Hij beloofde zich zelf, dat als Parker en Brett de primaire nog een paar minuten intact konden houden, hij persoonlijk zou zorgen dat ze de premies kregen waarover ze hem voortdurend de kop gek gezanikt hadden.
Een meter op zijn console vertelde hem dat de aantrekkingskracht van de planetoïde snel minder werd. Nog maar een minuutje, smeekte hij, terwijl hij zonder het te weten met een hand over de console streek, als wilde hij daarmee het schip tot groter spoed manen. Eén luizig minuutje.
De Nostromo schoot het wolkendek uit en klom op een zuil van gloeiende ionen de lege ruimte in. Een minuut en vijftig seconden later stond de naald van de zwaartekrachtindicator op Dallas' console op nul. Dat was het sein voor een algemeen gejuich.
'We hebben het gehaald.' Ripley lag uitgeput onderuitgezakt in haar stoel. 'Het heeft me tien jaar van mijn leven gekost, maar we hébben het gehaald.'
'Toen we na die eerste schok af begonnen te glijden, dacht ik dat we 't gehad hadden,' zei Dallas zacht. 'Ik zag ons al te pletter vliegen tegen de eerste de beste heuvel. Dat zou trouwens niet eens zo'n gekke oplossing zijn geweest voor als we de hyperaandrijving hadden moeten inschakelen en de raffinaderij verspeeld hadden.'
'In dat geval zou er nog niets aan de hand geweest zijn,' ze Lambert ernstig. 'We zouden gewoon geland zijn, ons eigen automatische noodbaken in werking gesteld en vredig de tijd verdroomd hebben in hyperslaap terwijl een andere bemanning de vriezers uitgeschopt werd om ons te komen redden.'
Dallas schakelde de intercom naar de machinekamer in. Nog niets zeggen over die premies, zei hij bij zich zelf. Dan is de verrassing als ze thuiskomen des te groter. Maar ze hadden nu op z'n minst recht op een paar lovende woorden. Hij zei in de microfoon: 'Knap werk, jullie twee. Hoe houdt ze zich?'
Parker antwoordde:'Nu we uit die stofrommel zijn, snort ze als

Jones met een buik vol muizen.' Een scherpe plop! klonk over de luidspreker. Dallas was een ogenblik verbaasd omdat hij het geluid niet thuis kon brengen. Toen besefte hij dat Parker waarschijnlijk per ongeluk binnen het bereik van de microfoon een biertje had opengetrokken.
'Die opstijging stelde niks voor, een zondags ommetje door het park,' ging de werktuigkundige verder. 'Ja, meneer, als we iets doen, dan doen we het goed.' Een gorgelend geluid vulde de luidspreker, alsof Parker onder water verdween.
'Dat is zeker. Jullie hebben goed werk geleverd,' verzekerde Dallas hem. 'Neem er even je gemak van, dat hebben jullie wel verdiend. En Parker?'
'Ja?'
'Als we verbinding maken met de Aarde en ze vragen je verslag uit te brengen, hou dan je bier bij de microfoon vandaan.'
Het gorgelende geluid werd zwakker.
Met een glimlach zette Dallas de intercom af en zei tegen niemand in het bijzonder: 'Laten we onze winst opstrijken en 'm smeren. Zet haar in de garage, Lambert.'
De hoek waaronder de Nostromo klom begon kleiner te worden. Er verstreken verscheidene minuten voor een verklikker boven de console van de navigator begon te zoemen.
'Daar komt ze,' zei Lambert. 'Precies waar ze hoort te zijn.'
'Breng ons in de juiste positie en houd je gereed om te dokken.'
Het schip gonsde terwijl het zich naar de berg van metaal en plastic toe bewoog. Ripley haalde een schakelaar over en het schip kwam tot stilstand, met de achterkant naar de dofglanzende massa van de raffinaderij.
'In positie,' zei ze.
'Voltooi procedure.' Dallas keek gespannen naar een meter, zijn hand gereed boven een rij rode knoppen.
'Afstand wordt kleiner.' Ripley verdeelde haar aandacht over twee schermen. 'Twintig . . . vijftien . . . nu!' Ze haalde een schakelaar over.

Dallas drukte de rode knoppen in. 'Motoren afgezet en primaire gecompenseerd. Activeer de hyperkoppeling.'
'Is gebeurd,' zei Ripley. 'De sleep zit weer vast.' Als de hyperaandrijving van de Nostromo nu werd ingeschakeld, zou ze een veld voortbrengen dat groot genoeg was om de raffinaderij te omvatten en mee te nemen door dat geheimzinnige gebied van niet-realiteit dat schepen en mensen in staat stelde sneller dan het licht te reizen.
'Zet koers naar de Aarde, en plankgas, Ripley: licht plus vier.'
'Met genoegen.'
'Koers berekend en ingevoerd,' zei Lambert een ogenblik later. 'Tijd om naar huis te gaan.'
Ripley haalde een grote, helrode schakelaar over. De kleine wereld achter hen verdween alsof ze nooit bestaan had. De Nostromo bereikte en overschreed de lichtsnelheid. Rond het schip en de raffinaderij gloeide een corona op. De sterren voor hen werden blauw, het licht van de sterren achter hen verschoof naar rood.
Zes bemanningsleden snelden opgelucht naar huis. Zes bemanningsleden, en iets anders dat de naam Kane droeg . . .
Ze zaten rond de tafel in de kantine en dronken koffie of thee. Aan hun ontspannen houdingen was duidelijk te zien dat hun geestesgesteldheid, tot voor kort nog zo hard en broos als glas, een verandering ten goede had ondergaan. Ze zaten onbekommerd onderuitgezakt, kussens in hun rug, benen over de leuningen van de stoelen voor hen.
Lambert was nog op de brug en controleerde een laatste maal hun koers voor ze zich zelf toestond haar gemak ervan te nemen. Ash was in de ziekenboeg, bij Kane. De bewusteloze officier en de toestand waarin hij verkeerde, vormden de voornaamste onderwerpen van gesprek.
Parker nam een slok van zijn dampende thee, smakte voldaan met zijn lippen en zei op zijn gewone zelfverzekerde toon: ‘Het beste zou zijn, hem gewoon in te vriezen. Dan brengen we die smerige ziekte tot staan.'
'Wie zegt dat invriezen dat effect heeft?' zei Dallas. 'Voor hetzelfde geld wordt hij nog zieker. Wat voor aardse ziekten

geldt, hoeft nog niet voor deze ziekte te gelden.'
'Het is in ieder geval beter dan helemaal niks.' Parker gebaarde met zijn theekopje. 'En van die autodoc hoeven we ook niks te verwachten. Dit geval gaat dat ding boven zijn pet, precies zoals Ash zei. De doe kan ruimteziekten en gebroken botten genezen, maar niet zoiets als dit. Kane heeft hulp van specialisten nodig.'
'Je hebt net toegegeven dat we hem die niet kunnen geven.'
'Precies.' Parker liet zich achterover in zijn stoel zakken. 'Daarom zeg ik, vries hem in tot we thuis zijn. Dan kan hij onder handen genomen worden door een dokter die gespecialiseerd is in buitenaardse ziektes.'
'Wat je zegt,' zei Brett.
Ripley schudde haar hoofd. 'Wat Parker ook uitkraamt, jij zegt altijd "wat je zegt", Brett. Ben je je daarvan bewust?'
Hij grijnsde. 'Wat je zegt.'
Ze draaide zich om naar de werktuigkundige. 'Wat vind jij daarvan, Parker? Je staf sjokt gehoorzaam achter je aan en zegt ja en amen op alles wat je zegt.'
Parker wendde zich tot Brett. 'Ja, toon eens wat meer ruggengraat, man. Je bent toch geen papegaai of zo?'
'Wat je zegt.'
'Kom, schei uit met die onzin,' zei Dallas. Maar zodra hij het gezegd had, had hij spijt van de gedachteloze opmerking. Een beetje gekheid maken zou ze allemaal goed doen, en nu moest hij er zo nodig een domper opzetten. Waarom kon hij niet gewoon zijn mond houden? Normaal was de verhouding tussen hem en de rest van de bemanning losser en minder informeel dan die tussen een werkgever en een werknemer. Waarom voelde hij zich dan nu ineens verplicht de kapitein te spelen?
Misschien was het omdat ze zich in een crisissituatie bevonden en iemand officieel de leiding moest hebben.
Hij zat opgezadeld met de verantwoordelijkheid. Rotbaan. Had hij maar het baantje van Ripley of Parker. Vooral dat van Parker. Hij en Brett konden zich lekker terugtrekken in hun eigen hokje achterin het schip en alles negeren wat hun niet

direct aanging. Zo lang ze maar zorgden dat de motoren draaiden en alle systemen functioneerden, hoefden ze tegenover niemand verantwoording af te leggen.
Dallas bedacht plotseling dat hij er eigenlijk helemaal niet van hield beslissingen te nemen. Misschien was dat wel de reden waarom hij nog steeds op deze ouwe schuit zat in plaats van op een lijnschip. En misschien was dat ook wel de reden waarom hij er nooit over klaagde. Als kapitein van dit schip kon hij het grootste deel van zijn tijd in hyperslaap doorbrengen, zodat hij niet veel meer hoefde te doen dan dromen en zijn geld opstrijken. In hyperslaap hoefde hij geen beslissingen te nemen.
Nog even en ze konden weer de vriezers in, stelde hij zich zelf gerust. Nog even en ze konden terugkeren naar de geborgenheid van hun vertrouwde doodkisten. De naalden zouden neerdalen, de slaapvloeistof zou hun aderen binnendruppelen en hun gedachten verdoven, en ze zouden zachtjes wegzweven naar het land waar geen beslissingen genomen hoefden te worden en waar de onaangename verrassingen van een vijandig heelal niet konden binnendringen.
Nog even, zodra ze hun koffie op hadden.
'Kane zal in quarantaine moeten gaan,' zei hij, terwijl hij afwezig een slok uit zijn beker nam.
'Ja, en wij ook.' De gedachte trok Ripley niet aan, en dat was begrijpelijk. Na op Aarde te zijn aangekomen, zouden ze weken in isolatie moeten doorbrengen tot de heren medici ervan overtuigd waren dat ze niet iets bij zich droegen dat leek op wat Kane gevloerd had. Visioenen van groen gras en blauwe luchten vulden haar gedachten. Ze zag een verlaten wit strand en een gezellig klein stadje aan de kust van El Salvador. Het deed haar pijn die beelden uit haar gedachten te moeten zetten.
Lambert kwam binnen. Ze zag er moe en terneergeslagen uit. 'Wil er nog iemand in de put gedrukt worden? Dan heb ik het juiste nieuws voor hem,' zei ze.
'Vertel maar op,' zei Dallas, die zich mentaal probeerde voor te

bereiden op wat hij vermoedde dat komen ging. Hij wist waarom Lambert op de brug achtergebleven was.
'Volgens mijn berekeningen, gebaseerd op de tijd die we nodig hadden om op die planetoïde te landen en weer op te stijgen, en de die tijd nodig was om die omweg . . .'
'Geef ons maar de verkorte versie,' onderbrak Dallas haar. 'We weten al dat we van onze koers zijn afgeweken om dat signaal te onderzoeken. Hoeveel tijd hebben we nodig om de Aarde te bereiken?'
Ze haalde een kop koffie uit de automaat, plofte neer op een stoel en zei mat: 'Tien maanden.'
'Jezus.' Ripley staarde naar de bodem van haar kopje. In haar gedachten weken de wolken, het gras en het strand steeds verder terug, tot ze ineenvloeiden tot een bleek, blauwgroen gras, ver buiten bereik. Weliswaar verschilde tien maanden in hyperslaap niet veel van een maand, maar in hun gedachten maakte het wel degelijk verschil.
De intercom zoemde en Dallas drukte de knop in. 'Wat is er, Ash?'
'Kom meteen hierheen. Het heeft te maken met Kane.' Zijn toon was dringend, maar er klonk ook een merkwaardige aarzeling in door.
Dallas en de anderen gingen rechtop zitten. 'Is er verandering in zijn toestand? Leeft hij nog?'
'Het is eenvoudiger als je gewoon zelf komt kijken.'
Ze renden als één man naar de deur. Dampende koppen koffie bleven op de verlaten tafel achter.
Afschuwelijke visioenen zwermden door Dallas' gedachten terwijl hij voor de anderen uit naar de ziekenboeg rende. Wat voor afgrijselijke nasleep zou de buitenaardse ziekte hebben? In gedachten zag Dallas een zwerm kleine grijze handen met vochtig glanzende ogen, die brutaal over de wanden van de ziekenboeg kropen. Dit beeld werd vervangen door dat van een sponsachtige zwam die het in staat van ontbinding verkerende lijk van Kane overwoekerde.
Ze bereikten de ingang van de ziekenboeg, hijgend van het rennen door de smalle gangen. Er kroop geen zwerm

handvormige wezens over de wanden, en het lichaam van Kane werd ook niet ontsierd door buitenaardse aangroeisels of uitwassen. Hij zat gewoon rechtop op het platform. Zijn ogen waren open, en de intelligentie erin was onmiskenbaar. De ogen wendden zich naar de nieuwkomers, die met open monden stonden te kijken.
'Kane?' Lambert kon het niet geloven. 'Is alles goed met je?'
Hij ziet er prima uit, dacht ze verbijsterd. Alsof er helemaal niets gebeurd is.
'Kunnen we iets voor je doen?' zei Ripley, toen hij niet antwoordde op Lamberts vraag.
'Mijn mond is droog.'
Dallas wist plotseling waar Kane hem aan deed denken: een man die bijkomt uit een toestand van totaal geheugenverlies. Hij zag er wakker en gezond uit, maar op een onbestemde manier verward, alsof hij nog steeds bezig was zijn gedachten te ordenen. 'Kan ik wat water krijgen?' vroeg hij.
Ash liep snel naar een automaat, tapte een plastic bekertje vol en gaf dat aan Kane. De officier dronk het in een teug leeg. Dallas merkte op dat zijn spierbeheersing normaal leek te zijn. Kane had de beker zonder er bij na te denken naar zijn mond gebracht, volkomen automatisch. Dit alles was natuurlijk bijzonder verheugend, maar tegelijkertijd ook belachelijk. Er moest toch iets mis met hem zijn.
'Meer,' zei Kane, nog steeds als iemand die volkomen meester van zich zelf is. Ripley vond een groot blik, vulde het tot de rand en gaf het aan hem. Hij dronk als iemand die net tien jaar door de woestijnen van Piolin gezworven heeft. Toen het blik leeg was, zakte hij naar adem snakkend achterover.
'Hoe voel je je?' vroeg Dallas.
'Afschuwelijk. Wat is er met me gebeurd?'
'Weet je dat niet meer?' zei Ash.
Ik zat er met die vergelijking van geheugenverlies dus dichterbij dan ik dacht, zei Dallas bij zich zelf.
Kane ging weer rechtop zitten, haalde diep adem - wat hem enkele pijnscheuten bezorgde, omdat zijn spieren door het lange nietsdoen stijf waren geworden - en zei: 'Ik kan me

totaal niets herinneren. Ik weet nauwelijks hoe ik zelf heet.'
'Nu je het er toch over hebt,' zei Ash zakelijk. 'Wat is je naam?'
'Kane. Thomas Kane.'
'Is dat alles wat je je kan herinneren?'
'Op het ogenblik wel.' Hij liet zijn blik langzaam over hun verontruste gezichten gaan. 'Ik herinner me jullie gezichten, maar ik weet niet welke namen erbij horen.'
'Dat komt nog wel,' verzekerde Ash hem. 'Je weet hoe je heet en je herinnert je onze gezichten. Dat is een heel goed begin, en ook een teken dat je geheugenverlies niet honderd procent is.'
'Heb je ergens pijn?' Vreemd genoeg was het de stoïcijnse Parker die als eerste een vraag stelde waaruit bezorgdheid en medeleven sprak.
'Over mijn hele lijf. Ik voel me alsof iemand me zes jaar lang met een knuppel heeft bewerkt.' Hij zwaaide zijn benen over de rand van het platform en glimlachte. 'Allemensen, wat heb ik een honger. Hoe lang ben ik buiten westen geweest?'
'Een paar dagen,' zei Dallas, die de blijkbaar volkomen gezonde Kane nog steeds ongelovig aanstaarde. 'Weet je zeker dat je je niets herinnert van wat er met je gebeurd is?'
'Nee, helemaal niets.'
'Wat is het laatste wat je je herinnert?' vroeg Ripley.
'Geen idee.'
'Je was samen met mij en Dallas een vreemde planeet aan het exploreren. Weet je nog wat daar gebeurd is?'
Diepe rimpels verschenen in Kane's voorhoofd toen hij de sluiers die over zijn geheugen hingen probeerde weg te rukken. Maar ondanks de pijn en de moeite die hij zich getroostte, bleven de werkelijke herinneringen net buiten zijn bereik. 'Ik herinner me alleen een of andere afschuwelijke droom over dat ik gesmoord word. Waar zijn we nu? Nog steeds op die planeet?'
Ripley schudde haar hoofd. 'Nee, gelukkig niet. We zijn in hyperruimte, op weg naar huis.'
'We maakten ons net klaar om de vriezers weer in te gaan,' voegde Brett er veelbetekenend aan toe. Hij wilde zich net zo

graag als de anderen terugtrekken in de bescherming van de hyperslaap, waarin hij niet hoefde te denken. Hij zou geen rust kennen voor de nachtmerrie die zich aan hen allen had opgedrongen in slaap was gesust, samen met hun lichamen. Het beeld van de herboren Kane viel moeilijk te rijmen met de herinneringen aan de buitenaardse verschrikking die hij aan boord had gebracht, maar het versteende lijk van het wezen was voor iedereen duidelijk zichtbaar, bewegingloos in zijn stasisbuis.

'Een uitstekend idee,' zei Kane. 'Ik voel me duizelig en moe genoeg om die diepe slaap in te gaan zonder hulp van de vriezers.' Hij keek verwilderd de ziekenboeg rond. 'Maar voor we gaan wil ik eerst wat eten; ik ben uitgehongerd.'

'Ik zou ook wel wat lusten.' Parkers maag rommelde. 'Het is al vervelend genoeg om uit hyperslaap te komen zonder dat je rammelt van de honger. Je kan beter onder zeil gaan met een volle maag; dan word je prettiger wakker.'

'Dat is zo.' Dallas voelde dat een feestje wel op zijn plaats was, maar aangezien ze daar de middelen niet voor hadden, zouden ze genoegen moeten nemen met een laatste maaltijd. 'Ik denk dat we allemaal wel wat lusten. Laten we een laatste maal onze buiken rond eten en dan gaan we slapen.'

9

Op de tafel in de kantine was geen plekje meer vrij. Overal stonden dampende schotels, glazen, en kopjes thee en koffie. Iederen at langzaam en met smaak. Hun enthousiasme gold niet zozeer dat ze voor het eerst sinds lange tijd weer allemaal bijeen waren. De enige die niet langzaam at was Kane. Hij had al twee volle borden op en begon aan een derde zonder tekenen te vertonen dat hij verzadigd begon te raken. Grote brokken kunstmatig vlees en groenten werden met een sneltreinvaart naar binnen gewerkt. In het midden van de tafel at Jones met kleine hapjes van een bord, zich niets aantrekkend van de vertoning van menselijke vraatzucht vlak naast hem.
Kane keek op van zijn bord, zwaaide met zijn lepel en zei met zijn mond vol: 'Het eerste dat ik ga doen als we terugkomen, is zien dat ik wat behoorlijks te eten krijg. Al die kunstmatige rommel zit me tot hier. Het kan me niet schelen wat er in de handleiding van de Maatschappij staat, voor mij smaakt het nog steeds naar kringloopvoer. Aan kunstmatig voedsel zit een bepaald smaakje dat met geen enkele hoeveelheid kruiden of specerijen valt te maskeren.'
'Ik heb wel eens slechter gegeten,' zei Parker nadenkend, 'maar ook wel eens beter.'
Lambert keek de werktuigkundige met gefronst voorhoofd aan, een vork met namaakvlees halfweg tussen haar mond en haar bord. 'Voor iemand die het niet lekker vindt, zit je anders behoorlijk te schransen.'
'Ik bedoel eigenlijk dat het me best wel smaakt,' legde Parker uit, terwijl hij nog een ferme hap nam.
'Werkelijk?' Kane wierp Parker een achterdochtige blik toe, alsof hij dacht dat de werktuigkundige misschien niet helemaal goed bij zijn verstand was.
Parker deed zijn best niet geprikkeld te klinken. 'En dan zal het me smaken, wat dan nog? Je raakt aan het spul gewend.'

'Dat is ook niet zo vreemd,' kaatste Kane terug. 'Je weet waar het van gemaakt is.'
'Ik weet inderdaad waar het van gemaakt is,' antwoordde Parker. 'Nou en? Het is nu eten. Ik zou trouwens maar niet zo hoog van de toren blazen als ik jou was; je eet of je leven ervan afhangt.'
'Ik heb een excuus.' Kane propte weer zijn mond vol. 'Ik ben uitgehongerd.' Hij wierp een blik rond de tafel. 'Weet iemand toevallig of geheugenverlies van invloed is op je eetlust?'
'Eetlust? Laat naar je kijken.' Dallas speelde met de resten van zijn eten. 'Al die tijd dat je in de autodoc lag heb je niets anders naar binnen gehad dan vloeibaar voedsel. Sucrose, dextrose en dergelijke houden je in leven maar zijn niet bepaald voedzaam te noemen. Geen wonder dat je uitgehongerd bent.'
'Ja.' Kane nam weer een enorme hap. 'Het is net alsof ik . , . alsof ik . . .' Hij brak af, maakte een grimas, en keek toen verward en ietwat angstig.
Ripley leunde naar hem over. 'Wat is er? Is er iets niet in orde? Iets met het eten?'
'Nee ... ik denk het niet. Het smaakte normaal. Ik geloof niet . . .' Hij brak weer midden in een zin af. Zijn gezicht had een gespannen uitdrukking en hij kreunde zonder ophouden.
'Wat is er dan aan de hand?' vroeg Lambert ongerust.
'Ik weet het niet.' Zijn gezicht vertrok weer; hij zag eruit als een bokser die net een linkse directe in zijn maag heeft gekregen. 'Ik krijg kramp . . . het wordt erger.'
Zenuwachtig keken ze toe hoe Kane zich in bochten wrong. Plotseling stiet hij een luid, laag gekreun uit en klampte zich met beide handen aan de rand van de tafel vast. Zijn knokkels werden wit en de pezen in zijn armen spanden zich als kabels. Zijn hele lichaam schokte en rilde onbeheerst, alsof hij aan het doodvriezen was, hoewel er in de kantine een aangename temperatuur heerste.
'Haal diep adem, probeer je te ontspannen,' zei Ash, toen niemand anders met een suggestie kwam.
Kane probeerde het. De diepe ademteug veranderde in een

kreet van pijn.
'O, God, het doet zo'n pijn. Het doet zo'n pijn. 'Hij beefde en hield zich uit alle macht aan de tafel vast alsof hij bang was los te laten. 'Ohhhh!'
'Wat is er dan?' vroeg Brett hulpeloos. 'Wat doet er pijn? Iets in je . . .?'
De uitdrukking van afschuwelijke pijn die op dat moment over Kane's gezicht trok, snoerde Brett effectiever de mond dan welke kreet ook gedaan zou kunnen hebben. Kane probeerde op te staan, faalde en viel weer terug op zijn stoel. Hij kon zijn lichaam niet langer beheersen. Zijn ogen puilden uit hun kassen en hij uitte een kreet die rondsnerpte door de kantine en iedereen tot in het merg verkilde.
'Zijn overhemd . . .' mompelde Ripley, die even verlamd was als Kane, zij het door een andere oorzaak. Ze wees naar de borst van de ineengezakte officier.
Op Kane's overhemd was een rode vlek verschenen, die snel groter werd tot heel zijn borst een bloederige massa was. Het geluid van scheurend stof klonk, vertrouwd en tegelijk akelig in de kleine ruimte. Het overhemd scheurde en de huid en het bindweefsel van de borstkas krulden naar beide zijden om toen een klein hoofd ter grootte van een mannenvuist zich met geweld een weg naar buiten baande. De kleine schedel bestond voor het grootste deel uit tanden, lang, scherp en met bloed bevlekt. De huid was bleek, ziekelijk wit, en kronkelde en glibberde als die van een weekdier. Er waren geen externe organen zichtbaar, zelfs geen ogen. Een afschuwelijke, misselijkmakende stank van verrotting drong de neusgaten van de anderen binnen.
Ze schreeuwden het uit van angst en afschuw en probeerden in blinde paniek uit de buurt van het ding te komen. Jones krijste en sprong met opgezette staart en recht overeind staande haren de tafel af en de kantine uit.
De met tanden bezette schedel rukte en stootte, en spoot toen plotseling uit Kane's borstkas te voorschijn. De kop zat vast aan een dik, massief lichaam. De poten, die in klauwen eindigden, dreven het met onverwachte snelheid naar buiten,

en het wezen belandde te midden van bloederige brokstukken van Kane's ingewanden op de tafel, waar thee, voedsel en bloed zich tot een weerzinwekkend geheel vermengden. Het wezen deed Dallas denken aan een geslachte kalkoen met tanden die uit de nek te voorschijn kwamen op de plek waar de kop had gezeten.
Voor iemand bij zinnen kon komen en kon handelen, was het wezen met de snelheid van een hagedis van de tafel af geschuifeld en verdwenen, de gang in.
Een zwaar hijgen vervulde de kantine, maar niemand bewoog zich. Het lichaam van Kane was scheefgezakt, het hoofd achterover geknakt, de mond open. Dallas was daar dankbaar voor. Het betekende dat noch hij noch iemand anders naar Kane's open ogen hoefde te kijken.
In zijn borstkas zat een reusachtig, gerafeld gat. Zelfs van een afstand kon Dallas zien hoe inwendige organen zonder te zijn beschadigd opzij geduwd waren om plaats te maken voor het wezen.
'Nee, nee, nee, nee . . .!' herhaalde Lambert onophoudelijk, terwijl ze zonder iets te zien naar de tafel staarde.
'Wat. . . wat was dat in godsnaam?' mompelde Brett,
zijn blik als vastgenageld aan Kane's lijk.
Parker voelde zich misselijk, en het kwam zelfs niet in hem op iets hatelijks te zeggen toen Ripley zich kokhalzend van de anderen afwendde. Hij zei: 'Al die tijd groeide het binnenin hem, en hij wist het zelf niet eens.'
'Het heeft hem als incubator gebruikt,' zei Ash zacht. 'Zoals sommige wespen met spinnen op Aarde doen. Eerst verlammen ze de spin, en dan leggen ze hun eieren in het lichaam. Als de eieren uitkomen, beginnen de larven zich te voeden met-'
'Hou op!' schreeuwde Lambert, die met een schok uit haar trance was ontwaakt. 'Ik wil het niet horen!'
Ash keek gekwetst. 'Ik wilde alleen . . .'Toen ving hij een blik op van Dallas; hij knikte bijna onmerkbaar en ging over op een ander onderwerp. 'Het is duidelijk wat er gebeurd is.'
'Die donkere vlek op de monitors,' zei Dallas, die zich zelf ook

niet zo goed voelde; hij vroeg zich af of hij er net zo ontdaan uitzag als de anderen. 'Die zat dus toch niet op de lens, maar binnenin hem. Waarom hebben de aftasters ons dat niet verteld?'
'Er was totaal geen reden om iets dergelijks te vermoeden,' zei Ash snel. 'Toen we hem inwendig onderzochten, was de vlek te klein om er ons druk over te maken, en bovendien leek het op een defect in de lens. Misschien was het dat ook wel, in zekere zin.'
'Ik kan je niet volgen.'
'Het is mogelijk dat het wezen in dit stadium een natuurlijk veld produceert dat in staat is de straling van de aftasters te onderscheppen of te blokkeren. Daarin zou het zich onderscheiden van het eerste stadium, het hand vormige wezen, dat we zonder enkele moeite inwendig konden bestuderen. Het is bekend dat enkele andere wezens ook in staat zijn dergelijke velden op te wekken.'
'Waar het op neerkomt,' zei Ripley terwijl ze haar mond afveegde met een schoon servet, 'is dat we er weer een buitenaards wezen bij hebben, eentje die waarschijnlijk even vijandig en twee keer zo gevaarlijk is.' Ze keek Ash woedend en uitdagend aan, maar dit keer wilde of kon de natuurkundige haar niet tegenspreken.
'Ja, en het loopt nu ergens los door het schip,' zei Dallas, terwijl hij met tegenzin naast het lijk van Kane ging staan. De anderen voegden zich bij hem. De inspectie van het lijk was noodzakelijk, hoe onplezierig ze het ook vonden. Ze wisselden veelbetekenende blikken. Buiten trok het heelal zich als een gebalde vuist samen rond de Nostromo, reusachtig en dreigend, terwijl binnen het schip de gangen en de kantine vervuld werden van de zware, weeïge geur van de dood . . .
Parker en Brett daalden de trap af die naar het machinedek leidde en voegden zich bij de rest van het groepje uitgeputte, ontmoedigde jagers.
'Enig teken?' vroeg Dallas. 'Vreemde geuren, bloed,' hij aarzelde even, en ging toen verder, 'stukken van Kane?'
'Niets,' zei Lambert.

'Nee,' zei Ash, zichtbaar teleurgesteld.
Parker veegde stof van zijn armen. 'Ik heb helemaal niks gezien. Dat beest weet wel hoe het zich verborgen moet houden.'
'Ik heb niet meer geluk gehad dan de anderen,' zei Brett. 'Ik vraag me af waar het zich heeft verstopt; misschien in een deel van het schip waar wij niet bij kunnen. Hoewel ik niet geloof dat iets de hitte in de luchtkanalen kan overleven.'
'Vergeet niet in wat voor omgeving de . . . eh . . .' Dallas keek Ash aan. 'Hoe zou jij het eerste stadium noemen?'
'Prelarve. Ik zeg zomaar wat. Ik heb geen flauw idee van de stadia van ontwikkeling.'
'Natuurlijk. Wel, laten we niet vergeten onder welke omstandigheden het in zijn eerste incarnatie leefde. We weten dat het ontzettend taai is en zich razendsnel aan de meest uiteenlopende omstandigheden kan aanpassen. Het zou me niet verbazen als het een nest bovenop de fusiekernen maakte.'
'Als hij daar inderdaad heen gevlucht is, zullen we er niet bij kunnen komen,' merkte Parker op.
'Laten we dan maar hopen dat het een andere plek heeft gezocht, eentje waar we wel bij kunnen.'
'We móeten het vinden,' zei Ripley.
'Waarom gaan we niet gewoon in hyperslaap?' opperde Brett. 'Zodra de lucht teruggepompt is in de tanks, stikt het.'
'Ten eerste weten we niet hoe lang het in leven kan blijven zonder lucht,' zei Ripley fel, 'en ten tweede heeft het misschien helemaal geen lucht nódig. We hebben alleen een mond gezien, geen neusgaten.'
'Niets kan bestaan zonder een of andere vorm van atmosfeer.' Brett klonk nog steeds zeker van zich zelf, zij het iets minder dan zo-even.
Ripley keek hem schuins aan en zei: 'Durf je je leven erom te verwedden?'
Hij antwoordde niet.
Ripley ging verder: 'Misschien kan het ook de gassen die het nodig heeft uit zijn . . . voedsel halen. In dat geval zouden wij

een makkelijke prooi vormen in onze vriezers. Weet je nog met hoeveel gemak dat handvormige wezen zich een weg door Kane's vizier baande? Wie zegt dat deze versie niet hetzelfde kan met onze vriezers?' Ze schudde vastberaden haar hoofd. 'Ik ga niet in hyperslaap voor we dat ding gevonden en gedood hebben.'
'Maar we kunnen het niet doden.' Lambert schopte kwaad tegen een schot. 'De bouw van dat ding is waarschijnlijk identiek aan die van de eerste versie. Als we proberen het met de laser dood te schieten, spettert of spuit het alles onder met zijn lichaamszuren. Het is een stuk groter dan die "hand", en als het hetzelfde spul afscheidt, brandt het misschien een gat dat we niet kunnen dichten. Jullie weten allemaal hoe belangrijk het is dat de romp intact blijft tijdens sneller-dan-licht vluchten, om maar te zwijgen over de kwetsbaarheid van de circuits die door de primaire romp lopen.'
'Verdomme,' mompelde Brett. 'Als we het niet kunnen doden, wat moeten we dan doen als we het vinden?'
'We zullen het op de een of andere manier moeten opsporen, vangen en uit het schip verwijderen,' zei Ripley. Ze keek Dallas aan om te zien of hij het daarmee eens was.
Hij dacht een ogenblik na. 'Volgens mij zit er niets anders op.'
'Als we nog veel langer blijven staan praten, hoeft het allemaal niet meer,' zei Ash. Onze voorraden zijn erop gebaseerd dat we maar een afgepaste hoeveelheid tijd buiten hyperslaap doorbrengen, en de grenzen van die hoeveelheid zijn heel krap bemeten. Ik stel voor dat we onmiddellijk systematisch gaan zoeken.'
'Juist,' zei Ripley snel. 'Het eerste dat we moeten doen, is dat ding vinden.'
'Nee,' zei Dallas op vreemde toon. Ze keken hem allemaal aan. 'Eerst hebben we nog iets anders te doen.' Zijn blik ging door de gang, naar waar het lichaam van Kane net zichtbaar was door de deuropening van de kantine.
Ze vonden bij de voorraden net genoeg spullen om een primitief doodskleed te maken. Aangezien ze geen naald konden vinden, smolt Parker het dicht met een laser. Het ging

allemaal heel onhandig en amateuristisch in zijn werk, en het informele karakter van de begrafenis bezorgde iedereen een onbehaaglijk gevoel, maar toen ze wegliepen van de luchtsluis hadden ze in ieder geval de troost dat ze hadden gedaan wat ze konden.
Ze hadden het lichaam ook kunnen invriezen zodat het op Aarde een betere en vooral waardiger begrafenis gekregen zou hebben, maar het idee dat ze bij het ontwaken door het transparante deksel heen Kane's opengereten lichaam zouden zien konden ze niet verdragen. Het was beter om zich hier van het lijk te ontdoen, snel en zonder rommel, dan konden ze het zo vlug mogelijk vergeten.
Terug op de brug, namen ze hun eigen posten weer in. Hun depressieve stemming maakte dat het leek alsof de lucht dik als stroop was. Dallas bestudeerde zijn instrumenten en zij gemelijk: 'Binnenste sluisdeur verzegeld?'
Ripley knikte bevestigend.
'Luchtdruk in de sluis normaal?'
Ze knikte weer.
Hij aarzelde en keek van het ene sombere gezicht naar het andere. Niemand beantwoordde zijn blik. 'Wil er nog iemand iets zeggen?'
Vanzelfsprekend viel er niets te zeggen. Kane was dood. Hij had geleefd, en nu was hij weg, voorgoed. Geen van de bemanning was erg sterk op het punt van woorden.
Enkel Lambert zei iets. 'Schiet een beetje op. Ik wil dit graag zo vlug mogelijk achter de rug hebben.'
Als grafschrift stelde het niet veel voor, dacht Dallas, maar het enige waar hij zelf aan kon denken was dat ze tijd verspilden. Hij gaf de wachtende Ripley een teken.
Ze drukte een knop in. De buitenste sluisdeur vloog open. De resterende lucht in de sluis stuwde Kane's lichaam naar buiten, de aarde van het niets in.
Het was gelukkig een snelle begrafenis (Dallas kon er niet toe komen de woorden 'zich ontdoen van' te gebruiken). De uitvaart was minder afschrikwekkend dan zijn dood was geweest. Zijn laatste gefolterde kreet rolde nog steeds rond in

Dallas' brein, als een kiezel in een schoen.
Ze kwamen weer bijeen in de kantine. Het was makkelijker om dingen te bespreken als iedereen elkaar kon zien zonder zich daarvoor te hoeven inspannen. Het gaf Dallas ook een excuus om ieders hulp in te roepen bij het schoonmaken van de vieze boel.
'Ik heb onze voorraden gecontroleerd,' zei Ripley. 'Met behulp van stimulerende middelen kunnen we het ongeveer een week uitzingen. Misschien een dag langer, maar niet meer.'
'En wat gebeurt er dan?' Brett krabde aan zijn kin.
'Dan is onze zuurstof en ons voedsel op. Zonder voedsel kunnen we wel, maar niet zonder zuurstof. En die laatste factor maakt de vraag of we al dan niet op ongerecirculeerd kunstmatig voedsel kunnen leven totaal overbodig.'
Lambert trok een gezicht bij het onappetijtelijke vooruitzicht. 'Nee, dank je wel, ik geloof dat ik dan nog liever doodga.'
'Goed, we hebben dus een week de tijd.' Dallas probeerde zelfverzekerd te klinken. 'Meer dan genoeg om een enkel klein buitenaards wezen te vinden, dacht ik.'
Brett keek naar de vloer. 'Ik vind dat we toch zouden moeten proberen het schip vacuüm te pompen. Er is een kans dat het wezen daardoor gedood wordt. Het lijkt me de veiligste manier; we hoeven er dan niet bij in de buurt te komen. God mag weten wat voor gemene trucs dat ding op zijn repertoire heeft staan.'
'Daar hebben we het al over gehad,' zei Ripley.
'Ja, maar toen gingen we ervan uit dat we de tijd in de vriezers zouden doorbrengen. Stel dat we in plaats daarvan onze pakken aantrekken en dan de lucht wegpompen? Zo lang we wakker zijn kan het ons niet overvallen.'
'Een geweldig idee,' zei Lambert. Haar toon maakte overduidelijk dat ze het allesbehalve een goed idee vond.
'Wat is er mis mee?'
Ash legde uit: 'We hebben voor achtenveertig uur zuurstof in onze pakken en het kost tien maanden om thuis te komen. Als dat wezen negenveertig uur zonder lucht kan, zijn we weer even ver als toen we begonnen, alleen hebben we dan twee

dagen verloren.'
'Buiten dat is het een schitterend idee,' zei Lambert. 'Kom op, Brett, verzin eens wat nieuws.'
Maar Brett was niet van plan het idee al zo vlug op te geven. 'Misschien zouden we de pakken door middel van luchtslangen kunnen koppelen aan de hoofdtanks. Parker en ik zijn goed met onze handen. De aansluitingen zouden waarschijnlijk wat moeilijkheden geven, maar ik weet zeker dat we het kunnen. We hebben er tenslotte ook voor gezorgd dat we van die planeet af kwamen.'
'Helemaal in jullie eentje.' Ripley deed geen moeite haar sarcasme te verbergen.
'Het is niet praktisch,' zei Ash vriendelijk tegen Parker en Brett. 'Er bestaat een grote mogelijkheid dat dit wezen in leven kan blijven zonder atmosfeer. Nee, het probleem omvat meer dan jullie denken. We kunnen niet op het wezen jagen als we door middel van navelstrengen met de hoofdtanks verbonden zijn; we zouden geen bewegingsvrijheid hebben. En zelfs als je idee werkte, zouden we zoveel lucht in de pakken hebben opgebruikt dat er niets over zou zijn als we uit hyperslaap kwamen. De vriezers zouden automatisch opengaan ... in een vacuüm.'
'Als we eens een briefje achterlieten, of bericht vooruit stuurden zodat ze ons tegemoet kunnen komen en het schip volpompen met lucht zodra we afmeren?' zei Parker.
Ash keek twijfelachtig. 'Te riskant. Ten eerste zou ons bericht niet meer dan een minuut of twee eerder dan wijzelf arriveren. En dan moet een reddingsploeg contact met ons maken zodra we uit de hyperruimte komen, zich van buitenaf aan ons koppelen, zonder hulp van ons, en dan het schip volpompen zonder het te beschadigen . . . nee, ik geloof niet dat dat mogelijk is.
En zelfs als dat wel mogelijk is, blijft er nog een kritiek punt over: we kunnen niet het risico nemen de vriezers in te gaan voor we zeker weten dat het wezen dood of onder controle is. En dat bereiken we niet door een paar dagen in onze pakken rond te hollen en dan de vriezers in te vluchten.'

Parker snoof. 'Ik zie nog steeds niet in waarom het niet zou kunnen.'
'Laten we ons met het werkelijke probleem bezighouden,' zei Ripley ongeduldig. 'Hoe moeten we het vinden? We kunnen het op een heleboel manieren proberen te doden, maar pas wanneer we weten waar het is. De aftasters op dek B en C zijn kapot, dus daar zijn we blind.'
'We zullen het uit zijn schuilplaats moeten jagen.' Dallas was verbaasd hoe eenvoudig het was de angstaanjagende maar voor de hand liggende beslissing te nemen. Op hetzelfde moment dat hij het besluit onder woorden bracht, bemerkte hij dat hij er zich bij had neergelegd.
'Klinkt goed,' zei Ash. 'Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Hoe had je het gedacht te gaan doen?'
Dallas zag dat ze allemaal het onvermijdelijke zo lang mogelijk wilden uitstellen. 'Er is maar één manier die ons de zekerheid geeft dat we het wezen niet missen en die ons tegelijkertijd in staat stelt onze tijd zo efficiënt mogelijk te gebruiken; namelijk, het hele schip gang voor gang en vertrek voor vertrek doorzoeken.'
Ripley opperde zonder veel overtuiging: 'Misschien kunnen we een soort draagbare vriezer maken en daarmee de gangen en vertrekken één voor één be . . .' Ze brak haar zin af toen ze Dallas somber zijn hoofd zag schudden. Ze keek een andere kant uit en ging verder: 'Begrijp me goed, ik zeg dat niet uit angst. Ik probeer gewoon een praktische oplossing te verzinnen. Het lijkt me een goed idee, te proberen een directe confrontatie met dat ding te vermijden.'
'Hou toch op, Ripley,' zei Dallas. 'We doen het allemaal in onze broek van angst, ik ook. En wat dat andere betreft, we hebben de tijd niet om zoiets ingewikkelds in elkaar te zetten. We hebben al tijd genoeg verknoeid door Kane aan de zorgen van een machine toe te vertrouwen. Het wordt tijd dat we het initiatief in eigen handen nemen. Dat is trouwens onze taak als bemanning aan boord van dit schip. Als de machines een probleem niet aankunnen, wordt het automatisch onze verantwoordelijkheid.

En nog afgezien daarvan, ik wil me het genoegen niet laten ontnemen dat kleine monster te zien ontploffen als we het de luchtsluis uit blazen.'
Het was niet Dallas' bedoeling geweest de anderen moed in te spreken, maar dat effect had zijn kleine toespraak wel. Plotseling konden ze elkaar weer in de ogen kijken, in plaats van naar de wanden of het dek, en er stegen vastberaden klanken op uit de groep.
'Mooi,' zei Lambert. 'We sleuren het dus uit zijn schuilplaats en blazen het de luchtsluis uit. Maar hoe gaan we dat doen?'
'We moeten het op de een of andere manier in de val lokken.'
Ripley woog in gedachten de voor- en nadelen van verschillende ideeën tegen elkaar af. Ze kwam er al snel achter dat het vermogen van het wezen om zuur af te scheiden alle ideeën bij voorbaat onbruikbaar maakte.
Brett hield zich blijkbaar met hetzelfde probleem bezig, want hij zei: 'Er zijn misschien stoffen die beter bestand zijn tegen dat zuur. Trylon koord, bij voorbeeld. Als we een net hadden van dat spul zouden we het misschien kunnen vangen zonder het te beschadigen. En misschien voelt het zich door een dun net minder bedreigd dan door een metalen vat of kooi.' Hij keek de kring rond. 'Ik zou wel iets in elkaar kunnen lassen, en redelijk snel ook.'
'Hij denkt dat we vlinders gaan vangen,' hoonde Lambert.
'Hoe zouden we dat wezen in het net kunnen krijgen?' vroeg Dallas kalm.
Brett dacht na. 'We moeten natuurlijk iets gebruiken dat geen bloedende wonden maakt. Messen en scherpe voorwerpen vallen af. Hetzelfde geldt voor lasers. Ik kan wel een partij lange metalen buizen maken met batterijen erin die fikse stroomstoten kunnen leveren. We hebben er de spullen voor. We kunnen ze binnen een paar uur klaar hebben.'
'De staven én het net?'
'Ja. Ze zijn niet moeilijk te maken.'
Lambert kon het niet verdragen. 'Eerst vlindernetjes, en nu prikkels. Waarom luisteren we eigenlijk nog naar dat stuk onbenul?'

Dallas bekeek het idee in gedachten van alle kanten. Het wezen in het nauw gedreven, tanden ontbloot en klauwen dreigend opgeheven. Elektrische schokken van een kant, sterk genoeg om het op te jagen maar niet zo sterk dat het gewond zou kunnen raken. Twee van hen die het in het net dreven en het bezig hielden, terwijl de rest het naar de luchtsluis sleepten. Misschien brandde het wezen zich een weg door het net, misschien ook niet. Een tweede en een derde gereedhouden voor het geval het wilde ontsnappen. Het net met het monster erin de luchtsluis in gesmeten, de binnenste deur gesloten en op de knop gedrukt. Dag wezen, op weg naar Arcturis. Dag nachtmerrie. Hallo Aarde.
Dallas herinnerde zich Lamberts laatste kleinerende opmerking en zei tegen niemand in het bijzonder: 'We luisteren naar hem omdat hij dit keer wel eens gelijk kon hebben.'
De Nostromo, onwetend van de koortsachtige activiteiten van enkele van haar passagiers en het gelaten wachten van de anderen, spoedde zich nog steeds met een snelheid die vele malen groter was dan die van het licht naar de Aarde. Brett had gezegd dat hij een paar uur nodig zou hebben voor het net en de schokbuizen, maar hij en Parker werkten alsof ze slechts enkele minuten hadden. Parker wenste voortdurend dat het werk waar hij mee bezig was ingewikkelder was. Dan zou hij misschien niet zoveel tijd hebben gehad om nerveuze blikken te werpen in alle donkere hoeken en gaten.
Intussen kon de rest van de bemanning niets anders doen dan hun aandacht ergens anders op richten en wachten tot de spullen die ze nodig hadden voor de jacht gereed waren. Bij verscheidene van hen werd de aanvankelijke vraag 'Waar zit dat wezen?' langzamerhand vervangen door onbehaaglijke gedachten als ‘Wat voert dat wezen uit?'
Slechts één bemanningslid dacht aan andere dingen. Enkele voorvallen hadden enige tijd geleden zijn achterdocht gewekt, en dat gevoel was steeds sterker geworden tot het hem nu volledig beheerste. Hij kon kiezen uit twee mogelijkheden: het bespreken met de gehele bemanning, of een gesprek onder

vier ogen hebben met degene die de oorzaak was van dat gevoel. Als hij het eerste koos en het bleek dat hij geen gelijk had - en dat hoopte hij vurig - dan zou hij onherstelbare schade aan het moreel van de bemanning toegebracht hebben, om maar te zwijgen van de mogelijkheid dat hij zich een proces wegens smaad op zijn hals haalde. Daar kwam nog bij, dat als hij gelijk had, de anderen daar snel genoeg achter zouden komen.
Ash was in de ziekenboeg. Hij zat achter de centrale console en stelde vragen aan de medische computer, vragen waarop hij van tijd tot tijd antwoord kreeg. Toen Dallas binnenkwam, keek hij op, glimlachte vriendelijk en richtte zijn aandacht weer op zijn werk.
Dallas ging zonder iets te zeggen naast hem staan en liet zijn blik van de vaak onbegrijpelijke cijfers en symbolen op het scherm naar de natuurkundige gaan. Ash was moeilijker te doorgronden dan de vreemde diagrammen en woorden die op het scherm opgloeiden.
'Ben je aan het werk of doe je dit voor je plezier?'
'Ik heb geen tijd voor pleziertjes,' antwoordde Ash onbewogen. Hij drukte een knop in en op het scherm verscheen een lange lijst van moleculaire reeksen voor een hypothetisch aminozuur. Hij drukte op een andere knop en twee van de reeksen begonnen langzaam te roteren in drie dimensies.
'Ik heb wat monsters genomen van de zijkant van het eerste gat dat dat handvormige wezen in het dek brandde.' Hij gebaarde met zijn duim in de richting van de kleine krater naast het platform. 'Ik denk dat er nog genoeg van dat zuur op zat om het te kunnen ontleden. Als ik achter de structuur ervan kan komen, kan Moeder misschien iets bedenken dat het zuur neutraliseert. Als we dat wezen dan verwonden en het gaat met zuur spuiten, hoeven we niet hulpeloos toe te kijken.'
'Klinkt geweldig,' gaf Dallas toe terwijl hij Ash zorgvuldig opnam. 'Als er aan boord iemand is die dat klaar kan spelen, dan ben jij het.'
Ash haalde onverschillig zijn schouders op. 'Het is mijn werk.'
Verscheidene minuten vergleden in stilte. Ash zag geen reden

om de conversatie te hervatten. Dallas bestudeerde enige tijd de schermen en zei tenslotte op vlakke toon: 'Ik wil met je praten.'
'Zodra ik iets weet zal ik je op de hoogte houden,' verzekerde Ash hem.
'Dat is het niet waar ik over wilde praten.'
Ash keek ietwat bevreemd op, en richtte zijn aandacht weer op zijn instrumenten toen er nieuwe informatie op twee kleine schermen verscheen. 'Het ontleden van de structuur van dit zuur is op het ogenblik van het allergrootste belang. Laten we een andere keer praten. Ik heb het nu te druk.'
Dallas zweeg even en zei toen zacht maar vastberaden: 'Dat kan me niet schelen. Ik wil nu praten.'
Ash haalde verscheidene schakelaars over, keek toe hoe de schermen donker werden en keek op naar Dallas. 'Het is ook jóuw huid die ik probeer te redden. Maar als het zo belangrijk is, ga dan je gang maar.'
'Waarom heb je dat wezen in Kane laten leven?'
De natuurkundige fronste zijn voorhoofd. 'Ik geloof niet dat ik begrijp wat je met die vraag bedoelt. Er is geen sprake van dat ik iets in leven heb "gelaten". Het is gewoon gebeurd.'
'Lulkoek.'
'Dat kan je nauwelijks een rationele evaluatie van de situatie noemen,' zei Ash droog, totaal niet onder de indruk.
'Je weet precies waar ik het over heb. Moeder hield oog op zijn lichaam en jij hield oog op Moeder. En zo hoorde het ook, want jij bent degene die er het meeste verstand van heeft. Je moet in ieder geval een vermoeden hebben gehad van wat er aan de hand was.'
'Luister, jij was erbij toen ik die zwarte vlek op de monitor ontdekte.'
'Verwacht je nu echt dat ik geloof dat de autodoc niet genoeg vermogen had om daar doorheen te dringen?'
'Het is geen kwestie van vermogen maar van golflengte,' zei Ash. 'Het wezen was in staat de straling van de aftasters te blokkeren. We hebben het er al over gehad hoe en waarom hij dat gedaan zou kunnen hebben.'

'Aangenomen dat ik dat verhaaltje slik over dat het wezen in staat zou zijn een dergelijk veld op te wekken - en ik zeg niet dat ik dat ook inderdaad doe - zou Moeder dan geen andere indicaties gekregen hebben van wat er aan de hand was? Voor hij stierf, klaagde Kane erover dat hij uitgehongerd was, en in de kantine bleek dat hij niet overdreven had. Het is nu wel duidelijk wat de reden voor die enorme eetlust was.'
'O ja?'
'Dat wezen binnenin Kane gebruikte zijn lichaamsweefsels om zijn eigen lichaam op te bouwen. Om zo groot te worden had het eiwitten, voedingsstoffen en vetten nodig, en die roofde het van Kane. Zelfs dat wezen kan niet van lucht alleen leven.'
'Vanzelfsprekend. Wat dat betreft ben ik het met je eens.'
'Dan ben je het misschien ook met me eens dat die activiteit op verscheidene manieren merkbaar moet zijn geweest, zoals een vermindering van Kane's lichaamsgewicht en meer van dat soort dingen.'
'Wat die mogelijke gewichtsvermindering betreft,' antwoordde Ash kalm, 'die zou door de instrumenten niet geregistreerd worden. Kane werd lichter, maar het wezen werd in dezelfde mate zwaarder. De aftaster maakte geen onderscheid en registreerde het allemaal als van Kane. En wat bedoelde je precies met "meer van dat soort dingen"?'
Dallas probeerde de frustratie uit zijn stem te weren en slaagde daar slechts gedeeltelijk in. 'Dat zou ik je niet kunnen zeggen, ik ben maar een piloot. Medische analyse is niet mijn afdeling.'
'Nee,' zei Ash veelbetekenend, 'dat is mijn afdeling.'
'Maar ik ben ook geen volslagen idioot,' snauwde Dallas. 'Misschien beschik ik niet over de juiste woorden om te zeggen wat ik bedoel, maar ik ben niet blind. Ik kan zien wat er gaande is.'
Ash sloeg zijn armen over elkaar, duwde zijn stoel weg van de console en keek Dallas recht in de ogen. 'Wat probeer je eigenlijk te zeggen?'
Dallas haalde diep adem en deed de beslissende stap. 'Jij wilt dat het wezen blijft leven. Je wilt het zo graag dat je Kane

eraan opofferde. Daar moet een reden voor zijn. Ik ken je nog niet zo lang, Ash, maar tot dus ver heb je nog nooit iets zonder reden gedaan, en ik zie niet in waarom je daar nu ineens wel mee zou beginnen.'
'Je zegt dat ik een reden heb voor die veronderstelde waanzin waarvan je me beschuldigt. Noem die reden eens.'
'Luister, we werken allebei voor dezelfde Maatschappij.' Hij gooide het over een andere boeg. Aangezien een directe beschuldiging niet had gewerkt, probeerde hij nu op Ash's gevoel te werken. Hij bedacht dat hij misschien wel een tikkeltje paranoïde overkwam daar in de ziekenboeg. Als je in een moeilijke situatie verkeerde was het altijd makkelijker om iemand verantwoordelijk te stellen die je de baas kon dan de ware schuldige, in dit geval het wezen. Ash was een rare, maar hij gedroeg zich niet als een moordenaar.
'Ik wil alleen maar weten wat er aan de hand is,' zei hij bijna smekend.
De natuurkundige ontvouwde zijn armen en liet zijn blik een ogenblik op zijn console rusten voor hij antwoordde: 'Ik weet niet waar je het over hebt, en die insinuaties bevallen me helemaal niet. Het wezen is een gevaarlijke levensvorm. In veel opzichten bewonderenswaardig, dat zal ik niet ontkennen; en als natuurkundige vind ik het een uitermate fascinerend schepsel. Maar na wat het gedaan heeft, wil ik het net zo min in leven houden als jij.'
'Weet je dat zeker?'
'Ja, dat weet ik zeker.' Het was duidelijk dat hij genoeg had van de hele zaak. 'Als je de laatste tijd niet zo onder druk had gestaan, zou jij het ook zeker weten. Vergeet het hele geval, dat doe ik ook.'
'Oké.' Dallas draaide zich abrupt om, verliet het vertrek en begaf zich op weg naar de brug. Ash keek hem een hele tijd na, met een bezorgde blik in zijn ogen. Toen richtte hij zijn aandacht weer op de geduldige, minder ondoorgrondelijke instrumenten.
Dallas' hoofd bonsde. Hij werkte te hard, dacht hij. Ash had waarschijnlijk gelijk toen hij zei dat hij onder te grote druk had

gestaan. Hij worstelde niet alleen met het probleem van het wezen maar maakte zich ook zorgen over de anderen. Hoe lang zou hij die mentale last nog kunnen dragen? En moest hij het wel proberen? Tenslotte was hij alleen maar de piloot. Kane zou een veel betere kapitein zijn, dacht hij. Kane was beter tegen dit soort zorgen opgewassen, liet zich er niet zo door beïnvloeden. Maar Kane kon hem niet meer helpen.
Hij drukte op een intercom in de wand van de gang. Onmiddellijk antwoordde een stem: 'Machinekamer.'
'Dallas hier. Hoe gaat het bij jullie?'
Parker antwoordde vaag: 'Het gaat.'
'Hou je stupide grapjes voor je, Parker! Vertel hoe het werk ervoor staat!'
'Hé, rustig aan, Dallas. We werken zo snel mogelijk, maar Brett kan niet heksen; hij kan maar een bepaald aantal circuits per uur maken. Wil je dat ding in het nauw drijven met een gewoon stuk pijp of met een paar honderd volt?'
'Het spijt me.' Hij meende het. 'Doe je best.'
'Dat doen we ook, voor iedereen. Machinekamer sluiten.' De intercom zweeg.
Dat was helemaal niet nodig geweest, zei hij woedend bij zich zelf. Een beschamende vertoning. Hoe kon hij van de anderen verwachten dat ze zich beheersten als hij zelf bij de geringste aanleiding tegen iedereen uitviel?
Hij wilde op dit moment niemand zien. Zijn gesprek met Ash was onbevredigend verlopen, en hij wilde zich in afzondering beraden op de vraag of hij gelijk had gehad of zich had aangesteld als een dwaas. Gezien het feit dat Ash helemaal geen motief had om Kane te doden, vermoedde hij dat het laatste het geval was. Als Ash loog, dan deed hij het meesterlijk. Dallas had nog nooit iemand gezien die zo'n volledige beheersing had over zijn emoties.
Er was op de Nostromo een plek waar Dallas af en toe helemaal alleen kon zijn en zich toch redelijk veilig kon voelen, een soort kunstmatige baarmoeder. Hij liep gang B in. Hoewel hij diep in gedachten verzonken was, vergat hij niet voortdurend om zich heen te kijken of hij iets zag bewegen.

Maar er viel niets te zien.
Na enige tijd kwam hij bij een plek waar de romp iets naar buiten bolde. In de wand was een deur. Hij drukte op de knop ernaast en wachtte tot de deur opzij was gegleden. Het luik van de reddingsboot was al open: het vaartuig was te klein om een luchtsluis te hebben. Hij klom aan boord en ging zitten. Zijn hand ging naar een rode knop op het controlepaneel van de reddingsboot, maar hij trok haar weer terug zonder de knop aangeraakt te hebben. Op de brug zouden de instrumenten aangeven dat de deur naar de reddingsboot was geopend. Iemand die dat toevallig opmerkte zou dat niet vreemd vinden, maar hij zou misschien ongerust worden als hij zag dat het luik van de reddingsboot zelf gesloten was. Daarom liet hij het openstaan. Hij putte troost uit de afstand die hij op deze manier tussen hem en de Nostromo met haar onzekerheden en verschrikkingen had geschapen.

10

Dallas keek voor de zoveelste keer hoeveel zuurstof hen nog restte, hopend dat het meedogenloze getal op het scherm er door een of ander wonder een nul bijgekregen had. Terwijl hij toekeek, veranderde het laatste cijfer in de rij van negen in acht. Buiten in de gang klonk een bonzend geluid. Hij draaide zich snel om, en ontspande zich toen hij zag dat Parker en Brett het waren.

Parker gooide een armlading metalen buizen op de grond. Ze waren ongeveer twee keer zo dik als de duim van een man en maakten een hol, kletterend geluid toen ze op de grond belandden. Ze hadden niet veel weg van wapens. Brett legde er een paar meter net naast en zei met een zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht: 'Dat zijn de spullen, getest en wel.'

Dallas knikte. 'Ik zal de anderen roepen.' Hij riep de anderen op over de intercom en bekortte de wachttijd door met een twijfelachtige blik de verzameling buizen te bekijken. Ash arriveerde als laatste.

'Is het de bedoeling dat we dat monster daarmee opjagen?' Lambert wees op de buizen, en haar toon liet geen twijfel bestaan over wat ze van de doeltreffendheid van de wapens dacht.

'Probeer ze eerst maar eens, voor je je oordeel geeft,' zei Dallas. 'Laat iedereen er een nemen.'

Brett deelde de buizen uit. Ze waren ongeveer anderhalve meter lang. Eén eind was volgestouwd met microcircuits. De buis was daar wat dikker en vormde een handvat. Dallas woog de buis in zijn hand en liet hem als een zwaard door de lucht zwiepen. Tot zijn genoegen bemerkte hij dat het ding niet zwaar was. Hij wilde iets hebben dat makkelijk te hanteren was: in de komende strijd met het razendsnelle wezen zou iedere seconde tellen.

Brett zei: 'Deze dingetjes kunnen een aardige opdonder uitdelen. De batterijen hoeven niet opgeladen te worden,

behalve als je de knop heel lang ingedrukt houdt. En als ik zeg lang, dan bedoel ik lang. Je hoeft dus niet bang te zijn dat ze leeg raken.
Het handvat en een gedeelte van de buis zijn volledig geïsoleerd. Als je de buis verderop aanraakt terwijl die aanstaat, krijg je een lichte schok, maar binnenin de buis zit een tweede die supergeleidend is en bijna honderd procent van de ontlading aan het eind van de buis aflevert. Zorg er dus voor dat je dat eind niet aanraakt, wat er ook gebeurt.'
'Wat zou je zeggen van een kleine demonstratie?' zei Ripley.
'Mij best.' Brett raakte met het eind van de buis een leiding die langs de dichtstbijzijnde wand liep. Een blauwe vonk sprong van de buis over op de leiding, wat gepaard ging met een luide scherpe knal en een zwakke geur van ozon. Brett grijnsde tevreden.
'We hebben die van jullie getest en ze doen het allemaal. En er zit heel wat stroom in die batterijen.'
'Is er een manier om het voltage te regelen?' vroeg Dallas.
Parker schudde zijn hoofd. 'We hebben geprobeerd ze zo af te stellen dat de schok pijnlijk maar niet dodelijk is. We weten allemaal niets van dat monster af, en we hadden trouwens ook geen tijd om verfijningen zoals stroomregelaars en dergelijke te installeren. Iedere buis wekt een lading op met een constant voltage. We kunnen nu eenmaal niet toveren.'
'Dat is anders de eerste keer dat ik je dat hoor toegeven,' zei Ripley. Parker wierp haar een norse blik toe.
Brett zei: 'De schok zal dat kleine kreng geen kwaad doen, of zijn zenuwgestel moet een stuk gevoeliger zijn dan het onze. Maar dat denk ik niet. Zijn ouder was kleiner maar ook al taai als de duivel.' Hij hief de buis op, zodat hij eruit zag als een gladiator uit de oudheid die op het punt stond de arena te betreden. 'Met dit hier kunnen we het een beetje aansporen. Ik zal natuurlijk geen traan laten als we erin slagen het lieverdje te elektrocuteren.'
'Misschien werkt het,' gaf Lambert toe. 'Dat is dus de oplossing van probleem nummer één. Nu probleem nummer twee: hoe vinden we het?'

'Daar heb ik voor gezorgd,' zei Ash. Ze draaiden zich allemaal verbaasd om en zagen dat Ash een klein apparaatje in zijn hand had. Zijn blik was strak op Dallas gericht. Niet in staat de ander in de ogen te kijken, vestigde Dallas zijn aandacht volledig op het apparaatje in de hand van de natuurkundige.
Ash zei: 'Het is van het hoogste belang het wezen zo snel mogelijk te lokaliseren, daarom heb ik zelf ook een beetje zitten knutselen. Parker en Brett hebben heel goed werk geleverd door ons de middelen te verschaffen waarmee we het wezen kunnen manipuleren. Met dit apparaatje hier kunnen we het vinden.'
'Een draagbare aftaster?' vroeg Ripley, terwijl ze het compacte instrument bewonderde. Het zag eruit alsof het zó uit de fabriek kwam in plaats van haastig in elkaar was geflanst in het natuurkundelaboratorium van een ruimteschip.
Ash knikte kort. 'Het bereik is niet groot, maar als je het hebt ingesteld op een bewegend object en je komt binnen een bepaalde afstand, dan begint het te zoemen, en het volume neemt toe naarmate de afstand tot het doel kleiner wordt.'
Ripley pakte de aftaster uit Ash's hand, draaide het apparaat om en om en onderzocht het met een vakkundig oog. 'Waar reageert het op? Hoe kunnen we het signaal van het wezen onderscheiden van dat van ons?'
'Op twee manieren,' zei Ash trots. 'Zoals ik al zei is het bereik beperkt. Dat zou je als een tekortkoming kunnen zien, maar in dit geval werkt het in ons voordeel, aangezien het twee teams in staat stelt vlak bij elkaar te werken zonder dat de aftaster de andere groep oppikt. Belangrijker is echter dat er een heel gevoelige luchtdichtheidsmeter is ingebouwd die reageert op ieder bewegend voorwerp en je ook vertelt in welke richting dat voorwerp zich beweegt. Daarvoor hoef je het alleen maar recht voor je uit te houden. Het is bij lange na niet zo geperfectioneerd als ik wel zou willen, maar het is het beste wat ik kon doen in de tijd die me ter beschikking stond.'
'Je hebt geweldig werk geleverd, Ash,' moest Dallas toegeven.
Ripley gaf hem de aftaster en Dallas bekeek hem op zijn beurt. 'Ik denk dat het ons hiermee wel zal lukken. Hoeveel

heb je er gemaakt?' Bij wijze van antwoord haalde Ash een duplicaat te voorschijn van het apparaat in Dallas' hand.
'Dat betekent dus dat we met twee teams kunnen werken. Mooi. Wel, veel instructies heb ik niet te geven. Jullie weten net zo goed als ik wat je te doen staat. Als je het vindt jaag je het in het net, smijt het de luchtsluis in en blaas het naar Rigel zo snel als de sluisdeuren functioneren. En als je de explosieve bouten op de buitenste deur wilt gebruiken, ga dan je gang. Als het moet, stappen we aan hét eind van de reis wel uit in onze pakken.'
Hij wilde naar de gang lopen, maar bleef toen staan om een blik rond de met instrumenten volgestouwde brug te werpen. Het leek uitgesloten dat iets hier onopgemerkt naar binnen geglipt zou kunnen zijn, maar als ze grondig wilden zijn, konden ze beter geen enkele plek overslaan. Hij zei: 'Laten we om te beginnen maar eens kijken of dat ding niet ergens op de brug verscholen zit.'
Parker nam een van de aftasters, zette hem aan en beschreef er een cirkel mee die de hele brug besloeg, terwijl hij zijn aandacht gericht hield op de wijzerschaal van het apparaat. Na enkele ogenblikken zei hij: 'Zes signalen, allemaal min of meer op de plek waar ieder van ons staat. Zo te zien is alles hier veilig . . . als dit ding tenminste werkt.'
Ash nam geen aanstoot aan de laatste woorden. 'Het werkt, dat heb je net zelf getoond.'
'Iedereen klaar?' vroeg Dallas. Een paar zeiden nors 'nee', en iedereen glimlachte. De herinnering aan Kane's afschuwelijke dood begon al wat te vervagen. Dit keer waren ze op het wezen voorbereid en, hopelijk, uitgerust met de juiste wapens.
'De kanalen op alle dekken staan open,' zei Dallas terwijl hij doelbewust naar de gang liep. 'Het is belangrijk dat we voortdurend met elkaar in verbinding blijven. Brett, Parker en Ripley, jullie vormen het eerste team. Ripley, jij hebt de leiding en bedient de aftaster. Ash, ik en Lambert nemen de tweede aftaster. Als jullie het wezen zien, moeten jullie het zo snel mogelijk vangen en naar de luchtsluis transporteren. Het waarschuwen van het andere team is van ondergeschikt

belang. Laten we gaan.'
De gangen van dek A hadden nog nooit zo lang en donker geleken. Dallas kende ze als zijn broekzak, maar de wetenschap dat iets dodelijks zich in hoeken en voorraadkamers schuil zou kunnen houden, maakte dat de anders zo vertrouwde gangen hem sinister en onbekend voorkwamen. De lampen waren allemaal aan, maar dat maakte de gangen niet veel lichter. Ze verspreidden slechts een zwak schijnsel. Waarom energie verspillen om een schip te verlichten als de bemanning het grootste deel van de tijd slapend doorbrengt? Er was gezorgd voor genoeg licht om te kunnen zien tijdens vertrek en aankomst en noodsituaties onderweg. Dallas was dankbaar voor het weinige licht dat er was, maar dat weerhield hem er niet van te verlangen naar een paar krachtige booglampen.
Hij keek opzij naar Lambert, die het andere eind van het net vasthield dat ze samen droegen. Ze had een afwezige uitdrukking in haar ogen. Hij pakte zijn eind van het net wat steviger beet en gaf een ruk. Ze keek hem verschrikt aan. Toen ontspande ze zich, knikte en richtte haar aandacht weer op de gang. Ze had lopen dromen, wegzinkend in een soort zelfhypnose, haar gedachten zo vervuld van de afschuwelijke dingen die mogelijk konden gebeuren dat ze helemaal vergeten was waar ze mee bezig was. Ze had in de donkere hoeken van haar verbeelding gekeken in plaats van in die van het schip. Haar gezicht had nu echter weer een waakzame uitdrukking, en Dallas richtte zijn aandacht weer op de naderende bocht in de gang.
Vlak achter ze liep Ash, zijn ogen op het scherm van de aftaster. Hij zwaaide het apparaat langzaam heen en weer, van wand tot wand. Het instrument zweeg, behalve als Ash het iets te ver naar links of naar rechts zwaaide en het op Dallas en Lambert reageerde. Dan zoemde het klagelijk, tot Ash een knop indrukte en het tot zwijgen bracht.
Ze bleven stilstaan bij een trap die naar beneden spiraalde. Lambert leunde voorover en riep: 'Hebben jullie iets gezien daar beneden? Hierboven hebben we nog geen spoor van dat

ding kunnen ontdekken.'
Ripley liep voor Parker en Brett uit, die samen het net droegen. Ze bleef staan, keek op van het scherm van de aftaster en riep naar boven: 'Wij ook niet.'
Lambert en Dallas liepen door, en Ash volgde. Al hun aandacht was gericht op de naderende bocht in de gang. Die bochten bevielen hun helemaal niet. Ze boden teveel schuilplaatsen. Het was voor Lambert steeds weer een enorme opluchting als ze een hoek omsloegen en alleen maar een lege, somber verlichte gang voor zich zagen.
Ripley bedacht net dat die aftaster aardig zwaar begon te worden, toen er onder het scherm plotseling een rood lichtje aanging en de naald begon te trillen. Eerst wist ze niet zeker of het niet haar handen waren die trilden, maar toen sloeg de naald duidelijk zichtbaar uit. Ze overtuigde zich ervan dat de aftaster niet Parker of Brett registreerde voor ze iets zei. 'Blijf staan. Ik geloof dat ik iets heb.' Ze deed een paar passen naar voren.
De naald sloeg helemaal uit naar de andere kant van de wijzerplaat en het rode lichtje ging weer aan en bleef aan.
Brett en Parker inspecteerden zorgvuldig de wanden, de vloer en de zoldering van de gang. Ze wisten niet of deze versie van het wezen kon klimmen, maar ze namen geen enkel risico. Iedereen herinnerde zich nog maar al te goed hoe het eerste wezen van bovenaf op Ripley was gevallen. Daarom hielden ze hun blik voortdurend zowel op het dek als op de zoldering gericht.
'Waar komt het signaal vandaan?' vroeg Brett zacht.
Ripley staarde met gefronste wenkbrauwen naar de aftaster. De naald deed plotseling heel vreemd. Als ze moest geloven wat de aftaster haar vertelde, dan hadden ze te maken met een levend wezen dat door stalen wanden ging alsof ze niet bestonden. En dat was natuurlijk onmogelijk. Ze schudde het apparaat krachtig. De naald sloeg nog steeds wild uit en het rode licht bleef aan.
'Wat is er aan de hand?' vroeg Brett.
'Ik weet het niet. Volgens mij is het apparaat niet in orde. De

naald zwiept van de ene kant van de wijzerplaat naar de andere.'
Brett gaf het net een schop en vloekte. 'Verdomme, dat moest er nog bijkomen. Als ik die Ash in mijn handen krijg . . .'
'Wacht even,' zei ze. Ze draaide het apparaat een kwart slag, zodat de onderkant nu naar voren wees. De naald kwam onmiddellijk tot rust. 'Het apparaat werkt goed, het was alleen een beetje in de war. Of liever gezegd, ik was in de war. Het signaal komt van het dek onder ons.' Ze keken naar beneden alsof ze verwachtten dat het wezen zich ieder moment een weg door de dekplaten kon branden om hen aan te vallen. Maar er gebeurde niets.
'Dat is dek C,' mopperde Parker. 'Daar komt nooit iemand, behalve voor onderhoudswerkzaamheden. Het zal geen pretje worden om daar te zoeken.'
'Wil je liever niet gaan?'
Hij keek haar strak aan, maar om de een of andere reden kon hij dit keer niet kwaad op haar worden. 'Dat is helemaal niet grappig.'
'Je hebt gelijk,' zei ze berouwvol. 'Dat was inderdaad niet grappig. Gaan jullie maar voor. Jullie kennen de weg beter dan ik.'
Parker en Brett gingen haar voor de weinig gebruikte trap af, het net gereedhoudend tussen hen in. Dek C was schaars verlicht, zelfs naar de maatstaven van de Nostromo. Ze bleven aan de voet van de trap een ogenblik stilstaan om hun ogen aan het duister te laten wennen.
Ripley raakte per ongeluk een wand aan en trok met een gevoel van walging haar hand terug. De wand was bedekt met een dikke, kleverige slijmlaag. Afgewerkte smeerolie, dacht ze. Als een inspecteur dergelijke toestanden op een lijnschip aantrof, zou het schip direct uit de vaart genomen worden. Maar niemand maakte zich druk over dergelijke lekken aan boord van een schip als de Nostromo. Het spul kon geen kwaad, en de bemanning was wel aan een beetje viezigheid gewend.
Ze beloofde zich zelf, dat als deze reis ten einde was, ze

overplaatsing naar een lijnschip zou aanvragen of anders de dienst verliet. Ze wist dat ze die belofte zeker al tien keer eerder had gedaan, maar dit keer was ze van plan zich eraan te houden.
Ze liep met de aftaster in de hand een eindje de gang in. Niets. Toen ze zich omdraaide en de andere kant op liep, ging het rode lichtje weer aan en sloeg de lichtgevende naald uit.
'Laten we gaan,' zei ze en begon te lopen in de richting die de naald aanwees. Ze had vertrouwen in de aftaster omdat ze wist dat Ash altijd goed werk afleverde, omdat het apparaat tot dus ver goed gefunctioneerd had, en omdat ze geen andere keus had.
'Er komt zo meteen een splitsing,' zei Brett.
Verscheidene minuten gingen voorbij. De gang splitste zich in tweeën. Ze keek op de aftaster en liep de rechtergang in. Het rode lichtje begon zwakker te branden. Ze keerde op haar schreden terug en liep de andere gang in. 'Deze kant uit.'
In dit deel van het schip was het licht nog zwakker. Rondom hen waren diepe schaduwen. Hoewel ze geen van allen last hadden van claustrofobie - een eerste vereiste om in aanmerking te komen voor opleiding tot ruimtevaarder - ervaarden ze de duisternis toch als verstikkend. Hun voetstappen klonken hol op de metalen dekplaten, behalve als ze door poelen slijmerige vloeistof waadden.
'Dallas zou toch eens een inspectie moeten aanvragen,' mompelde Parker vol afkeer. 'Ik wed dat ze veertig procent van het schip zouden afkeuren, en dan zou de Maatschappij wel verplicht zijn er een paar centen tegenaan te gooien om de boel op te knappen.'
'Dacht je dat?' Ripley schudde haar hoofd en keek de werktuigkundige sceptisch aan. 'Het is heel wat goedkoper en eenvoudiger voor de Maatschappij om de inspecteur om te kopen.'
Parker deed zijn best om zijn teleurstelling te verbergen. Weer een van zijn schijnbaar briljante ideeën getorpedeerd. En het ergste was dat er tegen Ripley's logica meestal niets viel in te brengen. Hij haatte haar. Maar naarmate zijn wrok groter

werd, groeide ook zijn bewondering voor haar.
'Over repareren en opknappen gesproken,' ging ze verder, 'wat is er met die lichten aan de hand? Je kan nauwelijks een hand voor ogen zien. Ik dacht dat jullie moduul twaalf gerepareerd hadden. Maar in dat geval zouden we toch meer licht moeten hebben, zelfs hier beneden.'
'We hébben hem ook gerepareerd,' protesteerde Brett.
Parker tuurde naar een paneel in de wand. 'Ik denk dat de stroomverdeler een beetje in de war is. Sommige circuits hebben de laatste tijd niet hun normale voltage gekregen. Niets aan te doen natuurlijk: het was al moeilijk genoeg om de schade te repareren en het net op spanning te brengen zonder dat alle geleiders in het hele schip doorbrandden. Als het voltage begint te fluctueren, blokkeren de stroomverdelers een gedeelte van de energie om te voorkomen dat de circuits doorbranden. Maar deze overdrijft het een beetje. Daar zullen we eens wat aan doen.'
Hij haalde een schakelaar op het paneel over en stelde een ander circuit in werking. De lampen in de gang gingen helderder branden. Ze gingen weer op weg.
Na enige tijd gelopen te hebbend bleef Ripley plotseling staan en hief waarschuwend een hand op. 'Wacht.'
Parker viel bijna in zijn haast om te gehoorzamen, en het scheelde niet veel of Brett was over het net gestruikeld. Niemand lachte of voelde er de behoefte toe.
'Is het dichtbij?' fluisterde Parker, terwijl hij tevergeefs probeerde de duisternis voor hem te doorboren.
Ripley keek op de meter. Ash had in het metaal langs de bovenkant van de verlichte wijzerplaat een schaalverdeling ingekrast. 'Volgens dit apparaat bevindt het zich op niet meer dan vijftien meter afstand van ons.'
Parker en Brett verstevigden zonder dat hun wat werd gezegd hun greep op het net, en Ripley bracht haar buis in de aanslag en zette hem aan. Ze liep langzaam naar voren met de buis in haar ene en de aftaster in haar andere hand. Het was bijna onmogelijk voor te stellen dat drie mensen in staat zouden zijn geluidlozer voort te sluipen dan Ripley, Parker en Brett daar in

die gang deden. Zelfs hun ademhaling was bijna onhoorbaar. Ze legden vijf meter af, tien. Een spier in Ripley's linkerkuit begon ritmisch te trekken, maar ze negeerde het. Ze bleven doorlopen, en de afstand werd onherroepelijk kleiner.
Ripley liep nu half ineengedoken, klaar om bij het minste onraad achteruit te springen. De aftaster zoemde luid. Ze zette het geluid af en keek op de wijzerplaat. Volgens het apparaat moest het wezen nu vlak in de buurt zijn. Het licht was hier nog steeds zwak, maar er was genoeg om te kunnen zien dat de stinkende gang in beide richtingen leeg was.
Ze beschreef langzaam een cirkel met de aftaster, terwijl ze probeerde zowel de naald als het eind van de gang in het oog te houden. De naald trilde heel licht. Ze keek op en zag een klein luik in de wand. Het stond op een kier.
Parker en Brett zagen waar ze naar keek en stelden zich aan weerskanten van het luik op, met het net tussen hen in. Ripley knikte naar ze, veegde zich het zweet van het voorhoofd en haalde diep adem. Toen zette ze de aftaster op de grond en greep het handvat van het luik. Het voelde koud en vochtig aan.
Ze hief haar buis op, drukte de knop op het handvat in, rukte het luik open en ramde de metalen buis in de donkere opening erachter. Er klonk een afschuwelijk gekrijs en uit de opening schoot iets kleins met blikkerende tanden en woest graaiende klauwen te voorschijn. Het landde precies middenin het net, en Parker en Brett sprongen erop af en begonnen het net aan te trekken en om het wezen heen te wikkelen.
'Hou vast, hou vast!' riep Parker triomfantelijk. 'We hebben het kleine kreng te pakken! We . . .'
Ripley tuurde in het net. Een golf van teleurstelling voer door haar heen. Ze zette de schokbuis af en raapte de aftaster op. 'Verdomme,' mompelde ze vermoeid. 'Parker, Brett, hou maar op. Kijk eens wat jullie daar hebben.'
Ze zagen het op hetzelfde moment. Boos lieten ze het net los. Jones maakte zich verontwaardigd los uit het net en rende blazend de gang in.
'Nee, nee,' zei Ripley, 'hij mag niet ontsnappen.'

De kleine roodharige gedaante werd opgeslokt door het duister.
'Je hebt gelijk,' zei Parker. 'We hadden hem zijn nek moeten omdraaien. Nu pikken we hem misschien weer op met de aftaster.'
Ripley keek hem woedend aan, maar zei niets. Toen wendde ze zich tot de minder moordlustige Brett: 'Ga hem zoeken en breng hem hierheen. We zullen hem in zijn mand stoppen, dan kan hij ons niet meer in de war brengen.'
Brett knikte. 'Oké.'
Hij draaide zich om en liep in de richting waarin de kat verdwenen was. Ripley en Parker liepen langzaam de andere kant uit.
Brett kwam bij een open deur die naar een grote onderhoudswerkruimte leidde. Hij speurde de gang naar beide kanten af, maar zag taal noch teken van de kat. De werkruimte was natuurlijk een ideale plek voor een kat om zich te verstoppen. Brett besloot het vertrek te doorzoeken en terug te gaan naar de anderen als hij het dier daar niet kon vinden. Er was al zoveel tijd verlopen dat de kat nu overal kon zijn, maar de werkruimte was een voor de hand liggende schuilplaats.
Er was licht binnen, hoewel niet veel meer dan in de gang. Brett zag stapels dozen vol instrumenten, slordig bijeengebonden containers met vervangende onderdelen voor de aandrijving, en gereedschappen van de meest uiteenlopende vormen en afmetingen, allemaal even vies. Lichtgevende opschriften gaven de inhoud van de verschil-lende dozen en kratten aan.
Brett bedacht plotseling dat Parker en Ripley tegen deze tijd waarschijnlijk buiten gehoorsafstand waren. De gedachte maakte hem nerveus. Hoe eerder hij die verdomde kat te pakken had, hoe beter.
'Jones, kom dan . . . poes, poes. Jones. Kom dan bij het baasje. Poes, poes.' Hij bukte zich om in de donkere spleet tussen twee reusachtige kratten te kunnen kijken. Niets. Hij stond op en veegde de zweetdruppels van zijn gezicht.
'Verdomme, Jones, waar zit je,' mompelde hij zacht.

Dieper de werkruimte in klonken krassende geluiden, gevolgd door een onzeker gemiauw. Brett zuchtte opgelucht en liep in de richting van het geluid.
Ripley bleef stilstaan en keek vermoeid op de wijzerplaat van de aftaster. Het rode lichtje was uitgegaan, de naald rustte op nul en het gezoem had in lange tijd niet geklonken. Terwijl ze keek trilde de naald heel even en kwam toen tot rust.
'Niets meer,' zei ze. 'Als er al ooit iets geweest is buiten ons en Jones.' Ze keek Parker aan. 'Ik sta open voor suggesties.'
'Laten we teruggaan,' zei Parker. 'Het minste wat we kunnen doen is Brett helpen die rotkat te vangen.'
Ripley kwam automatisch voor Jones op. 'Doe nou niet net alsof dat arme beest de schuld van alles is. Hij is net zo bang als wij.'
Ze draaiden zich om en liepen terug door de stinkende gang. Ripley liet de aftaster voor de zekerheid aanstaan.
Brett had zich om een hoge stapel kratten heengewerkt en zag zich nu de weg versperd door een waar doolhof van metalen spanten en steunbalken. Hij wilde net ontmoedigd teruggaan, toen hij weer een vertrouwd gemiauw hoorde. Hij liep om een metalen pilaar heen en zag in het donker twee kleine gele ogen glanzen. Een ogenblik aarzelde hij. Jones had ongeveer dezelfde afmetingen als dat ding dat uit Kane's borstkas was gekomen. Toen hoorde hij weer een mauw en was gerustgesteld. Alleen een doodgewone kat kon zo'n geluid voortbrengen.
Hij werkte zich naar het geluid toe, bukte om onder een balk door te kruipen en ving een vluchtig beeld op van een rossige vacht en snorharen.
'Kom dan, poes ... ik ben blij je te zien, kleine harige donder.' Hij reikte naar de kat, maar Jones blies dreigend naar hem en kroop verder de hoek in. 'Kom nou, Jones, kom bij het baasje. Ik heb nu geen tijd voor grapjes.'
Een arm die slechts iets minder dik was dan de balk waar Brett zojuist onder door was gekropen, reikte naar beneden. Hij daalde neer in volkomen stilte, een enorme kracht uitstralend die evenwel volledig werd beheerst. Vingers

spreidden zich uit, grepen de keel van de technicus en wikkelden zich er helemaal omheen. Brett krijste en klauwde in een reflexbeweging naar de wurgende vingers om zijn nek, zonder enig resultaat; de vingers leken van staal. Hij werd omhooggetrokken, schoppend en spartelend. Onder hem rende Jones in paniek weg, tussen de kisten en rijen gereedschappen door en de deur uit, langs Ripley en Parke die net op het gegil van Brett aan kwamen hollen. Zonder zich te bedenken renden ze naar binnen, naar de plaats waar ze een ogenblik tevoren nog de wild trappelende benen van Brett hadden gezien. Het gegil ging over in een snerpende, bloedstollende kreet, die weerkaatste tegen de wanden en nazong in hun oren. Toen werd het stil. Parker en Ripley staarden omhoog, de duisternis in, en vingen een laatste glimp op van spartelende benen en een kronkelend lichaam dat de hoogte in werd gehesen. Daar voorbij zagen ze de vage omtrek van iets dat op een mens leek maar duidelijk geen mens was, iets reusachtigs en boosaardigs. Een onderdeel van een seconde zagen ze licht weerkaatsen in ogen die zelfs voor een reusachtig hoofd veel te groot waren. Toen waren beide verdwenen.
'Jezus,' fluisterde Parker.
'Het is gegroeid,' zei Ripley schor. Ze staarde naar haar schokbuis en besefte plotseling hoe lachwekkend klein die was in vergelijking met het reusachtige monster ver boven haar. 'We hebben de hele tijd gejaagd op iets dat ongeveer net zo groot was als Jones, en ondertussen was het veranderd in zoiets.' Ze werd zich plotseling bewust van de kleine ruimte waarin ze zich bevonden, van de duisternis en de grote kratten die hun het zicht belemmerden, van de vele donkere hoeken en nissen tussen de stapels gereedschappen en de massieve stalen steunbalken. Ze hief haar schokbuis op en bedacht hoe weinig effect die zou hebben op een dergelijk monsterlijk wezen. 'Wat staan we hier eigenlijk nog?' zei ze. 'Straks komt het terug.' Ze renden de werkruimte uit, achtervolgd door de herinnering aan die laatste afschuwelijke kreet. . .

11

Op de gezichten van degenen die zich in de kantine hadden verzameld was minder zelfvertrouwen te lezen dan de laatste keer. Niemand probeerde het te verbergen, zeker Parker en Ripley niet. Nu ze gezien hadden wat ze tegenover zich hadden, was er ook weinig reden meer tot zelfvertrouwen.
Dallas bestudeerde een blauwdruk van de Nostromo. Parker stond bij de deur en keek van tijd tot tijd zenuwachtig de gang in. 'Wat het ook was,' zei hij, 'het was groot, heel groot. Het hees hem naar boven alsof hij een veertje was.'
Dallas keek op van de blauwdruk. 'Weet je absoluut zeker dat het Brett een luchtschacht in sleurde?'
'Het verdween in een van de kanalen van het koelsysteem.' Ripley krabde zich afwezig over de rug van haar handen. 'Ik zag het erin verdwijnen. Het kon trouwens nergens anders heen.'
'Er is geen twijfel over mogelijk,' zei Parker. 'Het gebruikt de luchtschachten om zich te verplaatsen. Daarom konden we het niet op het spoor komen met de aftaster.'
'De luchtschachten.' Dallas klonk overtuigd. 'Waarom niet? Jones doet het ook.'
Lambert roerde met langzame bewegingen in haar lauwe koffie. 'Misschien leeft Brett nog.'
'Uitgesloten,' zei Ripley. Ze was niet fatalistisch, enkel logisch. 'Het sleurde hem naar boven alsof hij een lappenpop was.'
'Ik vraag me af waar het hem eigenlijk voor wil gebruiken,' zei Lambert. 'Waarom zou het hem levend meegenomen hebben? Het had hem toch gelijk kunnen doden?'
'Misschien heeft het iets nodig om zijn nakomelingen in te kunnen planten, zoals die eerste bij Kane heeft gedaan,' zei Ash.
'Of misschien gebruikt het hem als voedsel,' zei Ripley benauwd. Ze huiverde.

Lambert zette haar koffie neer. 'Dat wezen maakt er in ieder geval wel werk van: nog maar vijf van de zeven over.'
Parker had gedachteloos met zijn schokbuis staan spelen. Nu draaide hij zich om en smeet hem hard tegen de wand. De buis viel verbogen op het dek en knetterde een paar keer voor hij stil bleef liggen.
'Laten we het erop wagen en dat smerige ding met een laser overhoop knallen,' zei hij woest.
Dallas probeerde een meelevende klank in zijn stem te leggen. 'Ik weet hoe je je voelt, Parker. We mochten Brett allemaal. Maar we mogen niet onze hoofden verliezen. Als dat wezen werkelijk zo groot is als jij zegt, dan bevat het nu genoeg zuur om een gat in het schip te branden zo groot als dit vertrek. Om nog maar te zwijgen over wat dat zou doen met de circuits en de leidingen die tussen de dekken in lopen. Dat risico kunnen we niet nemen. Nog niet.'
'Nog niet?' Parkers woede werd getemperd door zijn gevoel voor hulpeloosheid. 'Hoeveel moeten er nog doodgaan voor je inziet dat het de enige manier is om dat ding aan te pakken?'
'Het zou toch niet werken, Parker,' zei Ash.
Parker draaide zich om naar de natuurkundige en keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. 'Wat bedoel je daarmee?'
'Ik bedoel dat je met het eerste schot een vitaal orgaan zou moeten raken. Te oordelen naar jouw beschrijving is het wezen nu buitengewoon snel, groot en sterk. Ik denk dat we gevoeglijk kunnen aannemen dat het net zo snel van zware wonden kan herstellen als de eerste "hand"-vorm. Dat betekent dat je het onmiddellijk moet doden, anders heeft het je te pakken. Met een mens is dat al moeilijk, maar met dit wezen is het bijna onmogelijk. We hebben er namelijk geen idee van waar zijn vitale punten zitten. We weten niet eens of het wel een vitaal punt heeft. Begrijp je het nu?' Hij probeerde begrip op te brengen voor Parker, zoals Dallas had gedaan. Iedereen wist hoe dik bevriend hij en Brett waren geweest.
'Kan je je voorstellen wat er zou gebeuren? Stel dat een paar van ons erin slagen het wezen in het nauw te drijven op een plek waar ze de lasers kunnen gebruiken, wat op zich al

moeilijk genoeg zal zijn. Laten we zeggen dat we zes gaten in het wezen kunnen branden voor het ons aan stukken scheurt. De zes wonden helen zo snel dat het wezen het overleeft, maar ondertussen is er zoveel zuur uitgelekt dat er verscheidene grote gaten in het schip gebrand worden, waarbij misschien ook het circuit verbrandt dat onze luchttoevoer regelt, of de elektriciteitsleidingen worden doorgesneden zodat we in het donker zitten. Dat alles lijkt me niet denkbeeldig als je in gedachten houdt wat we nu van het schepsel weten. En wat is het uiteindelijke resultaat? We hebben twee of meer mensen verloren en de zaak staat er slechter voor dan ooit.'

Parker antwoordde niet maar keek nors voor zich uit. Ten slotte mompelde hij: 'Wat moeten we dan in godsnaam doen?'

'Ons oorspronkelijke plan is het enige dat kans van slagen heeft,' zei Dallas, terwijl hij met een vinger op de blauwdruk tikte. 'We moeten uitzoeken in welke schacht het zit en het dan opjagen naar een luchtsluis en het de ruimte in blazen.'

'Opjagen?' Parker lachte hol. 'Laat naar je kijken, man!

Ik zei toch dat dat ding gróót was.' Hij spuwde verachtelijk in de richting van zijn verbogen schokbuis. 'Als we dat monster met die speelgoeddingetjes te lijf moeten gaan, kunnen we beter gelijk inpakken.'

'Hij zegt eindelijk eens iets zinnigs,' zei Lambert. 'We moeten het een luchtsluis in drijven, maar waarmee en hoe?'

Ripley liet haar blik de kring rond gaan en zei toen: 'Het wordt tijd dat we iets meer te weten komen over het wezen. Kan jij ons iets vertellen, Ash?'

De natuurkundige dacht na. 'Het schijnt zich heel goed aangepast te hebben aan onze zuurstofrijke atmosfeer. Misschien is dat een van de redenen voor zijn razendsnelle groei in dit stadium.'

'"In dit stadium"?' herhaalde Lambert. 'Bedoel je dat het misschien in iets anders verandert?'

Ash spreidde zijn handen uit. 'We weten zo weinig over het wezen dat we op alles voorbereid moeten zijn. Het heeft al drie gedaanteverwisselingen ondergaan: van ei tot dat

handvormige wezen, van hand tot dat ding dat uit Kane kwam, en van dat in deze veel grotere, tweevoetige vorm. We hebben geen enkele reden om aan te nemen dat dit het laatste stadium in de ontwikkeling is.' Hij zweeg even, en voegde eraan toe: 'De volgende gedaante die het aanneemt is mogelijk nog groter en sterker.'
'Dat is wat je noemt bemoedigend nieuws,' mompelde Ripley. 'Wat nog meer?'
'We weten dat het op heel weinig voedsel in leven kan blijven, verschillende atmosferen kan verdragen en mogelijk zelfs voor onbepaalde tijd in een vacuüm kan leven. Ongeveer het enige dat we niet weten is of het grote temperatuursschommelingen kan verdragen. Gezien de gemiddelde temperatuur op de planetoïde waar we het hebben ontdekt, geloof ik dat we veilig kunnen aannemen dat bittere koude het niets doet, hoewel het in het eistadium mogelijk ongevoeliger was voor kou dan in zijn huidige vorm. Bij sommige dieren van de Aarde is dat ook het geval.'
'Je wilt dus voorstellen de temperatuur te verhogen?' zei Ripley.
'We kunnen het in ieder geval proberen. De temperatuur verhogen over het hele schip is niet mogelijk, om dezelfde redenen waarom we niet alle lucht weg konden pompen. We zouden dan onze ruimtepakken moeten aantrekken, wat ons in onze bewegingsvrijheid zou beperken en een hoop gehannes zou geven met luchtslangen enzovoort. Maar het is niet noodzakelijk het hele schip te verhitten.'
'We zouden een paar gangen kunnen afsluiten met hoogspanningskabels en het wezen daarheen kunnen lokken,' stelde Lambert voor. 'Fffrssst! en weg is het monster.'
'We hebben niet te maken met een dom dier,' zei Ash, 'en als het wel een dier is, is het bijzonder intelligent. Je hoeft echt niet te verwachten dat het blindelings tegen een kabel of iets dergelijks oploopt die in een gang is gespannen. Het heeft al blijk gegeven van grote intelligentie door zich via de luchtschachten te verplaatsen en de gangen, die voor hem gevaarlijk gebied zijn, links te laten liggen. Trouwens bepaalde

primitieve organismen, zoals haaien, kunnen elektrische velden direct waarnemen. Nee, al met al is het geen goed idee.'

'Misschien kan het de elektrische velden die door onze eigen lichamen worden opgewekt waarnemen en zo te weten komen waar we zijn,' zei Ripley somber.

Parker keek twijfelachtig. 'Volgens mij vertrouwt het op zijn ogen. Als die dingen die we zagen tenminste ogen waren.'

'Vast niet,' zei Ripley.

'Een wezen als dit gebruikt waarschijnlijk verschillende zintuigen om zijn prooi op te sporen,' zei Ash.

'Dat idee met die kabel beviel me trouwens toch niet.' Parkers gezicht was rood. 'Ik wil erbij zijn als het doodgaat, met mijn eigen ogen zien hoe het krepeert.' Hij zweeg even en voegde er toen iets minder emotioneel aan toe: 'Ik wil het net zo horen gillen als Brett.'

'Hoe lang denk je nodig te hebben om drie of vier vlammenwerpers in elkaar te zetten?' vroeg Dallas aan Parker.

'Ongeveer twintig minuten. Bij de voorraden ligt precies wat ik nodig heb. Het is alleen een kwestie van ze even ombouwen zodat we ze in de hand kunnen dragen.'

'Kan je ze krachtig genoeg maken? We mogen niet het risico lopen dat we het alleen maar verwonden, zodat we de situatie krijgen die Ash daarnet beschreven heeft. We moeten iets hebben dat het op slag doodt.'

'Maak je maar geen zorgen.' Parkers stem was koud als ijs. 'Ik zal ze zo afstellen dat ze alles waar je ze op richt tot as verpulveren.'

'Mooi.' Dallas keek de tafel rond. 'Heeft iemand nog een beter idee?'

Niemand antwoordde.

'Oké.' Dallas duwde zijn stoel weg van de tafel en stond op. 'Als Parker klaar is met de vlammenwerpers, beginnen we hier en werken we ons naar achteren en naar beneden toe, naar dek C en de werkruimte waar het Brett aanviel. Dan proberen we het vandaar op te sporen.'

Parker keek twijfelachtig. 'Het wezen klom een heel eind met

hem omhoog voor hij de luchtschacht inging. Ik denk dat het erg moeilijk zal worden het langs die weg te volgen. Ik ben geen aap.' Hij keek Ripley waarschuwend aan, maar ze gaf geen commentaar.
'Wil je hier liever blijven zitten wachten tot het wezen besluit zelf op jacht te gaan?' vroeg Dallas. 'Hoe langer we het kunnen dwingen in de verdediging te blijven, des te beter het voor ons is.'
'Een mooie theorie. Er is maar één ding mis mee,' zei Ripley.
'En dat is?'
Ripley keek hem recht in de ogen en zei: 'We weten helemaal niet of het wel ooit in de verdediging is geweest.'
De vlammenwerpers waren groter en massiever dan de schokbuizen en zagen er minder effectief uit. Maar de buizen hadden goed gefunctioneerd, en Parker had ze verzekerd dat de vlammenwerpers dat ook zouden doen. Toen ze hem vroegen een demonstratie te geven, weigerde hij en legde hij uit dat de wapens krachtig genoeg waren om de dekplaten te doen smelten. Het feit dat hij zijn eigen leven aan de wapens toevertrouwde, was trouwens bewijs genoeg, voor iedereen behalve Ripley. Ze was begonnen iedereen en alles te wantrouwen. Ze was altijd al een beetje paranoïde geweest, maar de gebeurtenissen van de laatste tijd hadden dat versterkt. Niet dat ze dat niet wist: ze maakte zich evenveel zorgen over wat er met haar geest gebeurde als over het wezen.
Natuurlijk zouden haar mentale problemen verdwijnen zodra het wezen was gevonden en gedood. Of niet?
Ze werkten zich behoedzaam van de kantine naar dek B en waren net op weg naar de volgende trap toen beide aftasters begonnen te zoemen. Ash en Ripley zetten snel het geluid af. Ze hadden nog geen tien meter gelopen in de richting waarin de trillende naalden wezen, toen een ander geluid hoorbaar werd: het scheuren van metaal.
'Rustig aan.' Dallas hield de vlammenwerper in de aanslag en luisterde. Het geluid kwam uit een zijgang. Hij sloop er naar toe en keek met kloppend hart om de hoek. Het luide,

scheurende geluid was nu duidelijker, en hij wist waar het vandaan kwam. 'Het zit in het compartiment waar het voedsel ligt opgeslagen,' fluisterde hij over zijn schouder.
'Moet je horen hoe het tekeer gaat,' mompelde Lambert vol ontzag. 'Allejezus, het moet wel heel groot zijn.'
'Dat is het zeker,' zei Parker zacht. 'En sterk. Het sleurde Brett omhoog alsof. . .' Zijn stem stierf weg. De gedachte aan Brett maakte hem het spreken onmogelijk.
Dallas gebaarde met de vlammenwerper naar de voorraadruimte en zei: 'Er komt daar een luchtschacht op uit. Daar is het natuurlijk door naar binnen gekomen.' Hij keek Parker aan. 'Weet je zeker dat deze dingen werken?'
'Natuurlijk weet ik dat zeker. Ik heb ze toch zelf gemaakt?'
'Daar maak ik me nou juist zo'n zorgen over,' zei Ripley.
Ze liepen naar voren tot ze aan weerszijden van de deur stonden. Dallas gaf Parker met een blik te kennen dat deze de deur moest openen. De werktuigkundige greep met tegenzin het zware metalen handvat beet. Dallas deed een paar passen achteruit en bracht de vlammenwerper in de aanslag.
'Nu!'
Parker rukte de deur open en sprong achteruit. Dallas drukte op de vuurknop van het onhandige wapen. Een verbazend brede straal oranje vuur spoot te voorschijn. De hitte was enorm en iedereen deinsde achteruit. Dallas liet de knop los, sprong naar voren zonder zich iets aan te trekken van de hitte die zijn keel verschroeide, en vuurde een tweede straal naar binnen, en toen een derde. Hij stond nu in de deuropening en bestreek het hele vertrek met de vlammenwerper.
Ze brachten verscheidene minuten in angstige spanning door, wachtend tot het vertrek zo ver afgekoeld was dat ze naar binnen konden. Desondanks was de hitte die de smeulende rommel uitstraalde zo intens dat ze heel voorzichtig moesten lopen om zich niet te branden aan de gloeiendhete kratten of wanden.
Van de voedselvoorraden was niets over. Het karwei dat het wezen begonnen was, was grondig afgemaakt door Dallas' vlammenwerper. Zwarte vegen op wanden getuigden stil van

de enorme kracht van het wapen. De stank van verkoold kunstmatig voedsel was overweldigend in de kleine ruimte.
Niet alles was vernietigd door het vuur. Achter een hoge stapel kratten, die dienst had gedaan als natuurlijk brandscherm, vonden ze sporen van een ander geweld. De vloer lag bezaaid met pakken en dozen die geopend waren op een manier die nooit de bedoeling van de makers ervan, kon zijn geweest. Metalen containers waren opengescheurd als rottend fruit, en kisten waren uiteengerukt en versplinterd.
Met de wapens in de aanslag zochten ze tussen de smeulende rommel naar overblijfselen van het wezen. Rook steeg omhoog en deed hun ogen tranen.
Helaas leverde hun speurtocht niet het gewenste resultaat op. Ze hadden gehoopt botten te vinden, of flarden weefsel of huid, maar er was niets. Ripley vergat even dat de wanden nog steeds heet waren en wilde tegen een ervan leunen. De stank van verschroeid haar waarschuwde haar nog juist op tijd. Lambert kwam aanlopen en mompelde teleurgesteld: 'We hebben het niet te pakken gekregen.'
'Maar hoe is het dan kunnen ontsnappen?'
'Hierdoor,' riep Dallas.
Ze draaiden zich om en zagen dat Dallas bij de achterwand stond, achter een berg gesmolten zwart plastic. Hij wees met zijn vlammenwerper op de wand. 'Hier is het door ontsnapt.'
Ripley en de anderen liepen ernaar toe en zagen dat Dallas voor een ventilator-opening stond. Het rooster lag op de vloer eronder, verbogen en gescheurd.
Dallas haakte de zaklamp los van zijn riem en scheen ermee in de luchtschacht. Het licht weerkaatste van de gladde metalen wanden van de koker. 'Nou, het werd tijd dat we eens een meevallertje kregen,' zei Dallas.
'Waar heb je het in godsnaam over?' vroeg Lambert.
Dallas keek achterom. 'Dit luchtkanaal komt uit op de luchtsluis. Daartussen zit maar één opening waardoor het wezen zou kunnen ontsnappen, en die kunnen we onder schot houden. Dan jagen we het met de vlammenwerpers de luchtsluis in en blazen het de ruimte in.'

'Natuurlijk! Dat we daar niet eerder aan gedacht hebben,' zei Lambert sarcastisch. 'Een kind kan de was doen. Het enige wat je hoeft te doen is die koker in kruipen, rondscharrelen door dat doolhof van buizen tot je het monster gevonden hebt, en dan maar hopen dat het bang is voor vuur.'
'Ja, als je het zo stelt klinkt het wat minder eenvoudig. Maar ik geloof toch dat het een goed idee is, vooropgesteld dat het wezen bang is voor vuur. Op deze manier hoeven we het niet in een hoek te drijven en te hopen dat het vuur het op tijd dood. Het kan zich terugtrokken voor de vlammen . . . regelrecht de luchtsluis in.'
'Allemaal mooi en wel,' zei Lambert, 'maar het probleem is, wie gaat dat monster achterna?'
Dallas liet zijn blik over de groep gaan. Wie zou hij voor dit dodelijke spel uitkiezen? Ash was de kalmste van het stel, maar hij vertrouwde de natuurkundige nog steeds niet helemaal. Trouwens, Ash was bezig met het zoeken naar een stof die het zuur van het wezen kon neutraliseren, dus hij kon niet gemist worden.
Lambert deed wel of ze heel flink was, maar onder druk zou ze waarschijnlijk sneller in elkaar klappen dan wie ook. Wat Ripley betrof, tot aan de confrontatie met het wezen op dek C was ze volkomen normaal geweest, Hij wist niet zeker of ze nu bij de aanblik van het wezen zou verstijven of niet. Hij dacht van niet . . . maar de twijfel bleef.
En Parker? De werktuigkundige wilde graag dat anderen dachten dat hij een ruwe klant was. Hij kankerde veel, maar hij was goed met zijn handen, getuige de schokbuizen en nu de vlammenwerpers. Daar kwam nog bij dat het zijn vriend was die ten prooi was gevallen aan het wezen. En hij wist het beste wat je wél en niet kon doen met de vlammenwerpers.
'Hé, Parker, jij wilde toch altijd zo graag een volledig aandeel en een extra premie aan het eind van de reis?'
'Dat klopt,' zei Parker achterdochtig.
'Mooi. Kruip die koker in.'
'Waarom ik?'
Dallas dacht na over wat hij zou antwoorden, en besloot toen

om het eenvoudig te houden. 'Ik wil zeker weten dat je dat aandeel ook hebt verdiend.'
Parker schudde zijn hoofd en deed een stap achteruit. 'Komt niks van in. Hou jij je aandeel maar.' Hij gebaarde met zijn hoofd in de richting van de schachtopening. 'Je krijgt me daar niet in.'
'Ik ga wel,' zei Ripley.
Dallas keek haar aan. Hij had wel gedacht dat ze zich vroeg of laat vrijwillig zou aanbieden. Wat een vreemde vrouw toch. Hij had haar altijd onderschat. Maar wie had dat niet gedaan?
'Vergeet het,' zei hij.
'Waarom?' zei ze beledigd.
'Ja, waarom eigenlijk?' kwam Parker tussenbeide. 'Waarom laat je haar niet gaan? Ze wil toch zelf?'
'Dat gaat je niet aan,' zei hij kortaf. Hij wierp een blik op Ripley. Op haar gezicht stond wrok en verwarring te lezen. Ze begreep niet waarom hij haar aanbod afgeslagen had. Niets aan te doen. Misschien zou hij het haar op een goeie dag uitleggen; dat wil zeggen, als hij er tegen die tijd zelf achter was gekomen wat zijn motieven waren. Hij zei: 'Ripley, jij neemt de luchtsluis. Ash, jij blijft hier voor het geval dat ding achter of langs me komt. Parker, jij en Lambert bewaken die ene zijuitgang waar ik het over had. Die zit naast de centrale computerruimte, in de gang die van dek B naar de luchtsluis loopt.'
Ze keken hem allemaal aan. Er was geen twijfel mogelijk over wie de luchtsluis in zou gaan.
Hijgend bereikte Ripley de luchtsluis. Een blik op de aftaster maakte duidelijk dat zich in de buurt geen levend wezen ophield. Ze drukte op de rode knop naast de sluisdeur. Er klonk een zacht gezoem en de massieve sluisdeur gleed opzij. Ze drukte de knop van de intercom in zei: 'Luchtsluis gereed.'
Parker en Lambert kwamen aan op de plek die Dallas opgegeven had en bleven stilstaan voor de ventilatieopening, die afgesloten was met een rooster. 'Als hij er probeert uit te komen, zal ik hem eens aan dit dingetje laten ruiken,' zei Parker, terwijl hij met een hand op zijn massieve wapen

klopte. Lambert knikte en liep naar de intercom om te melden dat ze waren aangekomen.
In de opslagruimte luisterde Dallas gespannen naar de binnenkomende rapporten. Hij stelde een paar vragen, vergewiste zich ervan dat iedereen op zijn post was en schakelde uit. Ash reikte hem zijn vlammenwerper aan. Dallas veranderde iets aan de aftelling van het wapen en gaf enkele korte vuurstoten.
'Het werk nog steeds. Die Parker is nog beter met zijn handen dan hij zelf denkt.' Hij merkte de uitdrukking op Ash's gezicht op en zei: 'Is er iets?'
'Nee. Je hebt je beslissing genomen. Wat ik ervan vind is niet belangrijk.'
'Jij bent de natuurkundige. Als je commentaar wilt leveren, ga dan je gang.'
'Dit heeft niets met natuurkunde te maken.'
'We hebben nu geen tijd voor woordspelletjes. Zeg op wat je op je lever hebt.'
Ash keek hem nieuwsgierig aan. 'Waarom ga je zelf? Je had Ripley toch kunnen sturen? Ze wilde het zelf, en ze is mans genoeg.'
'Ik had die taak eigenlijk direct op me moeten nemen, in plaats van te hopen dat iemand anders ervoor zou opdraaien.' Dallas zweeg even en keek hoeveel brandstof er nog in de vlammenwerpers zat. Toen ging hij verder: 'Dat was verkeerd. Ik ben verantwoordelijk voor deze hele affaire. Ik heb Kane die schacht van dat buitenaardse schip in gestuurd. Nu is het mijn beurt. Ik heb steeds de anderen de kastanjes uit het vuur laten halen en ben zelf buiten schot gebleven. Het wordt hoog tijd dat daar eens verandering in komt.'
'Maar jij bent de kapitein,' zei Ash. 'Je moet praktisch zijn, aan heroïsme hebben we niets. Je stuurde Kane naar beneden omdat in de voorschriften staat dat de kapitein geen onnodige risico's mag nemen.'
Dallas grijnsde. Het gebeurde niet vaak dat hij een mogelijkheid zag om Ash op zijn eigen woorden te vangen. 'Jij moet nodig over voorschriften praten,' zei hij. 'Weet je dan niet

meer dat jij degene was die ons binnen hebt gelaten?' Ash antwoordde niet. 'Ga mij dus niet vertellen wat er in de voorschriften staat.'
'Als we je kwijtraken, krijgen wij het moeilijker. Vooral nu.'
'Je zei net dat je vond dat Ripley mans genoeg was. Daar ben ik het volledig mee eens. Ze komt in rang direct na mij, dus als ik niet terugkom heeft zij de leiding. Haar capaciteiten doen niet onder voor die van mij.'
'Dat vind ik niet.'
Dallas werd het gesprek moe. Ze verspilden kostbare tijd. Wie weet wat een voorsprong dat wezen nu al had. Hij zei: 'Dat is dan jammer. Ik heb mijn besluit genomen en daar wijk ik niet meer van af.' Hij draaide zich om, stak zijn rechterbeen in de schachtopening en liet toen voorzichtig de vlammenwerper naar binnen glijden, ervoor wakend dat het wapen niet uit zijn handen glipte en de iets naar beneden hellende schacht in gleed.
'Nee, zo gaat het niet,' mopperde hij, terwijl hij naar binnen tuurde. 'Niet genoeg ruimte om te keren.' Hij trok zijn been terug. 'Ik zal er met mijn hoofd vooruit in moeten kruipen.'
Hij wrong zich de schacht in. Er was minder ruimte dan hij gehoopt had. Hij begreep niet hoe een wezen dat zo groot was als Parker en Ripley beschreven hadden, zich door die smalle koker had kunnen wurmen. Nou ja, des te beter. Misschien werd de schacht wel nog smaller en zou het wezen in zijn haast om te ontsnappen muurvast komen te zitten. Dat zou de zaak heel wat eenvoudiger maken.
'Hoe gaat het?' riep een stem achter hem.
'Niet zo best,' antwoordde Dallas. Het geluid van zijn stem weerkaatste in de nauwe ruimte. Hij worstelde zich in een kruiphouding. 'Er is net genoeg ruimte voor een breinaald. Een dunne wel te verstaan.'
Hij deed zijn zaklamp aan en controleerde of zijn keelmicrofoon goed zat. De lege schacht strekte zich in een rechte lijn voor hem uit, iets naar beneden hellend. Hij wist dat de helling verderop steiler zou worden. Hij moest een heel dek naar beneden voor hij uitkwam achter het wezen, bij de

luchtsluis.
Ripley, Parker, Lambert, ontvangen jullie me? Ik ben nu in de schacht en sta op het punt naar beneden te gaan.'
Onder hem, een dek lager, zei Lambert in de intercom: 'We ontvangen je. Ik zal proberen je op te pikken zodra je in de buurt van onze aftaster komt.'
'Mooi. Parker?'
De werktuigkundige deed enkele stappen in de richting van de intercom, onderwijl zijn wapen zorgvuldig op de ventilatieopening gericht houdend. 'Ja, wat is er?'
'Geef het wezen geen kans te ontsnappen. Drijf het terug als het via jullie opening naar buiten probeert te komen.'
'Komt voor elkaar.'
'De luchtsluis staat open,' rapporteerde Ripley, 'klaar om gasten te ontvangen.'
'Ik zal je er eentje sturen.' Dallas begon te kruipen, zijn ogen op het eind van de tunnel, zijn duim op de vuurknop van de vlammenwerper. De schacht was hier minder dan twee meter breed. Zijn knieën deden zeer op het metaal en hij wenste dat hij een extra overal had aangetrokken. Maar daar was het nu een beetje te laat voor. Iedereen was klaar en wachtte op hem. Hij ging nu niet terug.
'Hoe gaat het?' kwam Ash's bezorgde stem over het luidsprekertje achter zijn oor.
'Best. Maak je over mij maar geen zorgen. Hou die opening goed in de gaten, voor het geval het via een omweg achter me is kunnen komen.'
Hij kroop om de eerste bocht in de schacht, terwijl hij zijn best deed om zich te herinneren hoe de buizen van het ventilatiesysteem precies liepen. Hij kon zich de betreffende blauwdruk slechts vaag voor de geest halen. Hij had er in de kantine niet zoveel tijd aan besteed. Tenslotte vormde het ventilatiesysteem niet direct een vitaal onderdeel van het schip. Het was nu te laat om te wensen dat hij de blauwdruk beter had bestudeerd.
Voor hem kwam weer een bocht in zicht. Hij bleef een ogenblik liggen, zwaar ademend, en hief de snuit van de

vlammenwerper op. Niets wees erop dat iets zich verscholen hield achter die bocht, maar hij kon beter geen risico's nemen. Het brandstofreservoir van de vlammenwerper was nog bijna helemaal vol. Het kon geen kwaad het wezen te laten weten met wat voor tegenstander het te maken had. Misschien kon hij het wel op de vlucht drijven zonder het op een directe confrontatie te hoeven laten aankomen.
Hij drukte op de rode knop en een straal vuur spoot de schacht in, luid brullend in de kleine ruimte. Een golf hete lucht spoelde over hem heen en schroeide zijn haar en wenkbrauwen. Hij begon weer naar voren te kruipen, op zijn ellebogen leunend, zodat hij niet met zijn blote handen het hete metaal hoefde aan te raken waarover hij zich voortbewoog. De hitte drong zelfs door de dikke stof van zijn broek heen, maar hij voelde het niet. Al zijn aandacht was gericht op de donkere schacht voor hem.
Lambert had al een tijd peinzend naar het rooster staan kijken dat de ventilatieopening afsloot. Nu stak ze een hand uit en haalde een schakelaar over. Er klonk een gebrom en het metalen rooster gleed opzij, zodat er een gapend gat in de wand overbleef.
'Hé, ben je gek geworden?' zei Parker, terwijl hij haar onzeker aankeek.
'Het was te donker achter dat rooster, daarom heb ik het weggehaald,' zei ze. 'Ik wil graag kunnen zien of er wat aankomt.'
Parker overwoog of hij iets terug zou zeggen, en besloot toen dat hij zijn energie beter kon gebruiken om de opening te bewaken, met of zonder rooster. En trouwens Lambert was hoger in rang dan hij.
Zweet droop in zijn ogen, en Dallas moest stilhouden om het weg te vegen. Het zout brandde in zijn ogen, zodat hij niet goed kon zien. Voor hem boog de schacht scherp naar beneden. Hij had die bocht op deze plaats verwacht, maar het gaf hem weinig genoegen zijn verwachting bewaarheid te zien. Het betekende alleen maar dat hij nog beter zou moeten oppassen dan anders.

Hij kroop naar de rand, richtte de vlammenwerper naar beneden en gaf een korte vuurstoot. .Er kwam geen gekrijs, en hij rook geen geur van verschroeid vlees. Het wezen had nog steeds een grote voorsprong op hem. Hij vroeg zich af of het boos, of misschien angstig, door de kokers kroop, op zoek naar een uitweg. Misschien zat het wel ergens te wachten, gereed om zijn hardnekkige achtervolger te belagen op manieren die de laatste zich nu totaal niet voor kon stellen. Het was warm in de schacht, en hij begon moe te worden. Er was nog een andere mogelijkheid, bedacht hij. Stel dat het wezen een andere manier had gevonden om uit de schacht te komen? Dan zou hij al die moeite voor niets hebben gedaan. Er was nog steeds één manier om al die vragen te beantwoorden, en dat was doorgaan. Hij richtte de vlammenwerper naar voren en begon langs de steile helling naar beneden te glijden.

Het was Lambert die Dallas' signaal het eerst op het scherm van haar aftaster kreeg. Ze was bijna in paniek geraakt toen ze de naald had zien trillen, maar enkele haastige berekeningen leerden haar dat het Dallas moest zijn die het apparaat had doen reageren. 'Ik heb je signaal opgepikt, Dallas,' zei ze in de intercom.

'Mooi.' Hij voelde zich beter nu hij de zekerheid had dat de anderen precies wisten waar hij was. 'Blijf me volgen.'

De schacht maakte weer een bocht. Hij kon zich niet herinneren op de blauwdruk gezien te hebben dat de schacht zoveel bochten maakte, maar hij wist in ieder geval zeker dat hij nog steeds in de hoofdschacht was. De zijkanalen die hij was gepasseerd, waren allemaal zo klein dat zelfs Jones moeite zou hebben gehad er doorheen te kruipen, laat staan het wezen, hoewel het bewezen had zich in kleine ruimtes te kunnen persen. Maar een pijp van twaalf centimeter doorsnee zou zelfs dat bovenmenselijk soepele monster voor onoverkomelijke problemen stellen. Tenminste, dat hoopte Dallas.

Deze bocht bleek moeilijker dan alle andere. Hij worstelde om de hoek om te komen, maar de lange loop van de

vlammenwerper zat in de weg. Hij bleef hijgend liggen en dacht na. Ten slotte draaide hij zich op zijn zij, hield zijn wapen met gestrekte armen voor zich uit en wurmde zich de hoek om. Toen rustte hij opnieuw uit en zei: 'Ripley!'
Ze schrok zo van de scherpe klank in zijn stem en antwoordde haastig: 'Hier ben ik. Je komt duidelijk door. Is er wat aan de hand? Je klinkt nogal-' Ze brak haar zin af. Natuurlijk klonk Dallas zenuwachtig. Wat had ze dan verwacht?
'Met mij is alles best,' zei hij. 'Ik ben alleen een beetje moe. Mijn conditie is belabberd. Dat komt ervan als je teveel weken in hyperslaap doorbrengt; dan word je slap, wat de vriezers ook voor je doen.' Hij kronkelde in een nieuwe houding zodat hij beter vooruit kon zien. 'Ik geloof niet dat die schacht nog veel verder gaat. Het wordt knap warm hier.' Dat was te verwachten, zei hij bij zichzelf. Hij had de vlammenwerper nu al zo vaak gebruikt dat de koelinstallatie het niet meer aankon. 'Ik ga verder. Blijf op je hoede.'
Dallas voelde zich enorm opgelucht toen hij het uiteinde van de nauwe schacht bereikte. De schacht kwam uit op een van hoofdluchtkanalen, een immense tunnel die in tweeën werd verdeeld door een loopbrug. Hij kroop de schacht uit, rekte zich dankbaar uit en liep de loopbrug op.
Zover hij kon zien was de tunnel verlaten, en het enige geluid dat hij hoorde was het ononderbroken gegons van de koelinstallaties. Iets verderop zag hij een kabelaansluitkast. Hij liep er voorzichtig naar toe. Maar ook daar had het wezen zich niet verscholen. De reusachtige tunnel was verlaten.
Hier op de loopbrug, waar hij naar alle kanten vrij uitzicht had, kon niets hem ongezien naderen. Het was een uitstekende plek om even uit te blazen. Hij ging zitten, staarde enkele ogenblikken door het metalen rooster van de loopbrug heen naar de bodem van de tunnel en zei toen: 'Lambert, ontvang je nog steeds mijn signaal? Ik bevind me op het ogenblik in een van de centrale mengkanalen, op de loopbrug. Van het wezen is geen spoor te bekennen.'
Lambert wierp een vluchtige blik op de aftaster, aarzelde, en keek toen nog eens, met gefronste wenkbrauwen. Ze draaide

zich om naar Parker en duwde hem het apparaat onder zijn neus. 'Kan jij hier wijs uit?'
Parker bestudeerde de wijzerplaat en schudde zijn hoofd. 'Ik niet. Dat speelgoed van Ash gaat me boven m'n pet.'
'Lambert?' riep Dallas nogmaals.
'Hier. Er is iets vreemds aan de hand.' Ze schudde de aftaster heen en weer, maar dat hielp niet. 'Ik schijn een soort dubbel signaal te krijgen.'
'Hoe bedoel je? Pik je twee afzonderlijke signalen van me op?'
'Nee, ik krijg maar één signaal, maar dan een heel vreemd.'
'Het kan interferentie zijn. De lucht hier is voortdurend in beweging. Het is mogelijk dat dat de luchtdichtheidsmeter van de aftaster in de war brengt. Vergeet niet dat Ash die dingen in allerijl in elkaar heeft geflanst. Je mag dus geen wonderen van ze verwachten.' Hij zweeg even en zei toen: 'Ik zal doorlopen. Waarschijnlijk wordt het signaal duidelijk zodra ik me beweeg.'
Hij stond op, zonder de reusachtige klauw te zien die langzaam omhoog kwam van de onderkant van de loopbrug. De graaiende klauw miste net Dallas' linkervoet. Ze zonk even geluidloos naar beneden als ze omhoog gekomen was.
Dallas was naar het midden van de tunnel gelopen. Hij bleef stilstaan en vroeg: 'Zo beter, Lambert? Is het signaal nu duidelijker?'
'Een stuk duidelijker.' Ze klonk bijzonder gespannen. 'Maar ik krijg nu twee afzonderlijke signalen, en ik weet niet welke van de twee van jou is.'
Dallas draaide zich razendsnel om. Zijn blik vloog over de loopbrug, langs de wanden, de vloer en het plafond van de tunnel, naar de donkere opening van de schacht waaruit hij net gekomen was. Toen richtte zijn blik zich weer op de loopbrug, op de plek waar hij een ogenblik tevoren gezeten had.
Hij bracht de vlammenwerper in de aanslag. Het was nu wel duidelijk waarom Lambert een dubbel signaal had gekregen. Het wezen moest vlak in zijn buurt geweest zijn. Hij was hierheen gelopen, dus moest hij nu het voorste signaal zijn. Dat betekende dat het wezen daar nog ergens zat. . . Zijn

duim bewoog zich naar de vuurknop.
Achter hem kwam een hand omhoog, reikend naar zijn enkel. Het wezen was het voorste signaal.
Ripley stond alleen bij de luchtschacht. Ze keek ernaar en dacht aan de luchtsluis die achter haar open stond. Plotseling klonk in de verte een galmend geluid. Eerst dacht ze dat het geluid in haar hoofd was, want het gebeurde wel vaker dat ze zich verbeeldde vreemde geluiden te horen. Toen kwam het geluid weer, luider nu, en dit keer gevolgd door een echo. Zo te horen kwam het van ergens diep binnenin de schacht. Haar vingers klemden zich om de vlammenwerper.
Het galmende geluid hield op. Hoewel haar verstand haar zei, weg te vluchten, deed ze enkele stappen in de richting van de opening, de vlammenwerper gereedhoudend.
Er kwam een ander geluid. Een kreet. Ze herkende de stem. Alle voorzichtigheid uit het oog verliezend, rende ze naar de opening toe. 'Dallas! Dallas!'
Er volgde geen tweede kreet na de eerste. Alleen een zacht, verwijderd gebons, dat snel wegstierf. Ze keek op haar aftaster. Die liet maar één signaal zien, en het rode lichtje werd snel zwakker; even snel als het bonzende geluid ...
'O, god, Parker, Lambert!' Ze rende naar de intercom en schreeuwde erin.
'Hier ben ik, Ripley,' antwoordde Lambert. 'Wat gebeurt er? Ik ben een van de twee signalen kwijt.'
Ripley wilde iets gaan zeggen, maar ze hield zich in. Ze herinnerde zich plotseling dat de verantwoordelijkheid nu bij haar terecht was gekomen. Ze trok haar schouders naar achteren, hoewel niemand haar kon zien, en zei met vaste stem: 'We hebben zojuist Dallas verloren.'

12

De vier leden van de bemanning die nu nog in leven waren verzamelden zich in de kantine, die nu ruim plaats aan hen bood. Ze probeerden zich alle vier af te sluiten voor de herinneringen die aan het vertrek verbonden waren.
Parker legde twee vlammenwerpers op de lege tafel.
Ripley keek hem aan en zei zacht: 'Waar heb je hem gevonden?'
'Gewoon, op de bodem van het mengkanaal, onder de loopbrug,' zei Parker dof. 'Geen teken van Dallas, geen bloed, niets.'
'En van het wezen?'
'Hetzelfde. Niets. Alleen een gat in de wand van de centrale koelinstallatie. Het metaal is gescheurd alsof het karton is. Ik had niet gedacht dat het zó sterk was.'
'Niemand van ons had dat gedacht, ook Dallas niet. Sinds we die "hand"-vorm aan boord brachten, is het wezen ons steeds twee stappen voor geweest. Daar moet verandering in komen. Van nu af aan gaan we ervan uit dat het tot alles in staat is, onzichtbaarheid inbegrepen.'
'Geen enkel wezen in het bekende heelal is onzichtbaar,' zei Ash.
Ripley keek hem kwaad aan en zei: 'Er is in het bekende heelal ook geen enkel wezen dat met speels gemak dekplaten van drie centimeter dikte oprolt.'
Daarop wist Ash geen antwoord.
Ripley ging verder: 'Het wordt tijd dat we allemaal beseffen met wat voor tegenstander we te maken hebben.'
Er heerste stilte in de kantine.
Parker keek haar recht aan en zei: 'Jij hebt nu de leiding, Ripley. Wat mij betreft is dat oké.'
Ze keek hem onderzoekend aan, maar zijn woorden en zijn houding hadden niets sarcastisch. Dit keer meende hij precies wat hij zei.

Wat nu, Ripley? vroeg ze zich af. Drie gezichten keken haar verwachtingsvol aan, wachtend op instructies. Ze probeerde wanhopig iets briljants te bedenken, maar ze vond alleen maar onzekerheid, angst en verwarring - ongetwijfeld precies dezelfde gevoelens die de anderen ondergingen. Ze begon iets te begrijpen van wat Dallas al die tijd gevoeld moest hebben. Maar dat had nu helaas geen zin meer.
'Dat is geregeld, dan,' zei ze. 'Tenzij iemand met een beter idee op de proppen komt, gaan we verder met de uitvoering van het oorspronkelijke plan.'
'En dan zeker op dezelfde manier eindigen als Dallas?' Lambert schudde haar hoofd. 'Nee, bedankt. Mij niet gezien.'
'Heb je dan een beter idee?'
'Ja, het schip verlaten. Laten we de shuttle nemen en maken dat we hier wegkomen. We hebben een goeie kans om Sol te bereiken en opgepikt te worden. Als we weer eenmaal in de bewoonde ruimte zijn is er vast wel iemand die ons SOS hoort.'
Ash had het liever niet willen zeggen maar Lambert dwong hem ertoe. 'Je vergeet iets,' zei hij. 'Dallas en Brett zijn misschien nog in leven. Ik geef toe dat het een afschuwelijk denkbeeld is, maar het is niet onmogelijk. We kunnen het schip niet verlaten voor we op dat punt zekerheid hebben.'
'Ash heeft gelijk,' zei Ripley. 'We moeten het nog een keer proberen. We weten dat het de luchtschachten gebruikt. Laten we niveau voor niveau afwerken. Dit keer zullen we ieder schot en iedere ventilatieopening achter ons dichtlassen tot we het in het nauw gedreven hebben.'
'Een prima plan,' zei Parker, met een blik op Lambert. Ze zei niets, maar zag er terneergeslagen uit.
'Hoe staat het met onze wapens?' vroeg Ripley.
Parker controleerde het brandstofpeil van de vlammen-werpers. 'Ze zitten allemaal nog redelijk vol en de spuitstukken en brandstofleidingen zijn schoon.' Hij gebaarde naar Dallas' vlammenwerper die op de tafel lag. 'Die kan wel wat brandstof hebben. Een groot gedeelte ervan is verbruikt,' zei hij somber.
'Ga dan nieuwe halen. Ash, jij gaat met hem mee.'

Parker keek de natuurkundige met een ondoorgrondelijke uitdrukking op zijn gezicht aan. 'Laat maar,' zei hij. 'Ik kan het wel alleen af.' Ash knikte. De werktuigkundige pakte zijn eigen wapen van tafel, draaide zich om en vertrok.
De rest bleef somber peinzend rond de tafel staan, wachtend op Parkers terugkeer. Ripley kon de drukkende stilte niet verdragen. Ze draaide zich om naar Ash en vroeg: 'Hebben jij of Moeder nog nieuwe ideeën of suggesties?'
Hij haalde met een verontschuldigende blik zijn schouders op. 'Ik heb niets nieuws. Ik ben nog steeds bezig met het vergelijken en verifiëren van gegevens.'
Ze keek hem doordringend aan. 'Dat kan ik niet geloven. Wil je beweren dat we, met al die informatie waarover we hier aan boord beschikken, niet iets kunnen verzinnen dat we tegen dat monster zouden kunnen gebruiken?'
'Daar lijkt het wel op, niet? Vergeet niet dat we niet met een gewoon, voorspelbaar roofdier te maken hebben. Je zei zelf dat het waarschijnlijk tot alles in staat is. Het bezit een zekere intelligentie, minstens zoveel als een hond en waarschijnlijk meer dan een chimpansee. Het heeft ook getoond dat het in staat is te leren. De Nostromo was volkomen onbekend gebied voor het wezen, maar na korte tijd was het al in staat zich grotendeels onopgemerkt door het schip te verplaatsen. Het is snel, sluw, en buitengewoon sterk, een roofdier zoals de mens nog nooit eerder is tegengekomen. Geen wonder dat we het niet de baas kunnen.'
'Zo te horen wil je het nu al opgeven.'
'Ik noem alleen maar de feiten op.'
'Dit is een modern, goed uitgerust schip, in staat om door hyperruimte te reizen en een groot aantal ingewikkelde taken te vervullen. Wil je me nu vertellen dat al haar hulpmiddelen ontoereikend zijn om af te rekenen met één dier?'
'Het spijt me, Ripley. Ik heb de situatie beschreven zoals ik die zie. Wensen dat het anders was verandert niets aan de feiten. Een man met een geweer kan overdag met redelijke kans op succes op een tijger jagen. Maar zet je diezelfde man 's nachts in het oerwoud, zodat hij aan alle kanten door het onbekende

is omringd, dan komen al zijn primitieve angsten weer boven en is de tijger in het voordeel. Je zou kunnen zeggen dat wij ook in het donker zitten, het donker van de onwetendheid.'
'Heel poëtisch, alleen hebben we er niet veel aan.'
'Nogmaals, het spijt me.' Zo te zien kon het hem echter niet veel schelen. 'Wat wil je dan dat ik doe?'
'Als je nu eerst eens begon een paar van die "feiten" opnieuw te bekijken. Ga terug naar Moeder en blijf net zo lang vragen stellen tot je betere antwoorden krijgt.'
'Goed, ik zal het proberen, hoewel ik me afvraag wat je ervan verwacht. Moeder kan geen informatie achterhouden.'
'Probeer het met andere vragen, of formuleer ze anders. Op die manier heb ik ook succes gehad met dat zogenaamde noodsignaal, weet je nog?'
'Ja, dat weet ik nog heel goed.' Ash keek haar met respect aan. 'Misschien heb je gelijk.' Hij verliet de kantine.
Lambert was op een stoel gaan zitten. Ripley liep naar haar toe en ging naast haar zitten. 'Probeer vol te houden,' zei ze. 'Je weet dat Dallas voor ons hetzelfde gedaan zou hebben. Hij zou nooit het schip verlaten hebben zonder zich er eerst van te hebben overtuigd of we nog leefden of niet.'
Maar Lambert was niet te vermurwen. 'Ik weet alleen dat je ons vraagt te blijven en ons een voor een af te laten maken.'
'Ik beloof je dat we zo snel mogelijk zullen vertrekken als blijkt dat het plan niet werkt.'
Plotseling kwam er een vreemde gedachte bij haar op, eentje die helemaal niets met de situatie van het moment te maken had, maar op een of andere onverklaarbare manier toch van toepassing was op de problemen die haar bezighielden. Ze wierp een blik op Lambert. Het was belangrijk dat ze eerlijk antwoordde, anders had de vraag geen zin. Lambert was op een heleboel andere punten nogal teergevoelig . . . Maar op deze vraag zou ze zeker eerlijk en onomwonden antwoord geven.
Natuurlijk was het antwoord niet beslissend, hoe het ook uitviel. Maar als ze de vraag niet stelde, zou die haar voortdurend blijven achtervolgen, tot hij haar gedachten

volledig zou beheersen.
'Lambert, ben je wel eens met Ash naar bed geweest?'
'Nee.' Haar antwoord kwam onmiddellijk en liet geen ruimte voor twijfel of aarzeling. 'En jij?'
'Ik ook niet.'
Ze zwegen een paar minuten, tot Lambert uit zich zelf, en als terloops, opmerkte: 'Ik had nooit de indruk dat hij erg geïnteresseerd was.'
Daarmee had de zaak voor Lambert afgedaan, maar niet voor Ripley. Ze probeerde wel er niet meer aan te denken, maar de gedachte kwam telkens hardnekkig terug, en ze wist bij god niet waarom.
Parker controleerde het peil van het samengeperste methaan in de eerste cylinder en overtuigde zich ervan dat de fles vol was. Hij deed hetzelfde bij een tweede, die er naast stond. Toen tilde hij de twee zware gasflessen op en sjouwde ze de trap op.
Dek B was net zo verlaten als het dek eronder. Hoe eerder hij bij de anderen terug was hoe beter, dacht hij. Had hij nou toch Ash maar meegenomen. Het was ontzettend stom van hem geweest die cilinders in zijn eentje te gaan halen. Iedereen die het slachtoffer was geworden van het wezen was op fatale moment alleen geweest. Hij probeerde zijn pas te versnellen, ondanks het gewicht van de flessen.
De gang maakte een bocht. Hij ging de hoek om, en bleef plotseling als aan de grond genageld staan, zodat hij bijna een van de flessen liet vallen. Voor hem bevond zich de hoofdluchtsluis, en even daar voorbij had hij iets zien bewegen. Of had hij zich vergist. Gezien de omstandigheden zou het hem niet verbazen als hij zich van alles ging verbeelden. Hij knipperde met zijn ogen en schudde met zijn hoofd in een poging een duidelijker beeld te krijgen.
Hij stond net op het punt door te lopen, toen hij weer iets zag bewegen. Iets groots en massiefs.
Hij keek om zich heen en zijn blik viel op een van de talrijke intercoms. Als het goed was waren Lambert en Ripley nog in de kantine. Hij drukte de knop in.

Zijn stem steeg als een onverstaanbaar gefluister op uit de luidspreker in de kantine. Ripley dacht eerst dat het een ruis was, maar toen herkende ze hier en daar een woord. Ze liep naar de intercom, drukte op de knop en zei: 'Ripley hier.'
'Zachtjes!' fluisterde Parker dringend. Hij zag geen beweging meer bij de luchtsluis. Als het wezen hem gehoord had . . .
Ripley wisselde een verbaasde blik met Lambert, maar ze deed wat Parker haar had gevraagd. 'Ik versta je haast niet,' fluisterde ze. 'En waarom moet ik zo zachtjes praten?'
'Het wezen,' fluisterde Parker. 'Het is bij de hoofdsluis. Ja, nu, op dit moment! Ga als de bliksem naar de brug.'
'Maar waarom . . .?'
'Stel geen vragen en doe wat ik zeg!'
'Oké, maar-'
'Schiet op!'
De seconden tikten oneindig traag voorbij. Hij durfde nauwelijks adem te halen. Zweetdruppels liepen kriebelend langs zijn hals, zijn boord in. Verdomme, waar bleef ze nou? dacht hij. Zijn blik ging naar de zwak ruisende intercom. Ze slenterde natuurlijk op d'r gemak naar de brug. Pestwijf. Straks ging het monster er vandoor en was hun kans verkeken. Hij-
'Ik ben op de brug,' kwam het hijgende gefluister van Ripley.
'Het werd tijd. Doe langzaam de binnenste sluisdeur open. Als ik het zeg, moet je hem als de donder dichtdoen en de buitenste sluisdeur eruit blazen.'
'Weet je zeker-?'
'Doe gewoon wat ik zeg. Als we het goed aanpakken, zijn we van dat monster af!' Hij dwong zich tot kalmte. 'Doe die sluisdeur open. En langzaam.'
Op de brug keek Ripley aarzelend naar Lambert, die met haar meegehold was. Ze opende haar mond, maar voor ze iets kon zeggen, knikte Lambert heftig van ja. Als Parkers plan mislukte, verloren ze alleen maar een klein beetje lucht. Maar als het werkte... Ze haalde een schakelaar over.
Beneden probeerde Parker met de wand van de gang te versmelten toen een zacht gezoem klonk. De binnenste sluisdeur gleed opzij. Het wezen kwam uit de schaduwen en

liep er naar toe. Binnenin de luchtsluis brandden verscheidene lampen, waaronder een die schitterend smaragdgroen was. Het wezen werd erdoor aangetrokken, en het liep er wat dichter naar toe.
Kom op, dacht Parker. Kijk dan naar dat mooie groene lichtje. Goed zo. Zou je dat mooie groene lichtje niet graag helemaal voor jezelf alleen hebben? Vast wel. Stap gewoon naar binnen, dan is het helemaal van jou. Nog maar een paar stappen naar binnen en het is voor altijd van jou. Nog maar een paar stappen, God, nog maar een paar stappen.
Onweerstaanbaar aangetrokken door het knipperend indicatielampje, stapte het wezen de luchtsluis binnen. Niet ver, maar ver genoeg, dacht Parker. Het wezen kon ieder moment zijn belangstelling verliezen, of achterdochtig worden.
'Nu,' zei hij zacht in de intercom, 'nu!'
Ripley's hand was halverwege de schakelaar toen het alarmsignaal van de Nostromo begon te loeien. Zij en Lambert verstijfden. Ze keken elkaar aan en lazen de schok en de verbazing op elkaars gezicht. Ripley haalde de schakelaar over.
Het wezen had het alarmsignaal ook gehoord. Hij spande zijn spieren en sprong achterwaarts, de luchtsluis uit in één enkele ongelooflijke sprong. De sluisdeur sloeg net iets eerder dicht. Een arm raakte beklemd tussen deur en de sluitring. Met een scherp geknetter begon er zuur uit het verbrijzelde lichaamsdeel te lekken. Het wezen maakte een geluid dat leek op gekreun of een kreet die onder water wordt gemaakt. Het rukte zich met geweld los, de beklemde arm achterlatend.
Toen draaide het zich om en rende door de gang, verblind van pijn. Parker zag het wezen op zich afkomen en was als verlamd, maar het keek nauwelijks naar hem toen het hem optilde en opzij smeet. Het verdween om de hoek van de gang. Op een scherm boven de bewusteloze Parker gloeiden de woorden BINNENSTE SLUISDEUR GESLOTEN op.
De buitenste sluisdeur zwaaide open en de lucht in de sluis ontsnapte de ruimte in, waar ze onmiddellijk bevroor. Het metaal van de binnenste sluisdeur kookte en borrelde.

'Parker?' riep Ripley bezorgd. Ze stelde een aantal instrumenten bij. 'Parker? Wat gebeurt er daar beneden?' Haar aandacht werd getrokken door een knipperend groen licht op haar console.
'Wat is er aan de hand?' Lambert leunde achterover uit haar stoel. 'Is het gelukt?'
'Ik weet het niet. De binnenste deur is dicht en de buitenste open.'
'Dan moet het in orde zijn. Maar hoe zit het met Parker?'
'Ik krijg geen antwoord van hem. Als het gelukt was, zouden we toch al wel iets van hem gehoord hebben.' Ze kwam tot een besluit. 'Ik ga naar beneden. Neem jij de boel hier over.' Ze stond op en rende naar gang B.
Een paar keer viel ze bijna. Een keer botste ze zo hard tegen een schot aan dat ze bijna het bewustzijn verloor. Maar ze krabbelde overeind en liep verder. Ze dacht niet aan het wezen, maar aan Parker, een medemens, iets dat de laatste tijd een bijzonder schaars en kostbaar artikel begon te worden aan boord van de Nostromo.
In de gang die naar de luchtsluis leidde, lag een gedaante languit op het dek: Parker. Ze boog zich over hem. Hij was slechts half bij bewustzijn. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ze. 'Je ziet er vreselijk uit. Heeft het . . .?'
Parker probeerde wat te zeggen, maar kon uiteindelijk niets anders doen dan zwakjes naar de luchtsluis gebaren. Ripley keek in de aangegeven richting en zag de borrelende poel bij de sluisdeur. Ze wilde opstaan.
Op dat moment vrat het zuur zich een weg door de laatste centimeters van de sluisdeur.
Er klonk een luide knal van ontsnappende lucht, en een miniatuur wervelstorm stak rondom hen op. Lucht werd krijsend het vacuüm ingezogen. In verscheidene nissen in de gang flitsten rode waarschuwingspanelen op. Het alarmsignaal loeide weer, zo mogelijk nog hysterischer dan zo-even. Over het hele schip sloegen nooddeuren dicht, te beginnen in de omgeving van de luchtsluis. Parker en Ripley hadden veilig moeten zijn in een afgesloten sectie van de gang waarin ze

zich bevonden, maar een van de gasflessen zat muurvast beklemd tussen de nooddeur, zodat de lucht door de spleet naaf buiten bleef kolken. Ripley keek om zich heen, op zoek naar iets dat ze kon gebruiken om de gasfles los te rammen. Haar blik viel op de andere gasfles. Ze pakte hem op en beukte ermee op de fles die klem zat. Als er in een van de twee een scheur kwam, was één vonk voldoende om de zaak te laten ontploffen. Maar als ze er niet snel in slaagde de deur vrij te maken, zouden ze toch sterven door het wegvallen van de luchtdruk.
Ze had al last van de lage luchtdruk. Bloed schuimde in haar neus en oren. Parkers wonden begonnen opnieuw te bloeden. Ze sloeg een laatste keer met al haar krachten op de fles. De cilinder schoot los, de deur sloeg dicht en het gehuil van ontsnappende lucht hield abrupt op. De hevig in beroering gebrachte lucht wervelde nog verscheidene minuten lang om ze heen.
Op de brug had Lambert de dreigende woorden LEK IN DE ROMP NOODDEUREN GESLOTEN op de scher men zien verschijnen. Ze drukte de knop van de intercom in. 'Ash, ga een paar flessen zuurstof halen en kom dan naar me toe. Ik ben bij de hoofdluchtsluis.'
'Ik kom eraan.'
In de afgesloten sectie van de gang kwam Ripley wankelend overeind, vechtend voor iedere ademteug in de ijle lucht. Ze strompelde naar de nooddeur en zocht naar de knop waarmee de deur onafhankelijk van de brug geopend kon worden. Toen zag ze tot haar afschuw dat ze niet bij de deur was die naar de volgende afgesloten sectie, en verse lucht, leidde, maar bij de deur die uitkwam op vacuüm. Ze draaide zich om en liep half struikelend, half vallend naar de tegenoverliggende deur. Het kostte haar kostbare seconden om het paneel met de knop te vinden. Gedachten wervelden door haar brein en spatten uiteen als zeepbellen. Het werd mistig om haar heen, en de lucht was vervuld van de geur van rozen en seringen.
Ze drukte op de knop, maar de deur ging niet open. Toen zag ze dat ze op de verkeerde knop drukte. Haar benen leken van

rubber en probeerden voortdurend onder haar weg te glippen. Ze klampte zich vast aan de deur en probeerde al haar krachten te verzamelen om het nog eens te proberen. De kleine hoeveelheid zuurstof in de afgesloten sectie was bijna opgebruikt.
Voor de ruit in de deur verscheen een gezicht. Het was verwrongen, opgezwollen, en op de een of andere manier toch vertrouwd. Het leek alsof ze dat gezicht van heel vroeger kende. Achter dat gezicht leefde iemand die Lambert heette. Ze was nu heel moe en begon langzaam langs de deur naar beneden te glijden. Vage, boze gedachten kwamen in haar op toen ook die laatste steun wegviel. De deur verdween in een spleet in de zoldering en ze viel met haar hoofd op het dek. Een golf frisse lucht, onuitsprekelijk heerlijk en opwekkend, spoelde over haar gezicht.
De mist voor haar ogen trok op, maar haar gedachten bleven wazig.
Er klonk een signaal ten teken dat de druk overal in het schip weer normaal was. Ash haastte zich met een van de zuurstofflessen naar Parker, die bewusteloos was geraakt door gebrek aan zuurstof en nu langzaam bijkwam, en Lambert knielde met de andere fles naast Ripley. Deze haalde moeizaam en ondiep adem. Lambert plaatste het transparante masker over Ripley's mond en neus en draaide de kraan open. Ripley inhaleerde en een wonderbaarlijke geur verspreidde zich door haar longen en lichaam. Ze sloot haar ogen van puur genot. Zo bleef ze een poosje liggen, roerloos, diep de pure zuurstof inademend.
Ten slotte deed ze het masker af. Ze merkte op dat de druk weer normaal was: de nooddeuren waren allemaal opgetrokken. Ze wist dat dit voorval weer een stukje van hun toch al schaarse zuurstofvoorraad had afgeknabbeld. Nou ja, dacht ze, met dat probleem zullen we ons later wel bezighouden.
'Alles goed met je?' vroeg Ash aan Parker. 'Wat is er allemaal gebeurd?'
Parker veegde een korst geronnen bloed van zijn bovenlip en

probeerde de nevelflarden uit zijn gedachten te verwijderen door zijn hoofd te schudden. 'Gaat wel,' zei hij in antwoord op de eerste vraag van de natuurkundige. De tweede liet hij voorlopig onbeantwoord.
'En het wezen, wat is daarmee gebeurd?' probeerde Ash weer.
Parker schudde weer zijn hoofd en kromp ineen van pijn. 'Het is ontsnapt,' zei hij. Het alarmsignaal ging af en het sprong terug de gang in. Een arm, of hoe je het ook wilt noemen, raakte beklemd tussen de sluisdeur, maar het rukte zich gewoon los, net als een hagedis die zijn staart achterlaat.'
'Waarom niet? Die arm groeit toch zo weer aan,' zei Ash.
Parker ging teleurgesteld verder: 'We hadden dat kreng te pakken. We hadden hem.' Hij zweeg even, en voegde eraan toe: ‘Toen hij zich losrukte, gutste het zuur uit de arm. Het zuur vrat zich een weg door de sluisdeur, zodat de lucht kon ontsnappen.' Hij wees met een trillende vinger op de deur die de gang afsloot van het gedeelte waarin de luchtsluis zich bevond. 'Van daaraf kan je het gat waarschijnlijk zien.'
'Ik zal straks wel eens kijken,' zei Ash. Hij keek nieuwsgierig op. 'Wie heeft dat alarmsignaal ingeschakeld?'
Ripley keek hem doordringend aan. 'Dat kan jij beter vertellen dan wij.'
'Wat bedoel je daarmee?'
Ze veegde het bloed van haar neus en snoof. 'Dat alarmsignaal zal wel uit zich zelf afgegaan zijn. Dat is toch de enige logische verklaring, niet? Een kleine tijdelijke storing, die toevallig op een wat ongelukkig moment viel?'
Ash stond op en keek haar vanonder half gesloten oogleden aan. Ze had zich ervan overtuigd dat de cilinder met methaan onder handbereik was voor ze sprak. Maar Ash bewoog niet. Ze wist nog steeds niet wat ze aan hem had. Als hij schuldig was, zou hij haar nu moeten aanvallen, nu zij en Parker nog zwak waren. En als hij onschuldig was, zou hij eigenlijk zo boos moeten zijn dat hij haar op zijn minst de huid volschold. Maar hij deed helemaal niets, en daar had ze niet op gerekend. Zijn enige reactie was dat hij bozer klonk dan

normaal toen hij weer begon te spreken. 'Als je iets te zeggen hebt, zeg het dan. Die voortdurende insinuaties en bedekte beschuldigingen hangen me de keel uit.'
'Niemand beschuldigt je van iets.'
'Je denkt zeker dat ik op m'n achterhoofd gevallen ben?' Hij verviel in een nors stilzwijgen. Ripley zei een lang ogenblik niets, en gebaarde toen naar Parker. 'Breng hem naar de ziekenboeg en schuif hem in de autodoc. Met deze wonden zal het apparaat in ieder geval geen moeite hebben.'
Ash trok de werktuigkundige overeind, legde Parkers rechterarm om zijn schouders en ging op weg naar de ziekenboeg. Hij keek Ripley niet aan toen hij langs haar liep. Toen hij met zijn last om de eerste bocht verdwenen was, stak Ripley een hand uit naar Lambert. Deze nam de hand en trok haar overeind. Ze keek bezorgd toen Ripley heen en weer zwaaide, maar Ripley glimlachte haar geruststellend toe en liet haar hand los.
'Het gaat wel weer.' Ze sloeg het stof van haar knieën.
'Hoeveel zuurstof heeft deze kleine episode ons gekost? Ik wil het precies weten.'
Lambert staarde haar alleen maar aan.
'Wat is er, heb ik iets geks gezegd? Waarom staar je me zo aan? Is het zuurstofpeil verboden informatie geworden?'
'Je hoeft niet gelijk kwaad te worden,' zei Lambert. Toen ging ze op ongelovige toon verder: 'Je beschuldigt hem ervan dat hij het alarmsignaal heeft laten afgaan om het wezen te redden!' Ze schudde langzaam haar hoofd. 'Waarom?'
'Omdat ik denk dat hij liegt. En als ik bij de computerbanden kan komen, kan ik het bewijzen ook.'
'Wat bewijzen? Stel dat je er op een of andere manier in slaagt te bewijzen dat hij verantwoordelijkheid is voor het afgaan van het signaal; dat wil nog niet zeggen dat je kan bewijzen dat het geen ongelukje was.'
'Dat ongelukje kwam anders wel op een héél vreemd tijdstip, vind je ook niet?' Ripley zweeg enkele ogenblikken, en zei toen zacht: 'Je gelooft nog steeds niet dat ik gelijk heb, hè?'
'Ik weet het niet.' Lambert kon niet de energie opbrengen voor

een twistgesprek. 'Ik weet helemaal niets meer. Ja, om eerlijk te zijn, ik geloof inderdaad niet dat je gelijk hebt. Waarom zou Ash dat wezen willen beschermen? Als het hem te pakken krijgt is hij net zo dood als Dallas en Brett. Als die dood zijn, tenminste.'
'Bedankt. Ik vind het altijd fijn om te weten op wie ik kan rekenen.' Ripley draaide zich om en liep zonder een keer om te kijken weg.
Lambert keek haar na, haalde haar schouders op en begon de gasflessen te verzamelen. Ze was met het methaan even voorzichtig als met de zuurstof, want het was even hard nodig als ze het wilden overleven.
'Ash, ben jij daar? Parker?' Toen er geen antwoord kwam, stapte Ripley voorzichtig de centrale computerruimte binnen. Voorlopig zou ze het brein van de Nostromo helemaal voor zich zelf alleen hebben.
Ze ging voor de hoofdconsole zitten en activeerde het paneel door met haar duim op de identificatieplaat te drukken. Schermen kwamen flikkerend tot leven.
Tot dus ver was het gemakkelijk gegaan. Nu kwam het echte werk. Ze dacht een ogenblik na en tikte toen een codenummer van vijf cijfers. De schermen bleven leeg, wachtend op de juiste vraag. Ze probeerde een tweede weinig gebruikte combinatie, met even weinig succes.
Ze vloekte binnensmonds. Als ze gedwongen was in het wilde weg combinaties te proberen, zat ze hier tot aan haar dood toe. En die zou niet ver in de toekomst liggen als het wezen met dezelfde snelheid doorging met het uitmoorden van de bemanning.
Ze probeerde een tertiaire combinatie in plaats van een primaire en was verbijsterd toen het scherm prompt tot leven kwam, klaar om informatie te ontvangen en te geven. Maar er verscheen op het scherm geen verzoek om input. Dat betekende dat de code maar gedeeltelijk succesvol was geweest. Wat nu te doen?
Ze wierp een blik op het secundaire toetsenbord. Ieder lid van de bemanning kon het gebruiken, maar het had geen toegang

tot gegevens van vertrouwelijke aard. Als ze zich de juiste koppelcode kon herinneren, kon ze het tweede toetsenbord gebruiken om vragen te stellen aan de hoofdcomputer.
Ze ging op de andere stoel zitten, voerde in wat ze hoopte dat de juiste koppelcode was, en typte de eerste vraag. Alles hing af van of de koppelcode zonder meer geaccepteerd werd. Dat laatste zou het geval zijn als haar vraag op het scherm verscheen.
Kleuren wervelden een ogenblik op het scherm, en verdwenen toen. Woorden gloeiden op en vormden de vraag die ze net had getypt.
WIE HEEFT HET ALARMSIGNAAL VAN DE HOOFDLUCHTSLUIS AF LATEN GAAN?
Daaronder flitste het antwoord op. ASH.
Dat moest ze even verteren. Ze had het antwoord verwacht, maar nu het daar zo kil op het scherm stond, besefte ze pas wat dat allemaal met zich meebracht. Het was dus toch Ash geweest. De kritieke vraag was nu: was het al die tijd Ash geweest? Ze typte een tweede vraag. BESCHERMT ASH HET WEZEN?
Dit was blijkbaar Moeders dag voor korte antwoorden.
Ja maar zij kon ook kort zijn als ze dat wilde. Haar vingers bewogen zich over de toetsen. WAAROM?
Ze leunde gespannen voorover. Als de computer verkoos geen verdere informatie te verstrekken, kon ze niets meer doen, want ze wist geen codes meer waarmee ze antwoorden los kon peuteren. Het was ook mogelijk dat de computer werkelijk geen verklaring had voor het bizarre gedrag van de natuurkundige.
Maar dat had ze wel.
SPECIALE ORDER 937 VERTROUWELIJKE INFORMATIE ALLEEN BESTEMD VOOR PERSONEEL VAN AFDELING NATUURKUNDE.
Wel, nu ze eenmaal zover was, kon ze wel om die restricties heenwerken. Ze wilde net beginnen toen een hand met een dreunende slag naast de hare neerkwam en tot aan de elleboog in de computerconsole verdween.

Met wild bonzend hart draaide ze zich om in haar stoel en zag, niet het wezen, maar een gedaante en een gezicht die haar nu even buitenaards voorkwamen.
Ash glimlachte flauwtjes, maar er sprak geen humor uit het krullen van die lippen. 'Zo te zien is het leiderschap een beetje te zwaar voor je. Maar ik mag het je eigenlijk niet kwalijk nemen. Leiding geven is altijd moeilijk, vooral onder omstandigheden als deze.'
Ripley stond langzaam op van haar stoel, er voor zorgdragend dat de stoel tussen haar en Ash bleef. Uit zijn woorden mochten dan verzoening en zelfs medeleven spreken, zijn daden spraken een heel andere taal.
'Het probleem is niet leiderschap, Ash,' zei ze, 'maar loyaliteit.' Ze zorgde ervoor dat ze in haar rug gedekt bleef en begon in een wijde boog om Ash heen naar de deur te lopen.
Hij draaide met haar mee, nog steeds grijnzend. 'Loyaliteit? Die is er volgens mij genoeg.' Hij vloeide nu werkelijk over van vriendelijkheid, dacht ze. 'We hebben allemaal ons best gedaan. Lambert is een beetje pessimistisch aan het worden, maar we hebben altijd geweten dat ze emotioneel niet zo stabiel is. Ze kan koersen berekenen als de beste, maar als het op het uitstippelen van haar eigen koers aankomt is ze nergens.'
Ripley bleef langzaam naar de uitgang lopen, zich onderwijl dwingend om terug te glimlachen. 'Ik maak me op het moment geen zorgen om Lambert, maar om jou.' Ze begon zich om te draaien naar de deuropening. Haar maag kromp samen in afwachting van wat komen ging.
'Al je paranoia komt weer boven,' zei hij droevig. 'Wat jij nodig hebt is een beetje rust.' Hij deed een stap in haar richting en stak een helpende hand uit.
Ze dook onder zijn grijpende vingers door en rende naar de deur. Toen was ze op de gang en sprintte naar de brug. Ze kon niet om hulp schreeuwen, want ze had al haar adem nodig om te rennen.
Er was niemand op de brug. Op de een of andere manier slaagde ze weer in langs hem te komen, terwijl ze onder het

rennen noodschakelaars overhaalde. Luchtdichte deuren vielen achter haar dicht, maar allemaal net iets te laat om hem de pas af te snijden.
Hij kreeg haar ten slotte te pakken in de kantine. Een paar seconden later arriveerden Parker en Lambert. De alarmsignalen, die in werking waren gesteld toen Ripley de nooddeuren sloot, hadden hen gewaarschuwd dat er in de omgeving van de brug iets mis was, en ze waren er naar onderweg toen ze Ripley en Ash voorbij zagen rennen.
Hoewel het een heel andere noodtoestand was dan ze hadden verwacht, reageerden ze goed. Lambert bereikte als eerste de kantine. Ze sprong op Ash's rug. Geërgerd liet hij Ripley los, greep de navigator beet en smeet haar door het vertrek. Toen sloeg hij zijn handen weer om Ripley's keel en begon haar te wurgen.
Parker was minder snel dan Lambert, maar zijn reactie was beter overdacht. Ash zou zijn logica hebben kunnen waarderen. De werktuigkundige had een van de aftasters bij zich. Hij nam het compacte apparaat in een stevige greep en ging achter Ash staan, die alleen maar aandacht had voor de gruwelijke taak die hij bezig was te verrichten. Parker sloeg uit alle macht toe.
Er klonk een doffe klap, en Parker verloor bijna zijn evenwicht toen de aftaster doorschoot zonder verdere tegenstand te ontmoeten, terwijl Ash's hoofd een andere kant opvloog.
Er was totaal geen bloed. Enkel veelkleurige draden en gedrukte circuits die boven de stomp van Ash's nek uitstaken.
Ash liet Ripley los, die op de grond viel en naar adem snakkend haar keel vasthield. Zijn handen voerden een macabere pantomime op boven zijn schouders toen hij vergeefs naar zijn hoofd zocht. Hij, of liever gezegd, het, wankelde achteruit, hervond zijn evenwicht, bukte en begon op de tast naar het weggerolde hoofd te zoeken.

13

'Een robot . . . een vuile smerige robot!' mompelde Parker. De hand met de aftaster erin hing slap langs zijn zij.
Blijkbaar zaten er in het lichaam ook audiosensors, want de gedaante draaide zich op het geluid van Parkers stem onmiddellijk om en liep naar hem toe. Parker beukte met de aftaster op Ash's schouders, en nog eens . . . zonder resultaat. Ash graaide naar Parker, sloeg zijn armen om hem heen, zocht met zijn handen naar Parkers nek en begon hem met bovenmenselijke kracht te wurgen.
Ripley had zich hersteld en zocht nu wanhopig naar een wapen. Haar blik viel op een van de schokbuizen waarmee ze van plan waren geweest het wezen op te drijven. Ze raapte hem snel op en controleerde of hij nog werkte.
Lambert trok aan Ash's benen in een poging de machine omver te gooien. Ripley nam de schokbuis en porde ermee in de bedrading die uit de stomp van de nek kwam. Parkers ogen begonnen al glazig te worden, en uit zijn dichtgeknepen keel kwamen zwakke piepende geluiden. Ripley stak de buis in een dikke bundel draden en circuits en drukte de knop op het handvat in. Ash's greep op Parker leek iets zwakker te worden. Ze trok de buis terug, koos een ander doel en ramde de buis weer in het gat.
Blauwe vonken spatten uit de stomp. Ze stak nogmaals, terwijl ze de knop ingedrukt hield. Er was een felle steekvlam en de stank van verbrand isolatiemateriaal.
Ash viel op de grond. Parker rolde van hem weg, hoestte een paar keer en spuwde op het dek. Zijn borstkas ging krampachtig op en neer. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen, keek woest naar de roerloze Ash en zei: 'Een smerige machine van die vervloekte Maatschappij.' Hij hees zich overeind en gaf een schop tegen de metalen gedaante. De machine reageerde niet en bleef liggen waar hij lag, op zijn rug op het dek.

Lambert keek onzeker van Parker naar Ripley en zei: 'Wil iemand zo goed zijn me te vertellen wat hier in jezusnaam aan de hand is?'
'Er is maar een manier om daar achter te komen.' Ripley zette de schokbuis zorgvuldig weg, zodat hij onder handbereik was voor het geval ze hem snel nodig had, en liep naar het weggerolde hoofd.
'Wat is die manier?' vroeg Lambert.
'De bedrading van het hoofd herstellen. Ik denk dat ik kortsluiting heb veroorzaakt in het bewegingssysteem van de romp, maar als het goed is moeten het hoofd en de geheugencellen het nog doen als ik stroom toevoer.'
Ze gebaarde naar het lijk (ze kon er nog niet helemaal toe komen Ash als een stuk machinerie te zien). 'Hij heeft het wezen vanaf het begin beschermd. Dat probeerde ik je zo even nog duidelijk te maken. Hij is het die het aan boord heeft gelaten, in strijd met de voorschriften.' Haar gezicht vertrok bij de herinnering. 'Hij gebruikte Kane's gezondheid als een excuus, maar het kon hem helemaal niet schelen wat er met Kane gebeurde. Hij liet dat ding binnenin hem groeien en wist al die tijd wat er aan de hand was. En hij liet het alarmsignaal van de luchtsluis afgaan om het te redden.'
'Maar waarom?' Lambert deed haar best, maar ze kon het nog steeds niet begrijpen.
'Ik weet het niet zeker, maar de enige reden die ik kan bedenken waarom iemand een robot aan de bemanning zou toevoegen zonder ons medeweten, is dat die iemand een betrouwbare waarnemer wilde hebben die hem op de hoogte kon houden van de ontwikkelingen aan boord.' Ze keek Lambert aan. 'Wie wijst het personeel toe aan de schepen, wie brengt er op het laatste moment veranderingen aan zoals het vervangen van de ene officier door de andere, en wie is de enige die in staat is in het geheim een robot aan boord te brengen, voor welke reden ook?'
Nu begreep Lambert het wel. 'De Maatschappij!'
'Goed geraden.' Ripley glimlachte kil. 'De onbemande onderzoekingsschepen van de Maatschappij moeten het

signaal van dat wrak opgepikt hebben. Toevallig was de Nostromo het eerstvolgende schip van de Maatschappij dat daar in de buurt zou komen. Dus brachten ze Ash aan boord. Hij moest de boel in de gaten houden en zorgen dat we ons hielden aan iets dat Moeder Speciale Order 937 noemt.
Waar het om gaat is dit: als het onderzoek naar dat signaal niets waardevols oplevert, kan Ash ze daarvan op de hoogte brengen zonder dat we ooit te weten komen wat er aan de hand was. In dat geval hoeft de Maatschappij geen dure expeditie naar de planeet te sturen. Maar als het onderzoek wel iets oplevert, weet de Maatschappij meteen wat voor soort expeditie ze moet sturen. Gewoon een kwestie van je winst zo ver mogelijk opschroeven en de verliezen zo klein mogelijk houden. Hun winst, onze verliezen.'
'Geweldig,' snoof Parker, die nog steeds zijn nek masseerde. 'Je hebt het helemaal uitgedokterd. Maar vertel me nu eens waarom we die smerige schoft weer in elkaar moeten zetten.' Hij spoog op Ash's lichaam.
Ripley had Ash's hoofd op de tafel gezet en was nu bezig een snoer te leggen van een stopcontact naast de autochef naar het zwijgende hoofd. Ze zei: 'We moeten erachter zien te komen wat ze nog meer voor ons verzwijgen. Ben je het daarmee eens?'
Parker knikte met tegenzin. 'Ja.' Hij liep naar haar toe. 'Hier, laat mij dat maar doen.'
Hij rommelde een tijdje met de draden en verbindingen die in de achterkant van Ash's hoofd zaten, onder het kunstmatige haar. Toen de oogleden begonnen te trillen, bromde Parker voldaan en deed een stap achteruit.
Ripley leunde voorover. 'Ash, kun je me horen?' Geen antwoord. Ze keek op naar Parker.
'Alle verbindingen zijn in orde, en het stelt zich automatisch in op het beschikbare voltage. Bij deze nieuwe types zitten alle geheugencellen en verbale en visuele componenten in het hoofd, dus volgens mij moet het kunnen praten, behalve als er belangrijke circuits zijn beschadigd toen het hoofd het dek raakte.'

Ze probeerde het weer. 'Kun je me horen, Ash?'
Een vertrouwde stem klonk in de kantine, luid en duidelijk. 'Ja, ik hoor je.'
Ze vond het moeilijk om tegen het hoofd te spreken, hoewel ze wist dat het maar een onderdeel van een machine was, zoals de schokbuis of de aftaster. Ze had teveel met Ash meegemaakt.
'Wat. . . wat houdt Speciale Order 937 in?'
'Je weet dat ik je dat niet kan vertellen. Dat is in strijd met de voorschriften en mijn interne programmering.'
Ze stapte achteruit. 'Dan heeft het verder geen zin om te praten. Parker, trek de stekker eruit.'
De werktuigkundige reikte naar de draad en Ash reageerde met een snelheid die aantoonde dat er niets mis was met zijn waarnemingscircuits. 'In het kort waren mijn orders als volgt.'
Parker hield zijn hand dreigend boven de stekker. 'Ik had opdracht de koers van de Nostromo te wijzigen of ervoor te zorgen dat de bemanning de koers wijzigde zodat het schip het signaal zou oppikken. Ik moest Moeder programmeren om jullie uit hyperslaap te halen met dat verhaal over het noodsignaal. De specialisten van de Maatschappij wisten al dat de uitzending een waarschuwing was en geen noodsignaal.'
Parkers handen balden zich tot vuisten.
'Bij de bron van het signaal,' ging Ash verder, 'moesten we onderzoek verrichten naar een levensvorm die bijna zeker vijandig was, afgaande op wat deskundigen van de Maatschappij uit de uitzending hadden kunnen distilleren, en haar terugbrengen naar de Aarde om door de Maatschappij beoordeeld te worden op mogelijke commerciële toepassingen, dit natuurlijk met de nodige discretie.'
'Natuurlijk,' ze Ripley, de onverschillige toon van de machine nabootsend. 'Dat verklaart waarom ze ons hebben gekozen. En dan bedoel ik niet dat ze ons hebben gekozen omdat dat veel goedkoper was dan er een volledig uitgeruste expeditie op af te sturen, hoewel dat natuurlijk wel een rol heeft gespeeld bij de beslissing.' Ze voelde een soort koude

vreugde omdat ze er zelf achter was gekomen wat de bedoeling van de Maatschappij moest zijn geweest. Ze ging verder: 'Het is ten strengste verboden een gevaarlijke buitenaardse vorm van leven in te voeren op welke bewoonde planeet ook, laat staan de Aarde. Door het zo te spelen dat het leek alsof wij eenvoudige, onschuldige ruimtevaarders het bij stom toeval hadden gevonden, had de Maatschappij de mogelijkheid geschapen het "per ongeluk" op Aarde te laten arriveren. Terwijl wij waarschijnlijk voor onze moeite de bak ingesmeten zouden zijn, zouden de deskundigen van de Maatschappij natuurlijk klaargestaan hebben om deze gevaarlijke aangekomene grootmoedig onder hun hoede te nemen, met wat steekpenningen op de juiste plaatsen zorgen dat de douane haar bereidwillige medewerking zou verlenen. En als we geluk hadden, zou de Maatschappij onze borgsommen betaald en ons in de bloemetjes gezet hebben zodra de autoriteiten tot de slotsom waren gekomen dat we werkelijk zo dom waren als we er uitzagen. En dat laatste zou nog waar geweest zijn ook.'

'En waarom heb je ons niet gewaarschuwd?' vroeg Lambert aan Ash. 'Waarom had je ons niet kunnen vertellen wat ons te wachten stond?'

'Omdat jullie dan misschien geweigerd hadden mee te werken,' legde Ash met kille logica uit. 'Wilde het plan slagen, dan was het absoluut noodzakelijk dat jullie niet wisten dat jullie een rol in het geheel speelden. Wat Ripley zei over dat jullie onschuld en onwetendheid de douane om de tuin zou leiden, was volkomen juist.'

'Jij en die smerige Maatschappij hadden het mooi voor elkaar,' grauwde Parker. 'Dat wij misschien zouden kreperen was zeker niet belangrijk?'

'Ik ben bang dat de Maatschappij jullie niet als onmisbaar beschouwde. Hun zorg gold in de eerste plaats de buitenaardse levensvorm. Ze hoopten dat jullie het wezen de baas zouden kunnen en de ervaring zouden overleven zodat jullie je aandeel in ontvangst konden nemen, maar direct belangrijk vonden ze dat niet. Je moet niet denken dat de

Maatschappij iets tegen jullie persoonlijk had. Het was gewoon een kwestie van hoe de bal zou rollen.'
'Een hele troost om dat te weten,' zei Ripley honend. Ze dacht een ogenblik na en zei toen: 'Je vertelde dat we naar die planeet gestuurd waren om een vorm van leven te onderzoeken die "bijna zeker vijandig was". De deskundigen van de Maatschappij hebben dus al die tijd geweten dat de uitzending een waarschuwing was en geen noodsignaal?'
'Ja,' zei Ash. 'Afgaande op wat de vertalers uit de boodschap konden opmaken, had een noodsignaal geen enkele zin meer voor degenen die de boodschap uitzonden. In de boodschap werd de situatie heel uitgebreid en met angstaanjagende duidelijkheid getekend. Het wrak dat wij vonden was op de planeet geland, blijkbaar in de loop van een gewone onderzoekingstocht. De bemanning vond daar een of meer van de buitenaardse spoorcocons. De boodschap vertelde niet of ze tijd hadden gehad om vast te stellen of de sporen op die planeet thuishoorden of dat ze ergens anders vandaan kwamen.
Voor ze stierven, slaagden ze erin een zender te bouwen die ononderbroken een waarschuwingssignaal uitzond. Op die manier wilden ze voorkomen dat de bemanning van andere schepen die erover dachten op de planeet te landen door hetzelfde lot zouden worden getroffen. Waar ze ook vandaan kwamen, het waren hoogstaande wezens. Hopelijk zal de mens ze nog eens ontmoeten, onder aangenamere omstandigheden.'
'Ik ken in ieder geval mensen die heel wat minder hoogstaand zijn,' zei Ripley scherp. 'En nu dat wezen: hoe moeten we het doden?'
Ash zei: 'De wezens die de zender hebben gebouwd waren groter en mogelijk intelligenter dan mensen, maar toch stierven ze allemaal. Ik geloof niet dat jullie het wezen kunnen doden, maar er is kans dat het mij wel lukt. Aangezien ik van metaal en kunststof ben, beschouwt het wezen mij niet als een potentieel gevaar, en ook niet als voedsel. Bovendien ben ik aanzienlijk sterker dan wie ook van jullie. Misschien ben ik

tegen het wezen opgewassen.
Op het ogenblik echter ben ik niet wat je noemt op mijn best. Als jullie gewoon mijn hoofd weer-'
'Leuk geprobeerd, Ash,' onderbrak Ripley hem, met haar hoofd schuddend. 'Maar die vlieger gaat niet op.'
'Stelletje idioten! Jullie beseffen nog steeds niet wat je tegenover je hebt. Het wezen is een perfect uitgebalanceerd organisme. Het is sluw, woest, en beschikt over een onvoorstelbare kracht. Met jullie beperkte capaciteiten heb je geen schijn van kans tegen het wezen.'
'Mijn God.' Lambert staarde verbijsterd naar het hoofd. 'Je bewondert dat vervloekte rotding.'
'Hoe kun je anders als je ziet wat een volmaakt geïntegreerd schepsel het is? Een parasiet die kan leven op alle levensvormen die ademhalen, ongeacht de samenstelling van de atmosfeer, die onder de meest ongunstige omstandigheden voor onbepaalde tijd in een toestand van schijndood kan blijven, en die als enige levensdoel heeft zich zelf voort te planten, een taak die het met sublieme efficiëntie vervult. Bij dit wezen valt alles waar de mens tot nu toe mee te maken heeft gehad in het niet. De parasieten die de mens gewend is te bestrijden zijn muggen en kleine geleedpotigen en dat soort dieren. Maar dit wezen verhoudt zich wat betreft woestheid en kracht tot hen als de mens wat betreft intelligentie tot de worm. Jullie kunnen je zelfs niet voorstellen hoe je dat wezen zou moeten aanpakken.'
'Nu heb ik wel genoeg van dat gezeik aangehoord.' Parker reikte naar de draad, maar Ripley hield hem met een gebaar van haar hand tegen en zei tegen het hoofd: 'Je wordt geacht een deel van de bemanning te zijn, Ash. Je bent niet alleen een werktuig van de Maatschappij, maar ook onze natuurkundige.'
'De mens heeft me het vermogen tot oordelen geschonken,' zei Ash, 'en wie dat vermogen bezit komt vroeg of laat voor een keus te staan. Ik heb gekozen voor het ontdekken van de waarheid. Een wetenschappelijke waarheid moet schoonheid en innerlijke harmonie bezitten, en ze moet bovenal eenvoudig

zijn. Jullie probleem heeft een oplossing die zowel eenvoudig als elegant is. Of het wezen doodt jullie, of jullie doden het wezen.'
'Nou, we weten nu in ieder geval waar wij arme, nietige mensjes staan, niet? Ik wilde nog wat vragen, Ash. De Maatschappij verwachtte dat alleen jij en het wezen nog in leven zouden zijn als het schip in het zonnestelsel arriveerde, is het niet?'
'Nee. Ze hoopten dat jullie het zouden overleven. De deskundigen van de Maatschappij hadden er gewoon geen idee van hoe gevaarlijk het wezen was.'
'Wat denk je dat er zal gebeuren als het schip aankomt, aangenomen dat wij dan allemaal dood zijn en dat het wezen het schip voor zich alleen heeft?'
'Dat weet ik niet. Maar het gevaar is niet denkbeeldig dat het wezen erin slaagt de enterploeg en anderen waarmee het in aanraking komt te infecteren voordat ze beseffen in wat voor gevaar ze verkeren en ze stappen kunnen ondernemen om het hoofd te bieden. Tegen die tijd is het misschien al te laat. De mens heeft nog nooit eerder te maken gehad met een hoogontwikkelde parasitaire levensvorm als deze. Al duizenden jaren doet de mens zijn best de gewone parasieten zoals muggen en luizen uit te roeien, zonder resultaat. De kans dat het met deze wel zou lukken is dus erg klein. Stel dat een paar biljoen muggen plotseling met intelligentie begiftigd werden en eendrachtig gingen samenwerken. Zou de mens dan een kans hebben?
Er is een mogelijkheid die ik nog niet besproken heb. Als ik aan boord ben als de Nostromo arriveert, kan ik de enterploeg op de hoogte brengen van de situatie en ze vertellen hoe ze te werk moeten gaan. Door mij te vernietigen, loop je het risico een afschuwelijke plaag op de mensheid los te laten.'
Er heerste een stilte in de kantine, maar niet lang. Parker was de eerste die sprak.
'Zo te zien geeft de mensheid, in persoon van de Maatschappij, geen lor om ons. Laten we maar proberen het wezen te doden. We weten in ieder geval wat we aan dat

kreng hebben, wat we van sommige anderen niet kunnen zeggen. Ik ben ervoor de stekker eruit te trekken.'
'Ik ook,' zei Lambert.
Ripley liep om de tafel heen en wilde de stekker eruit trekken.
'Een laatste woord,' zei Ash snel. 'Een nalatenschap, zou je het kunnen noemen.'
Ripley aarzelde. 'Nou?'
'Misschien is het wezen intelligent en zouden jullie moeten proberen ermee te communiceren.'
'Heb jij dat gedaan?'
'Dat geheim zou ik graag mee in mijn graf willen nemen.'
'Dag, Ash,' zei Ripley. Ze trok de stekker uit het stopcontact. Toen keek ze de anderen aan en zei: 'Als ik toch moet kiezen tussen twee parasieten, geef ik de voorkeur aan een die niet liegt. En trouwens, als we dat ding niet kunnen verslaan, zullen we heel wat rustiger sterven als we weten dat het waarschijnlijk een paar deskundigen van de Maatschappij te grazen zal nemen.'
Ze zat voor de console in de centrale computerruimte toen Parker en Lambert binnenkwamen. Ze draaide zich om en zei terneergeslagen: 'In een ding had Ash in ieder geval gelijk. We hebben niet veel kans.' Ze wees op een cijfer op een van de schermen. 'We hebben nog maar voor twaalf uur zuurstof over.'
'Dan kunnen we het wel vergeten.' Parker staarde somber naar het dak. 'Ash repareren zou een snellere vorm van zelfmoord zijn. Ik ben ervan overtuigd dat hij inderdaad zou proberen het wezen onschadelijk te maken, maar hij zou ons niet in leven laten. Bevel van de Maatschappij, hoewel hij ons dat natuurlijk niet kon vertellen. Nu we eenmaal alles weten zou hij het niet kunnen riskeren ons in leven te laten, omdat we anders wel eens aan de autoriteiten konden vertellen wat de Maatschappij van plan was.' Hij grijnsde zuur. 'Ash was een hele loyale machine.'
Lambert glimlachte niet. 'Ik weet niet wat jullie doen,' zei ze, 'maar ik verkies een pijnloze en vredige dood boven welk van de alternatieven ook die ons overgebleven zijn.' Ze hield een

klein flesje met rode pillen omhoog. Op iedere pil was een miniatuur afbeelding van een doodskop met gekruiste beenderen afgedrukt.
'Zover zijn we nog niet,' zei Ripley.
'O nee?'
Ripley liet haar stoel draaien en keek Lambert recht aan.
'Nee,' zei ze. 'Je hebt je teveel door Ash laten beïnvloeden. Hij zei dat hij de enige was die een kans had tegen het wezen, maar voorlopig is hij het die nu voor oud roest in de kantine ligt, niet wij. We hebben nog een andere keus. We moeten het schip opblazen.'
'Is dat het beste wat je te bieden hebt?' zei Lambert zacht. 'Als je het niet erg vindt hou ik me bij pillen.'
'Nee, dat bedoel ik niet. Weet je niet meer wat je een tijdje geleden zelf voorgesteld hebt, Lambert? We vertrekken in de shuttle en blazen dan het schip op. We nemen de resterende zuurstof mee in flessen. De shuttle heeft zijn eigen luchtvoorraad. Met de extra zuurstof hebben we een kans dat we een bewoond deel van de ruimte kunnen bereiken en door een passerend schip opgepikt worden. Misschien ademen we tegen die tijd onze eigen afgewerkte gassen in, maar het is in ieder geval een kans. En het probleem van het wezen is dan ook gelijk opgelost.'
Ze zwegen en dachten na. Ten slotte keek Parker op naar Ripley en knikte. 'Dat zie ik meer zitten dan die pillen. Trouwens, het zal me een plezier doen die ijzerwinkel van de Maatschappij de lucht in te zien vliegen.' Hij draaide zich om. 'We zullen beginnen met de zuurstof over te pompen in flessen.'
Toen Ripley enige tijd later ging kijken bij de shuttle waren Parker en Lambert net klaar met het overpompen.
'Is dat alles?' vroeg Ripley aan Parker, die vermoeid tegen een wand leunde.
'Alles dat we dragen kunnen.' Hij gebaarde naar de rijen flessen. 'Het lijkt misschien niet veel, maar dat spul staat onder enorme hoge druk. Genoeg extra lucht om ons in staat te stellen wat ruimer te ademen.' Hij grijnsde.

'Geweldig. Laten we een paar dozen met eten aan boord brengen, de motoren starten, en dan als de bliksem maken dat we hier wegkomen.' Ze zweeg toen haar plotseling iets inviel. 'Jones. Waar is Jones eigenlijk?'
'Weet ik veel.' Het was duidelijk dat het Parker niet kon schelen waar de kat was.
'Toen ik hem het laatst zag sloop hij rond in de kantine, snuffelend aan Ash's lichaam,' zei Lambert.
'Ga kijken. We mogen hem niet achterlaten, dat zou onmenselijk zijn.'
'Mij niet gezien. Ik ga op dit schip nergens meer in m'n eentje heen.'
'Ik heb altijd al een hekel gehad aan die stomme kat,' bromde Parker.
'Laat maar,' zei Ripley, 'ik ga wel. Laden jullie het eten en de zuurstofflessen in.'
'Dat is niet meer dan redelijk,' zei Lambert. Zij en Parker pakten zoveel flessen op als ze konden dragen en gingen op weg naar de shuttle. Ripley liep op een drafje naar de kantine. Ze hoefde niet lang naar de kat te zoeken. Na de kantine doorzocht te hebben, waarbij ze er voor zorgde uit de buurt van Ash's onthoofde lichaam te blijven, ging ze naar de brug. Ze vond Jones meteen. Hij lag zich te wassen op Dalla's console, met een verveelde uitdrukking op zijn snoet.
Ze zei glimlachend: 'Jones, je boft.'
Blijkbaar was de kat het daar niet mee eens. Toen Ripley haar hand uitstak, sprong hij lenig van de console en liep weg, zich af en toe likkend. Ze volgde hem, voorovergebogen, en probeerde hem naar zich toe te lokken.
'Kom op, Jones. Doe nou niet zo moeilijk. De anderen wachten niet op je, hoor.'
'Hoeveel denk je dat we nodig hebben?' Lambert hield op met dozen op elkaar stapelen, keek Parker aan en streek een haar uit haar gezicht.
'Neem zoveel als je kan dragen. Ik wil niet twee keer heen en weer lopen.'
'Ik ook niet.' Ze draaide zich om naar haar stapel dozen. Over

de luidspreker van de intercom kwam een stem. 'Verdomme, Jones, kom hier. Hier poes . . . kom dan bij het vrouwtje, poes.' Ripley's toon was zacht en sussend, maar Lambert kon horen hoe geprikkeld ze was.
Parker wandelde de voedselopslagruimte uit, bijna schuilgaand achter twee armladingen voedsel. Lambert was nog niet klaar met uitkiezen. Af en toe ruilde ze een doos om voor een andere. Ze wilde een zo smakelijk mogelijke selectie. Er was geen autochef aan boord van de kleine shuttle, en de gedachte dat ze al die tijd rauw kunstmatig voedsel zou moeten eten bezorgde haar nu al maagpijn. Het spul zou hen in leven houden, maar daar was ook alles mee gezegd. Ze was dus heel kieskeurig bij het samenstellen van de voedselvoorraad.
Ze zag niet het rode lichtje van de aftaster die vlak naast haar op de grond lag.
'Nou heb ik je, dondersteen!' Jones protesteerde verontwaardigd, maar Ripley hield hem stevig vast bij zijn nekvel en stopte hem zonder verdere plichtplegingen in zijn reiskoffer, die van een eigen luchtverversingssysteem was voorzien. Ripley zette het apparaat aan. 'Zo, adem maar eens een tijdje je eigen stank in.'
In de gang buiten de voedselopslagruimte liet Parker zich heel voorzichtig op een knie zakken en probeerde een van de twee vlammenwerpers die daar lagen op te rapen. Hij boog iets te ver voorover en een groot gedeelte van de netjes opgestapelde dozen tuimelde uit zijn armen op de grond. 'Verdomme.'
Lambert hield op met haar werk en stak haar hoofd om de deur. 'Wat is er aan de hand?'
'Niks. Ik probeerde teveel in een keer te dragen, dat is alles. Schiet jij maar liever op.'
'Hou je rustig. Ik kom eraan.'
Het rode lichtje op de aftaster ging plotseling feller branden en tegelijkertijd klonk er een luid gezoem. Parker staarde ernaar, liet haastig de rest van zijn dozen vallen en raapte de vlammenwerper op. 'Laten we maken dat we wegkomen,' riep

hij naar Lambert.
Ze had het geluid ook gehoord, maar voor ze kon reageren maakte iets achter haar een ander geluid. Ze draaide zich om en gilde toen de hand haar beetgreep. Het wezen was nog bezig zijn massieve lichaam door de ventilatieopening naar buiten te persen.
Ripley hoorde de kreet over de intercom op de brug en verstijfde.
Parker keek naar binnen en werd bijna gek toen hij zag wat het wezen met Lambert deed. Hij kon zijn vlammenwerper niet gebruiken zonder Lambert te raken, dus hief hij het wapen als een knuppel boven zijn hoofd en stormde met een schorre keet de opslagruimte binnen.
Het wezen liet Lambert los, en ze viel op het dek. De vlammenwerper kwam met grote kracht neer op het wezen, maar de slag had totaal geen uitwerking. Parker had net zo goed kunnen proberen een gat in de wand te slaan. Het wezen haalde naar hem uit. Parker probeerde onder de arm door te duiken, maar hij was te langzaam. De klap brak zijn nek en doodde hem op slag. Het wezen richtte zijn aandacht weer op de gillende Lambert.
Ripley had zich nog steeds niet bewogen. Een zwak geschreeuw bereikte haar over de intercom. Gelukkig stierven de kreten snel weg. Toen was het weer stil.
Ze sprak in de intercom. 'Parker . . . ben je daar?'
Ze verwachtte geen antwoord en kreeg er geen. Het duurde maar een ogenblik voor ze besefte wat die ononderbroken stilte voor haar betekende. Ze was alleen. Er waren waarschijnlijk nog maar drie levende wezens op het schip: dat buitenaardse monster, Jones en zijzelf. Maar ze moest zekerheid hebben.
Dat betekende dat ze Jones achter moest laten. Ze wilde dat het anders kon, maar de kat had het geschreeuw ook gehoord en miauwde nu luid. Hij maakte teveel lawaai.
Met de vlammenwerper stevig in beide handen geklemd bereikte ze dek B. Recht voor haar uit was de opslagruimte. Er was een kleine kans dat het wezen gedwongen was geweest

iemand achter te laten omdat het niet met twee lichamen tegelijk door de nauwe luchtschachten kon kruipen. Misschien leefde een van de twee nog.
Ze wierp voorzichtig een snelle blik in de opslagruimte. Wat ze daar zag maakte haar duidelijk hoe het wezen erin geslaagd was beide slachtoffers tegelijk in de luchtschacht te persen.
Toen rende ze, rende ze blindelings, buiten zinnen, zonder te denken. Ze botste tegen wanden op, zodat ze een ogenblik als verdoofd bleef staan, maar dan holde ze weer verder. Haar longen begonnen pijn te doen. Dat herinnerde haar aan Kane, en aan het gruwelijke schepsel dat binnenin hem was gegroeid, in een holte tussen zijn longen. En dat deed haar weer denken aan het wezen.
Al dat denken bracht haar weer bij haar positieven. Ze ging langzamer lopen, snakkend naar adem, en keek om zich heen om te zien waar ze was. Ze stond in het midden van de machinekamer. Dat betekende dat ze in haar vlucht het hele schip doorgelopen was.
Er klonk een geluid en haar adem stokte. Het geluid klonk nogmaals, en tot haar verbijstering herkende ze het. Het was het geluid van iemand die huilde.
Ze greep de vlammenwerper steviger beet en liep langzaam rond door het vertrek tot ze het geluid precies onder zich hoorde. Ze zag dat ze op een ronde metalen schijf stond, een deksel in de vloer. Voortdurend blikken om zich heen werpend, knielde ze en verwijderde het deksel. Een ladder voerde omlaag de duisternis in.
Ze daalde op de tast af tot ze dekplaten onder haar voeten voelde. Toen deed ze haar zaklamp aan. Ze was in een kleine onderhoudsruimte. Het licht viel op plastic kratten en zelden gebruikte gereedschappen ... en ook op botten waaraan nog wat resten vlees zaten. Ze huiverde toen ze gescheurde kleding zag, geronnen bloed, een laars. Op de wanden zaten vreemde uitsteeksels.
In de duisternis bewoog zich iets. Ze draaide zich snel om, hief de vlammenwerper op en zocht met de lichtbundel de oorzaak van het geluid.

Een reusachtige cocon hing af van het plafond. Het ding leek op een volledig gesloten hangmat die geweven was van heel fijn wit zijdeachtig materiaal, en het bewoog.
Ze liep ernaar toe, haar duim op de vuurknop van de vlammenwerper. In de lichtbundel van haar zaklamp was de cocon enigszins doorschijnend. Er binnenin was een lichaam . . . Dallas.
Volkomen onverwachts gingen de ogen open en richtten zich op Ripley. De lippen gingen vaneen en vormden woorden. Ze deed een paar passen ernaar toe. Het schouwspel was zowel fascinerend als weerzinwekkend.
'Dood me,' fluisterde Dallas smekend.
'Wat. . . wat heeft het met je gedaan?'
Dallas probeerde weer te spreken, maar het lukte hem niet. Hij draaide zijn hoofd iets naar rechts. Ripley scheen met de lamp in de aangegeven richting en zag een tweede cocon hangen, anders van textuur en kleur dan de eerste. Hij was kleiner en donkerder, en het zijdeachtige materiaal was veranderd in een harde, glanzende schaal. Hoewel Ripley dat niet kon weten, zag hij eruit als de gebroken, lege urn die Dallas in het wrak had gevonden.
'Dat was Brett.'
Ze richtte de bundel weer op Dallas. 'Ik zal je hieruit halen,' zei ze met een door tranen verstikte stem. 'Ik stop je in de autodoc en . . .'
Ze brak haar zin af, niet in staat verder te praten. Ze herinnerde zich Ash's analogie van de spin en de wesp, en de larven die zich voedden met het verlamde lichaam van de spin, die wist wat er gebeurde, maar . . .
Op de een of andere manier slaagde ze erin die afschuwelijke gedachte uit te bannen. Als ze daar verder over nadacht, zou ze gek worden. 'Wat kan ik doen?'
Weer dat gepijnigde gefluister. 'Dood me.'
Ze staarde naar hem. Gelukkig waren zijn ogen nu dicht, maar zijn lippen trilden, alsof hij ieder moment kon gaan gillen. Ze dacht niet dat ze die gil zou kunnen verdragen.
Ze bracht de vlammenwerper omhoog en drukte krampachtig

op de vuurknop. De cocon en het ding dat Dallas geweest was verdwenen in een zee van vuur en verschrompelden en verbrandden zonder een enkel geluid. Toen bestreek ze het hele vertrek met de vlammenwerper en klauterde haastig de ladder op naar boven. Onder haar loeiden de vlammen.
Ze stak haar hoofd uit het gat en keek om zich heen. De machinekamer was nog steeds verlaten. Rook krinkelde omhoog rondom haar en deed haar hoesten. Ze klom uit het gat en legde het deksel er zo op dat er genoeg lucht bij het vuur kon komen. Toen liep ze vastberaden naar het vertrek van waaruit alle functies van de machinekamer geregeld werden.
Binnen de centrale regelmaker blinkten en knipperden lampen en meters haar tegen. Ze liep naar een paneel waarvan alle schakelaars rood waren, bestudeerde ze een ogenblik terwijl ze zich de juiste volgorde te binnen bracht, en begon toen de schakelaars een voor een over te halen.
Een dubbele schakelaar lag verzegeld onder een afdekplaat. Ze probeerde een ogenblik hem met haar vinger los te peuteren, stapte toen achteruit en beukte hem los met de kolf van de vlammenwerper. Daarna haalde ze de dubbele schakelaar over.
Ze wachtte een eeuwigheid. Sirenes begonnen te loeien. Een stem klonk over de intercom en ze sprong verschrikt op. Toen hoorde ze dat het Moeder was.
'Attentie! Attentie! De koeleenheden van de hyperaandrijving functioneren niet. Over vier minuten en vijftig seconden bereiken fusiekernen kritieke lading. Herhaal, vier minuten en vijftig seconden.'
Ze was halverwege gang B toen ze zich Jones herinnerde. Ze rende naar de brug.
Hij zat moederziel alleen in zijn luchtdicht afgesloten reiskoffer. Zijn klaaglijke gemiauw klonk over het kleine luidsprekertje dat in de voorkant was ingebouwd. Ze pakte de koffer op, stopte de vlammenwerper onder haar andere arm en holde door de gangen naar de shuttle. Toen ze de laatste bocht omgingen, hoorde ze hoe Jones plotseling begon te blazen. Ze bleef

stilstaan en staarde als verdwaasd naar het open luik van de shuttle. Brekende en scheurende geluiden bereikten haar. Het wezen was in de shuttle.
Ze liet de luid protesterende Jones achter op een veilig plekje onder de trap die naar dek B leidde, en rende zo snel ze kon terug naar de machinekamer. Onderweg hoorde ze de geduldige, onbewogen stem van Moeder zeggen: 'Attentie! Over drie minuten en twintig seconden bereiken fusiekernen kritieke lading.'
Een muur van hitte trof haar toen ze de centrale regelmaker binnenging. Ze kon bijna niets zien door de rook. Machines en apparaten gierden en jammerden, en ergens klonk het krijsende geluid van metaal op metaal. Ze zocht zich op de tast een weg door de rook naar het bedieningspaneel, dwong zich de juiste volgorde te herinneren en zette de schakelaars die ze even tevoren had overgehaald terug in de oorspronkelijke stand. De sirenes gingen door met hun klaagzang.
'Attentie! Fusiekernen bereikten kritieke lading over drie minuten; herhaal drie minuten.'
Ze leunde snakkend naar adem tegen de warme wand en drukte de knop van de intercom in. 'Moeder, ik heb alle koeleenheden toch weer ingeschakeld!'
'Het proces kan niet meer stopgezet worden. De kernen van de aandrijving zijn begonnen te smelten en zullen kritieke lading bereiken over twee minuten en vijfenvijftig seconden.'
De stem van Moeder had altijd vertrouwd geklonken, maar nu was de computerstem van ieder menselijk gevoel ontdaan en klonk ze even stil en meedogenloos als de tijd die ze afmat.
Half verstikt, met een brandende keel, wandelde ze de regelkamer uit. De sirenes giechelden hysterisch in haar brein.
'Attentie! Fusiekernen bereiken kritieke lading over twee minuten,' kondigde Moeder via een luidspreker in de wand aan.
Jones zat nog steeds in zijn koffer, onder de trap. Hij miauwde niet meer. Ripley pakte de koffer en zeulde ermee in de richting van de shuttle, terwijl ze de vlammenwerper in de

aanslag hield. Een keer dacht ze dat ze achter zich een schaduw zag bewegen. Ze draaide zich bliksemsnel om, maar ditmaal was het werkelijk een schaduw en niets meer.
Voor de laatste bocht bleef ze besluiteloos stilstaan. Ze was uitgeput, maar de onbarmhartige stem van Moeder gaf haar geen rust. 'Attentie! Fusiekernen bereiken kritieke lading over negentig seconden.'
Ze zette Jones' koffer neer, greep de vlammenwerper met beide handen beet en stormde de shuttle binnen.
Het vaartuig was leeg.
Ze draaide zich om, rende terug naar de gang en pakte de koffer. Er dook niets op om haar te bedreigen.
'Attentie! Fusiekernen bereiken kritieke lading over zestig seconden,' zei Moeder kalm.
Ripley smeet de koffer met de ongelukkige Jones op de grond naast de hoofdconsole en wierp zich in de stoel van de piloot. Er was geen tijd voor het berekenen van koersen en uitvalshoeken. Er was maar één ding belangrijk: de knop indrukken waaronder in rode letters een woord stond. LANCEREN.
Holle bouten ontploften met kleine, komische explosies, de uitlaten van de motoren gloeiden op en de shuttle viel weg van de Nostromo.
De versnellingskrachten rukten aan Ripley terwijl ze vocht om de veiligheidsriemen vast te maken. De G~ krachten, opgeroepen doordat de shuttle zich losmaakte uit het veld van de Nostromo, werden na enige tijd snel minder. Ze maakte de laatste riemen vast en ademde toen diep de onbedorven lucht in. Klaaglijke geluiden drongen tot haar uitgeputte brein door. Van waar ze zat kon ze precies bij de koffer. Ze zette de koffer op haar schoot, liet haar hoofd erop rusten en bleef zo een ogenblik zitten.
Toen richtte ze haar tranende, bloeddoorlopen ogen op het scherm dat liet zien wat er achter de shuttle gebeurde. Een klein lichtpuntje veranderde zonder een enkel geluid in een majestueuze, uitdijende vuurbal die vurige tentakels van gloeiende brokken metaal en gescheurd plastic uitzond. De

vuurbal vervaagde, en werd gevolgd door een veel grotere toen de raffinaderij ontplofte. Twee miljard ton gas en tot damp vervlogen metaal vulden de kosmos en verblindden haar, tot ook deze vuurbal begon te vervagen.
Ze maakte de riemen los, liep door de kleine cabine naar achteren en keek door een ruit naar buiten. Haar gezicht baadde in de oranje gloed van de langzaam uitdovende vuurbal.
Ten slotte wendde ze zich af. De Nostromo en al haar bemanningsleden hadden opgehouden te bestaan. Iedereen waarmee ze samen had gereisd was dood. De schok kwam harder aan dan ze had gedacht. Het was zo definitief. Dat was nog het moeilijkst te accepteren; dat, en de wetenschap dat ze niet langer deel uitmaakten van dit universum, in welke vorm ook. Zelfs hun lijken waren er niet meer. Het was alsof ze nooit bestaan hadden.
Ze zag de reusachtige hand niet die vanuit de schaduwen naar haar reikte, maar Jones wel. Hij krijste.
Ripley draaide zich razendsnel om en zag het wezen. Het was al die tijd in de shuttle geweest.
Haar eerste gedachte betrof de vlammenwerper. Het wapen lag op het dek naast het ineengedoken wezen. Ze keek wanhopig om zich heen, op zoek naar een plek waar ze veilig zou zijn. Vlak bij haar was een kleine bergruimte. De deur was door de schok van de start opengesprongen. Ze begon er langzaam naar toe te lopen.
Op het moment dat ze zich begon te bewegen kwam het wezen overeind. Ze bereikte met een sprong de bergruimte, wierp zich erin en rukte de deur achter zich dicht. De bergruimte was klein. Toen ze zich omdraaide zag ze dat ze door een raampje in de deur naar buiten kon kijken. Buiten bracht het wezen zijn hoofd ook voor het raam en keek bijna nieuwsgierig naar binnen, alsof ze een zeldzaam dier in een kooi was. Ze probeerde te schreeuwen, maar kon het niet. Het geluid bleef in haar keel steken. Ze kon niets anders doen dan met wijdopen ogen naar het monster staren.
De bergruimte was niet luchtdicht. Van buiten bereikte haar

een jammerend geluid. Het wezen wendde zich af van het raam om te zien waar dat vreemde geluid vandaan kwam. Het bukte zich en tilde de reiskoffer op, zodat Jones nog harder begon te krijsen.
Ripley probeerde de aandacht van het wezen af te leiden door op het glas te kloppen. Het werkte. Het wezen was binnen een seconde weer terug bij het raam. Ze verstijfde, en het wezen ging weer door met op zijn gemak de reiskoffer te inspecteren.
Ripley begon als een bezetene de kleine ruimte te doorzoeken. Buiten een ruimtepak was er niet veel. Met trillende handen worstelde ze zich in het pak.
Buiten schudde het wezen bij wijze van experiment de reiskoffer heen en weer. Jones' angstige gemiauw klonk over de kleine luidspreker. Het wezen smeet de koffer op de grond. Hij stuiterde maar sprong niet open. Toen raapte het wezen de koffer weer op en beukte ermee tegen een wand, terwijl Jones zonder ophouden krijste. Het ramde de koffer in een opening tussen twee leidingen en sloeg erop met een massieve vuist. Jones sprong blazend en sissend heen en weer in de kleine ruimte en probeerde te ontsnappen.
In de bergruimte zette Ripley de helm op en draaide de schroeven vast. Er was niemand die kon controleren of alles luchtdicht was. Maar als de helm niet goed zat, zou ze daar snel genoeg achter komen. Ze schakelde de respirator in en het pak vulde zich met zuurstof.
Ze probeerde voor de laatste maal zo goed en zo kwaad als het ging de bergruimte te doorzoeken. Ze vond niets dat op een laser leek - die ze trouwens toch niet zou hebben kunnen gebruiken - maar wel een lange metalen staaf, die een scherpe punt bleek te hebben toen ze de beschermende rubber dop eraf haalde. Als wapen stelde het niet veel voor, maar het gaf haar een weinig vertrouwen, wat veel belangrijker was.
Ze haalde diep adem, duwde de hendel naar beneden en schopte de deur open.
Het wezen draaide zich om, en Ripley ramde met alle kracht de stalen staaf diep in de buik van het monster. Gele vloeistof

begon uit de wond te vloeien, hevig sissend waar het vocht het metaal raakte.
Ripley wankelde achteruit, klampte zich vast aan een steunbalk en drukte met haar andere hand een rode knop in. Met een knal vloog het achterste luik open. Onmiddellijk werd alle lucht in de shuttle en alles wat niet vast zat de ruimte in gezogen. Het wezen schoot langs Ripley heen. Met een bovenmenselijke reactiesnelheid stak het een arm uit en greep een van haar bungelende benen beet, net boven de enkel. Ze schopte en trapte, maar het wezen liet niet los. Toen haalde ze de schakelaar over waarmee het luik gesloten werd. De deur sloeg met een klap dicht, het wezen buitensluitend. De arm was bekneld geraakt tussen de deur; er stroomde zuur uit. Ripley strompelde naar voren, liet haar blik over de console gaan, vond de knoppen waarmee de motoren werden ingeschakeld, en drukte ze in.
De uitlaten aan de achterkant van de shuttle braakten een stoot kleurloze energie uit, en het geblakerde wezen viel weg van het schip. Op hetzelfde moment hield het zuur op te vloeien. Ripley keek met wit vertrokken gelaat toe hoe het metaal van het luik siste en borrelde, maar er was niet veel zuur uit de wond gelekt en het borrelen hield al vlug op. Ze tikte een vraag op het toetsenbord van de computer en wachtte op het antwoord.
VRAAG: SCHADE AAN HET EERSTE LUIK. ANALYSE: LICHTE SCHADE AAN ROMP. INTEGRITEIT VAN SCHIP NIET IN GEVAAR. CABINE IS LUCHTDICHT.
OPMERKING: BIJ AANKOMST OP BESTEMMING DIRECT BESCHADIGDE SECTIE REPAREREN. SCHIP VOLDOET IN HUIDIGE STAAT NIET AAN EISEN VAN INSPECTIE.
Toen ze het bericht gelezen had, slaakte ze een kreet van opluchting en liep toen naar de ruit achterin het schip. Een kronkelende, smeulende gedaante tuimelde langzaam weg van het schip, verkoolde resten vlees de ruimte in zendend. Toen kon het ongelooflijk taaie organisme de naar buiten gerichte gasdruk niet langer weerstaan. Het wezen zwelde op en spatte uit elkaar. De smeulende fragmenten verdwenen

snel uit het zicht.
Ripley was niet blij. Daarvoor waren er de laatste tijd teveel afschuwelijke dingen gebeurd. Maar er was wel een zekere kalmte over haar gekomen. Ze ging in de stoel van de piloot zitten en controleerde de luchtdruk in de cabine. Die was normaal. Nadat ze haar helm had afgezet, opende ze de reiskoffer van Jones. Dankzij dat geweldige aanpassingsvermogen dat alle katten eigen is, was de kater de aanval al weer vergeten. Hij nestelde zich in haar schoot, een geelbruine pluisbol van tevredenheid, en begon te spinnen. Ze aaide hem terwijl ze in het logboek van het schip dicteerde.
'Ik denk dat ik de grensgebieden over een maand of vier zal bereiken. Met een beetje geluk pikt het bakennetwerk mijn SOS op en relayeert het bericht naar de Aarde. Bij aankomst zal ik aan de media een verklaring voorlezen, diezelfde die ik zal vastleggen in dit logboek, samen met enkele opmerkingen betreffende zekere praktijken van de Maatschappij die, naar ik meen, de autoriteiten wel zullen interesseren.
Ingesproken door Ripley, identiteitsnummer W5645 022460H, onderluitenant, laatste overlevende van het sterrenschip Nostromo. Einde van dit bericht.'
Ze zette de recorder stop. Het was stil om haar heen, voor het eerst in lange tijd. Misschien kon ze nu eindelijk rusten. Als ze maar niet ging dromen . . .
Ze streek met een hand liefkozend over de rossige vacht en zei glimlachend: 'Kom, jongen, dan gaan we slapen.'